

Statul Major al Forțelor Navale

ALMANAHUL FORTELOR NAVALE 2007'

ALMANAHUL FORTELOR NAVALE

Editor:

STATUL MAJOR
AL FORTELOR NAVALE
www.fortele-navale.ro

Coordonator:

Viceamiral prof. univ.
dr. Gheorghe Marin

Consiliul editorial:

Contraamiral de flotilă dr.
Cornel Mihai (președinte)
Comandor dr. Vergil Moraru
Comandor dr.
Alexandru Dragalina
Comandor Gheorghe Petria
Comandor Dan Popescu
Comandor Alexandru Mîrșu
Comandor Valentin Pufulescu
Comandor Aurel Popa
Căpitan-comandor Dorel Ioniță
Căpitan-comandor
Adrian Dobrescu
Locotenent-comandor
ing. Nicolae Sava

Foto:

Bogdan Dinu
Mihai Egorov
Codruț Burdujan
Robert Stoian
Cătălin Ovreiu
Valentina Leahu
Ion Burghișan
Muzeul Marinei Române

Tehnoredactor: Bogdan Dinu

DTP: Sorin Dobre

Tiparul a fost executat la
Centrul Tehnic-Editorial
al Armatei

CITEA

C-da 4609/2006

EDITURA
CITEA
București – 2006

B-dul Ion Mihalache
nr. 124-126, București
Tel.: 021-2242634

CUVÂNT ÎNAINTE

Viceamiral dr.
Gheorghe Marin
Şeful Statului Major General

Anul 2006 va rămâne în istoria Forțelor Navale un reper cronologic în transformarea acestei categorii de forțe într-o armă de elită, de care Armata României poate fi mândră. Dacă în februarie 2005 am devenit prima categorie de forțe complet profesionalizată a Armatei Române, la doi ani după integrarea României în Alianța Nord-Atlantică Forțele Navale Române au obținut confirmarea potențialului uman și a capacităților tehnice care le permit să acționeze eficient alături de navele flotelor membre NATO în Marea Neagră, Marea Mediterană și oriunde în lume, acolo unde interesele naționale și angajamentele asumate o vor cere.

Suplețea structurilor nou proiectate, gradul avansat de interoperabilitate atins, calitatea personalului, pregătit atât în instituțiile militare de învățământ din țară cât și occidentale, precum și programul de dezvoltare și modernizare a Forțelor Navale pe termen mediu și lung ne fac să fim încrezători în realismul și consecvența politicii navale promovate de statul român și să anticipăm, cu optimism, integrarea României în Uniunea Europeană.

Dincolo de satisfacția unui bilanț pozitiv și de certitudinile oferite de echipajele și efectivele angajate în diferite exerciții, aplicații și operații naționale și multinaționale, Forțele Navale se prezintă astăzi ca o structură flexibilă, dotată cu nave și echipamente moderne, capabile să răspundă noilor cerințe strategice și operaționale. Eforturile pentru utilizarea rațională a resurselor alocate pentru eficientizarea procesului de instrucție și proiectarea în viitor a unei imagini cât mai veridice a Forțelor Navale Române, competitive și interoperabile, se înscriu în preocupările cotidiene ale conducerii Statului Major al Forțelor Navale.

Iată de ce, în concordanță cu principiile deplinei transparențe pe care organismul militar le promovează cu precădere în relația cu instituțiile fundamentale ale statului și societatea civilă, am considerat necesar să edităm o lucrare care să realizeze o radiografie a comandamentelor, marilor unități, unităților, structurilor logistice, instituțiilor de învățământ și de cultură din subordinea Statului Major al Forțelor Navale.

Astfel, primul almanah al marinarilor militari este un demers publicistic util și necesar, o adevărată carte de vizită a Forțelor Navale Române, pentru care autorii săi merită cu prisosință felicitările și considerația noastră.

SUMAR

Istoricul Marinei Militare Române	4
Rolul și misiunile Forțelor Navale ale României	24
Structura actuală a Forțelor Navale	25
Flotila de Fregate	29
Divizionul Rachete Navale	38
Divizionul Corvete	41
Divizionul Nave Minare-Deminare	44
Divizionul Nave Purtătoare de Artilerie	47
Divizionul Vedete Fluviale	50
Centrul de Scafandri	51
Baza Navală	58
Batalionul Infanterie Marină	62
Centrul de Informatică, Simulare și Evaluare	64
Direcția Hidrografică Maritimă	65
Centrul Radioelectronic-Observare	68
Restructurarea și profesionalizarea în domeniul resurselor umane	69

Învățământul în Forțele Navale	72
Academia Navală “Mircea cel Bătrân”	72
Școala de Aplicație a Forțelor Navale	77
Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale	79
Divizionul Nave-Scoală Instrucție	82
Instrucția în cadrul Forțelor Navale	94
Forțele Navale în acțiuni internaționale	102
Activități NATO și PfP	104
Inițiativa de cooperare navală în Marea Neagră	
BLACKSEAFOR	112
Programele majore de înzestrare	116
Uniformele Forțelor Navale	119
Însemne heraldice ale unităților de marină	124
Muzeul Marinei Române	130
Grupul Mass-Media al Forțelor Navale	134

ISTORICUL MARINEI MILITARE ROMÂNE

Ca și în alte părți ale lumii, și în spațiul geografic românesc, cuprins între Carpați, Dunăre și Marea Neagră, navigația s-a practicat din timpuri străvechi, „toată viața noastră trecută fiind orânduită după ape”, așa cum afirma marele istoric Nicolae Iorga.

Încă din antichitate, Dunărea și mai ales Marea Neagră au reprezentat o atracție pentru navigatorii îndrăzneți, care au utilizat inițial ambarcațiuni rudimentare, și mai târziu, nave propulsate cu aburi.

Pentru a putea naviga atât pe Dunăre cât și pe râurile interioare, dacii au utilizat alături de plută, trunchiul de copac cioplit, așa-numita *monoxilă*, care a reprezentat deseori o „armă de luptă”.

Acest prim pas al artei nautice este atestat documentar de istoricul Arrianus, ca mijloc de navigație folosit de locuitorii din zona Dunării, în secolul IV î.H. Același

istoric menționa utilizarea monoxilelor și în scopuri militare, atunci când relatează faptul că marele comandant de oști, Alexandru Macedon, rechiziționând monoxile de la localnicii din zona Dunării, și-a putut trece toată armata peste fluviu, într-o singură noapte.

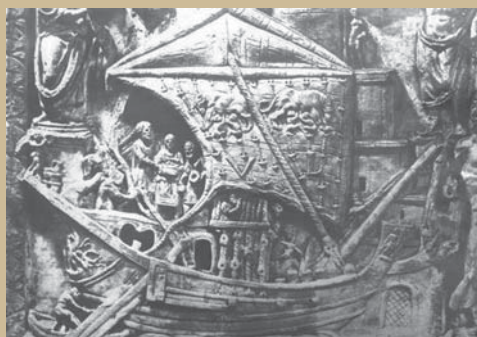
Din antichitate și până în epoca modernă, pe Dunăre au navigat rând pe rând, nave feniciene, triere elene, galere romane, dromoane bizantine, caravele venețiene și genoveze, pânzare moldovenești și caice muntenești. Pe țărmul Mării Negre, cele trei colonii înființate de greci în secolele VII-VI î.H. - Histria, Tomis și Callatis, au devenit porturi și centre comerciale prospere, ultimele două aflându-se la originea actualelor porturi Constanța și Mangalia.

În urma campaniilor militare ale lui Burebista, din anii 50-48 î.H., aceste colonii au intrat sub stăpânirea marelui rege dac, „*cel dintâi și cel mai puternic rege din Tracia*”, cum era denumit în Decretul lui Acornion din Dionisopolis. În acest mod, litoralul maritim al regatului dac, care în vremea lui Burebista a atins limitele sale maxime sub aspect teritorial, era cuprins între Olbia, localitate de la gura Bugului și Apolonia (localitatea Sozopol de pe actualul teritoriu al Bulgariei).

În secolul I d.H., intențiile expansioniste ale Imperiului Roman spre stânga Dunării, s-au materializat sub domnia împăratului Traian, prin cele două războaie daco-romane. În timpul acestora, confruntările între dacii aflați sub comanda marelui rege Decebal și trupele romane s-au desfășurat nu numai pe uscat, ci și pe Dunăre și Marea Neagră. Mărturie stau în acest sens numeroasele basoreliefuri de pe Columna lui Traian, reprezentând tipuri

Monoxilă (colecția Muzeului Marinei Române)

Basorelief - Columna lui Traian

Scene de luptă navală - Columna lui Traian

de nave romane de război și scene de luptă navală.

După cucerirea Daciei și transformarea acesteia în provincie romană, apărarea limesului danubian și maritim a revenit flotelor romane staționate pe teritoriul provinciei Dacia: *Classis Flavia Moesica*, flota militară romană de pe Dunăre și *Classis Pontica*, flota militară romană de la țărmul mării.

În urma războaielor daco-romane s-a dezvoltat în special Tomisul, care a ajuns „oraș de căpetenie al întregului Pont Stâng” și sediul unei importante Asociații a corăbierilor romani.

Câteva secole mai târziu, în apele Dunării și ale Mării Negre s-au impus navele flotei bizantine, care dispunea și de puncte fortificate, destinate limesului danubian, adevărate baze navale, precum cea din Insula „Păcuilui lui Soare”, ridicată în secolul al X-lea.

După formarea, în secolul al XIV-lea, a statelor feudale românești, domnitorii acestora au acordat o atenție deosebită Dunării de Jos, gurilor Dunării și țărmului Mării Negre (de la nord de brațul Chilia până dincolo de Varna), unde au fost create structuri militare adecvate.

Astfel, Mircea cel Bătrân, domnitorul Țării Românești, a unit pentru prima dată Dobrogea, inclusiv Silistra, cu Valahia, în 1388-1389, ajungând „domn pe amândouă părțile, pe toată Podunavia până la marea cea mare”, după cum se autointitula în documentele emise, devenind ctitorul flotei noastre maritime.

În anul 1445, unul dintre urmașii lui Mircea cel Bătrân la tronul Țării Românești, Vlad Dracul împreună cu fiul său, viitorul domn Vlad Tepeș, a folosit pe Dunăre, în scopuri militare, 40-50 de monoxile – menționate în cronica cavalerului burgund Walerand de Wavrin – în timpul expediției organizate pe fluviu de cavalerii cruciați.

În anul 1456, voievodul Transilvaniei, lancu de Hunedoara a participat la rândul său, la marea bătălie navală de la Belgrad, aducându-și astfel contribuția, alături de celelalte forțe creștine, la înfrângerea flotei otomane.

În Moldova, organizarea unei flote maritime a început încă din timpul voievozilor Roman I și Alexandru cel Bun care, în actele emise se autointitulau „domni ai Moldovei de la munte până la mare”.

Continuatorul politicii lor navale a fost Ștefan cel Mare, care a desăvârșit opera de organizare a Marinei, dotând-o cu corăbii (celebrele *pânzare*) construite în șantierul naval de la Chilia și Cetatea Albă. Acestea au navigat în Marea Neagră, Marea Egee și Marea Mediterana, având arborat pavilionul de culoare roșie cu faimosul cap de bour. Preocupat de siguranța navigației, domnitorul Moldovei a zidit un turn – un semnal de veghe, probabil un far pentru orientarea pe mare, după cum ne informează inscripția de la Mănăstirea Zografu de pe Muntele Athos. De asemenea, dorind să preîntâmpine o

Pânzar moldovenesc - machetă aflată în colecția Muzeului Marinei Române

Corabia Marița

iminentă invazie otomană, Ștefan cel Mare a avut în vedere atât crearea unui sistem de baze navale destinate apărării, cât și constituirea unei flote militare, pe care a înzestrat-o cu nave armate cu tunuri. Indiscutabil rămâne faptul că în Evul mediu puterea navală maritimă a țărilor române a atins apogeul în timpul domniei lui Ștefan cel Mare.

În secolul următor, domnitorul primei uniri a tuturor românilor într-un singur stat, Mihai Viteazul, a manifestat aceeași preocupare pentru construirea de nave și dezvoltarea navigației, băcăliile navale ale flotei valahe din timpul domniei sale fiind consemnate în documentele vremii. Un raport englez din 22 martie 1595, menționa în acest sens, ambarcațiunile cu soldați de-ai lui Mihai, care au atacat, pe tot cursul Dunării traficul cu muniții și provizii din Ungaria dirijat spre armata otomană. De asemenea, o sursă italiană din 29 martie 1599, provenind de la Girolamo Capello, trimisul venețian la Înalta Poartă, consemna faptul că Mihai capturase de la turci trei galere, pe care le folosea împreună cu 80 de bărci, numite *șăici*.

În scopuri militare și în special pentru serviciul de pază pe Dunăre, erau întrebuințate și caicele armate cu tunuri, construite la sfârșitul secolului al XVII-lea - începutul secolului al XVIII-lea, în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu.

În epoca fanariotă, în timpul domniei lui Alexandru Moruzi a fost organizată

pentru prima dată în Muntenia, o flotă în care navele erau utilizate nu doar ca nave comerciale, ci și în scopuri militare.

Odată cu renașterea armatei naționale permanente (1830), în Principatele române s-au conturat nucleele unor flote militare. Astfel, în anul 1845, pentru flota Munteniei au fost achiziționate din Imperiul Austriac trei șalupe canoniere, menite să asigure fluența și siguranța traficului pe Dunăre.

În aceeași perioadă, în Moldova a luat ființă un corp de flotilă militară, format din nave precum *Emma*, *Galați*, *Ștefan cel Mare*, *Moldova*, *Ana*, *Natalia*, dotate cu tunuri de bronz, procurate de la Arsenalul din Torino.

Unirea Principatelor Române în 1859, a atras după sine, unificarea flotilelor celor două țări surori la 22 octombrie 1860, noua marină purtând denumirea de „Corpul Flotilei”. Prin Decretul semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, care consfințea unirea definitivă a flotilelor de pe întregul curs al Dunării, colonelul Nicolae Steriade a fost numit comandant superior al Corpului Flotilei.

Reședința Flotilei a fost stabilită inițial la Ismail, unde urma să funcționeze primul comandament al Flotilei române de război, în fază incipientă de organizare. Acesta a luat naștere în baza Legii privitoare la instrucțiunea armatei Principatelor Unite ale României, promulgată la 13 mai 1860.

stat la Ministerul de Război cu Nr. 3596 buget pe Articolul 12 Titlul al III din Reglementul Școlii Militare.

Am decretat și decretăm.

Art. I.-u. l'c. Adjutantul Major Anton Rădăvanu și Intăritim Membru ală Consiliului de Studiū, la Școala Militară din București, în locul Colonelului Costaforu.

Art. II-lea și cel din urmă: Ministrul Nostu secretar de stat la Ministerul de Război este însărcinat cu executarea acestei ordonanțe.

ALEXANDRU ION

Ministru de Război
General FLORESCU.

No. 173.

Înalt Ordin de zi.

Aprobind cele cuprinse în raportul Ministrului Nostu secretar de stat la Ministerul de Război cu Nr. 3597

Am decretat și decretăm.

Art. I. Flotilele după întregul curs al Dunărei în viitor va forma un singur corp.

Art. II. Colonel Steriadi se întărește în postul de Comandant superior al întregului corp și D. Căpitan Petrescu, ajutor al său.

Art. III. Și cel din urmă: Ministrul Nostu secretar de stat la Ministerul de Război va executa ordonanța de față.

ALEXANDRU ION.

Decretul de înființare a Corpului Flotilei

Odată cu unificarea flotilelor a fost adoptat și un pavilion unic, format din îmbinarea culorilor și însemnelor pavilioanelor moldovean și muntean, iar în 1861 a început procesul de modernizare a uniformei Flotilei, prin introducerea culorii bleumarin.

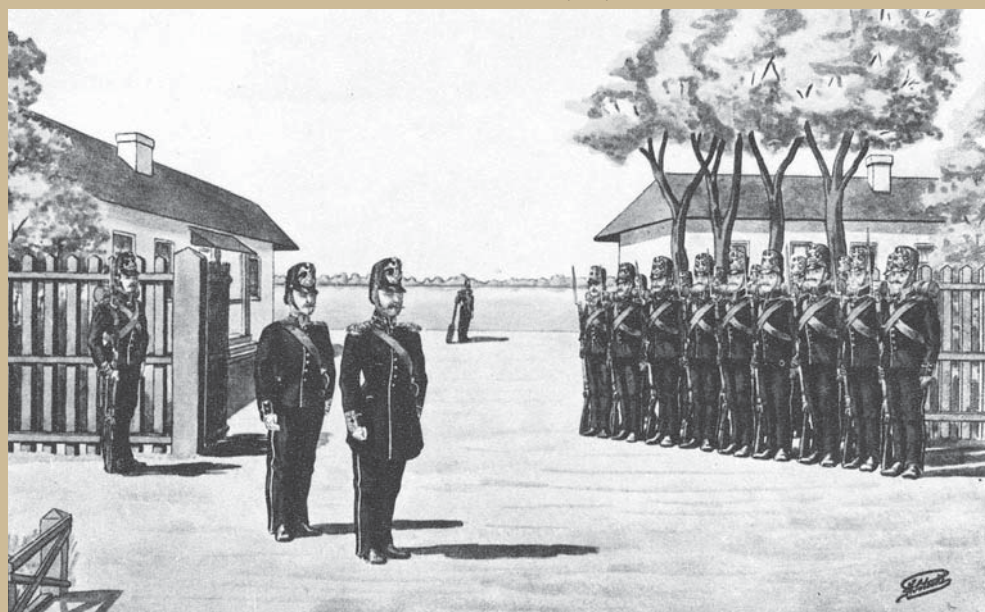
Nava România (1864)

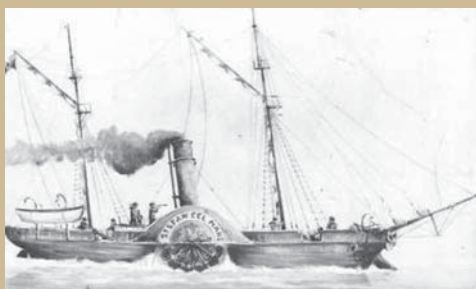
La 2 august 1864 a fost lansată la apă, în portul Giurgiu, nava *România*, primul bastiment cu aburi al Flotilei române de război.

Tot în anul 1864, la cererea noului comandant al Flotilei, locotenent-colonelul Constantin Petrescu, comandamentul Flotilei a fost mutat de la Ismail la Brăila.

A doua navă cu aburi, comandată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza șantierului naval austriac din Linz, a sosit în țară în 1867, fiind botezată *Ștefan cel Mare*. În același an, la comanda Flotilei a fost numit căpitanul Anton Barbieri, care a rămas la conducerea acesteia până în

Cazarma Flotilei - Brăila (1867)

Nava Ștefan cel Mare

Canoniera Fulgerul

Scufundarea monitorului Seyfi

Bateria „Mircea” la Calafat

anul 1874. Prin Decretul nr. 376 din 16 martie 1867, Comandamentul Flotei a fost mutat de la Brăila la Galați.

Organizarea și dotarea Flotei cu nave, a făcut necesară existența

unor cadre de marină bine pregătite și instruite. Astfel, prin Decizia Ministerială din 17 noiembrie 1872, a luat ființă la Galați, o Școală pentru subofițerii și ofițerii Flotei, prima de acest gen din România.

În anul 1873, în serviciul Flotei a intrat canoniera *Fulgerul* pentru Dunăre și Mare, construită la Toulon, **prima navă militară a României moderne** care a purtat pavilionul național la catarg, în Marea Mediterană și în Marea Neagră.

Flotila a fost dotată în anul 1875 cu șalupa torpiloare *Rândunica*, construită în Șantierul Naval „Yarrow” din Londra.

Cu aceste nave, modesta Flotilă română s-a afirmat în timpul Războiului de Independență. Pusă sub comanda maiorului Nicolae Dumitrescu Maican, Flotila română a înfruntat puternica flotila otomană de pe fluviu, raportul de forțe fiind net favorabil inamicului.

În timpul acțiunilor navale s-a remarcat gruparea de șalupe torpiloare, în frunte cu șalupa *Rândunica* (la bordul căreia s-a aflat și maiorul Ioan Murgescu) care, în noaptea de 12/13 mai 1877, a atacat prin surprindere cu torpile de școndru, monitorul otoman *Seyfi*, pe care a reușit să-l scufunde. Acest succes a înlesnit acțiunea navelor românești, care în cadrul operațiunilor de acoperire strategică a Dunării au instalat baraje de mine în diferite puncte ale fluviului, efectuând transporturi de trupe, tehnică de luptă și muniție, precum și materiale pentru construirea podurilor de vase peste fluviu.

Acțiunilor navale li s-au alăturat tragerile de artilerie executate de bateriile de coastă de la Calafat, încadrate în cea mai mare parte cu marinari ai Flotei. În urma solicitării guvernului rus, Flotila de Război a sprijinit construirea și apărarea primului pod peste Dunăre de la Siliștioara-Măgura. După trecerea armatelor române în Bulgaria, la 20 august 1877 acest pod a fost demontat

și remontat la Turnu Măgurele-Nicopole. Pentru protecția sa, Marina română a executat un baraj de mine pe fluviu, în zona Nedeea, operațiune de pionierat pentru tânăra flotila română.

Prin scufundarea, la 7 noiembrie 1877, de către bateria de mortiere „Perseverența” a celui de-al doilea monitor otoman *Podgorița*, una dintre navele cu cea mai mare putere de foc de pe Dunăre, Marina română a limitat posibilitățile de manevră și acțiune pe fluviu ale turcilor.

După capitularea trupelor otomane ale lui Osman Pașa la Plevna și în urma victoriilor obținute la Smârdan și Vidin, trupele române din Bulgaria au fost transportate în țară, pe Dunăre, cu navele Flotilei.

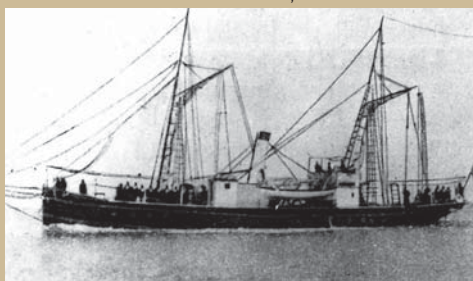
Războiul de Independență a demonstrat necesitatea existenței unei flote puternice la Dunăre, iar revenirea Dobrogei în cadrul frontierelor naționale a deschis Marinei Militare perspective însemnate de dezvoltare, care au condus la organizarea unei flote maritime.

În urma câștigării independenței și implicit a ieșirii la mare, Marina română,

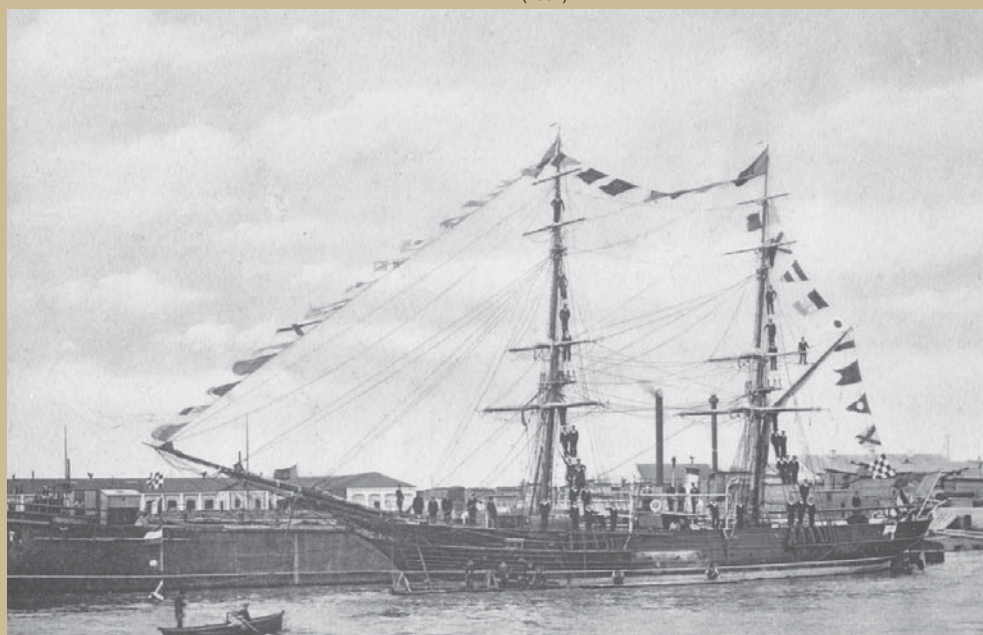
dotată în 1880 cu o primă navă maritimă - canoniera *Grivița*, a beneficiat până la primul război mondial, de trei programe de dotare cu mijloace de navigație: în 1883-1885, în 1886-1888 și în 1906-1908. Cel de-al patrulea program, prevăzut între anii 1912-1913 nu s-a mai realizat la momentul respectiv, navele comandate în străinătate fiind rechiziționate din cauza izbucnirii primului război mondial, în anul 1914.

În urma acestor programe, Marina română a fost dotată în anul 1881 cu bricul *Mircea*, navă cu vele și vapor, construit la Londra, trei șalupe canoniere, un torpilor de baraj, două torpiloare, șalupe de poliție (în cadrul primului program), un crucișător, trei canoniere

Canoniera *Grivița*

Bricul *Mircea* (1881)

Crucișătorul *Elisabeta*

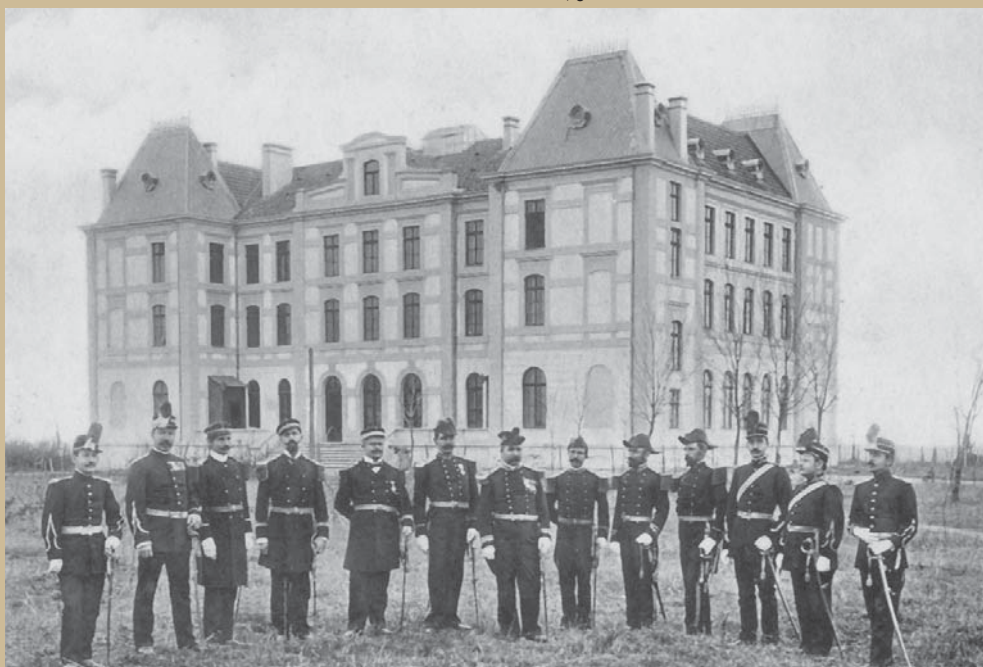
fluviale și trei torpiloare pentru fluviu (în cadrul celui de-al doilea program), patru monitoare și opt vedete fluviale (în cel de-al treilea program de dotare).

Dintre aceste nave, un rol primordial în formarea cadrelor Marinei a revenit navei-școală *Mircea*, care prin cele 31 de voiaje de instrucție efectuate (17 în

Marea Neagră, 12 în Marea Mediterană și 2 în Oceanul Atlantic) a pregătit aproape 40 de promoții de ofițeri și maiștri de marină.

Un rol însemnat în cadrul flotei maritime l-a avut crucișătorul *Elisabeta*, construit la Newcastle, lansat la apă la 13 decembrie 1887. De la intrarea în serviciu

Comandamentul marinei Țiglina

și până la constituirea Diviziei de Mare, din care a făcut parte, acesta a efectuat o serie de campanii de instrucție în Marea Neagră și Mediterana, participând totodată la manevre și aplicații care au avut drept scop, pe de o parte pregătirea pentru luptă a echipajelor, iar pe de altă parte reprezentarea României peste hotare, la serbări nautice și aniversări cu caracter marinăresc.

Marina Română a suferit o serie de modificări prin efectul Legii pentru organizarea Flotei de Război, promulgată la 22 mai 1898. Ca urmare, Marina a fost împărțită în două divizii comandamente: Divizia de Mare, cu reședința la Constanța și Divizia de Dunăre, cu reședința la Galați.

Prin aceeași lege, Comandamentul Marinei a fost mutat de la Galați la București, denumirea de „Flotilă de Război” fiind înlocuită cu cea de „Marină Militară”. Totodată, în premieră națională, gradele ofițerilor de marină au primit denumirile specifice acestei arme.

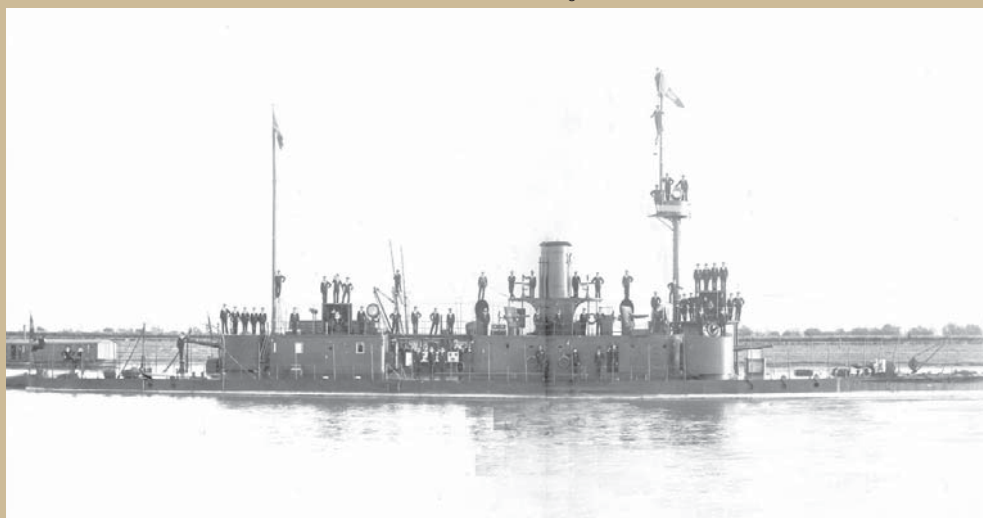
Odată cu consacrarea portului Constanța drept principala bază navală a navelor de război maritime, prin decizia Comandamentului Marinei, în anul 1899 Școala de Marină și Școala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină au fost

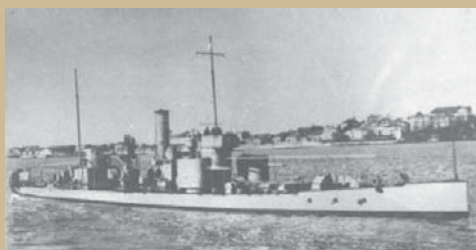
mutate de la Galați la Constanța. Prin Înaltul Decret nr. 1584 din 31 martie, Comandamentul Marinei Militare a fost transferat de la București la Galați.

În cadrul celor două Divizii, navele au participat la manevrele executate pe Dunăre și Marea Neagră, precum și la alte forme de pregătire pentru luptă a echipajelor. În campaniile de vară ale anilor 1898 și 1899 au fost executate lucrări hidrografice pe coasta Mării Negre. În urma acestora, un colectiv de ofițeri coordonat de locotenent-comandorul Alexandru Cătuneanu a întocmit prima hartă românească de navigație pe mare, intitulată „Harta Mării Negre, coasta României”.

În primul deceniu al secolului al XX-lea, în care în cea mai mare parte, la comanda Marinei Militare s-a aflat contraamiralul Emanoil Koslinski, s-a înfăptuit cel de-al treilea program de dotare cu nave. Astfel, au intrat în serviciu cele patru monitoare construite la „Stabilimento Technico Triestino” în Imperiul Austro-Ungar, botezate *Lahovari*, *Brătianu*, *Catargiu* și *Kogălniceanu* și cele opt vedete torpiloare, construite în Anglia și botezate cu numele unor eroi ai Războiului de Independență. Acestea au fost bazate

Monitorul *Lascăr Catargiu*

Monitorul Mihail Kogălniceanu (1907)

Distrugătorul Mărășești

la Galați, unde, la 19 septembrie 1907 a avut loc ceremonia botezului acestor moderne unități navale fluviale.

În anul 1908, monitoarele și vedetele fluviale au constituit prima „Escadră de Dunăre”, parte componentă a Diviziei de Dunăre. În această formulă, navele Escadreii au participat anual la manevre și marșuri de instrucție, precum și la alte forme de perfecționare a pregătirii echipajelor.

Prin Înaltul Decret nr. 1620 din 6 mai 1909, Școala de Marină a fost transformată în Școala de Marină a Maiștrilor șefi de specialități iar prin Decretul nr. 2928 din 29 octombrie, Școala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină a devenit Școala Navală Superioară. În același an, cele două școli au început să funcționeze în noul local de pe strada Traian nr. 53 din Constanța (actualul sediu al Muzeului Marinei Române) sub denumirea de „Școlile Marinei”. Prin noua Lege de organizare a Marinei Militare, publicată în „Monitorul Oficial” din 31 octombrie 1912, care stipula transformarea Diviziei de Mare în Apărarea Maritimă, Școlile Marinei au fost subordonate direct Comandamentului Marinei Militare.

În anul 1913, evenimentele care au survenit în zona Balcanilor au implicat și Marina Militară română în cel de-al doilea război balcanic, navele Diviziei de Dunăre, demonstrându-și cu această ocazie capacitatea operativă. De altfel, această campanie militară de scurtă durată a constituit o avanpremieră pentru Marina Română, care avea să se confrunte cu situații de mare dificultate

în timpul primei conflagrații mondiale, între anii 1916-1918.

La izbucnirea Primului Război Mondial, Marina Militară era alcătuită din Divizia de Mare, Divizia de Dunăre, Depozitele Generale și Arsenalul Marinei. Divizia de Dunăre, Depozitele Generale, Arsenalul Marinei și Comandamentul, se aflau la Galați, comandant al Marinei fiind contraamiralul Sebastian Eustațiu.

Divizia de Mare era compusă din crucișătorul *Elisabeta*, bricul *Mircea* și torpiloarele *Zmeul*, *Zborul* și *Năluca*, doar ultimele trei fiind apte pentru luptă.

Divizia de Dunăre era alcătuită din patru monitoare și opt vedete fluviale, câteva nave mai mici și un serviciu de mine și torpile.

După doi ani de neutralitate, la 14/27 august 1916, România a intrat în război alături de Antanta (Anglia, Franța, Rusia și Italia), care îi garanta îndeplinirea obiectivului politic de revenire la Regatul României a Transilvaniei, mobilizându-și atât forțele navale, cât și pe cele ale Apărărilor Fixe. Forțele de luptă cantonate pe Dunăre au fost împărțite în două mari unități operative: Flota de Operațiuni, comandată de contraamiralul Nicolae Negrescu și Apărările sub Apă, conduse de comandorul Constantin Niculescu-Rizea. În compunerea Flotei de Operațiuni au intrat Escadra de Dunăre (formată din cele patru monitoare și opt vedete de siguranță), o Divizie ușoară (alcătuită din canoniere și șalupe), un convoi de aprovizionare, Spitalul naval, Șantierul Naval Mobil și Grupul bateriilor de coastă. În cadrul Apărărilor sub Apă s-au aflat Grupul Port-mine Dragă-mine,

Grupul de artilerie de debarcare și Grupul de Torpiloare și Stațiuni de lansare.

În timpul Primului Război Mondial, Marina Militară Română a îndeplinit misiuni diverse, precum atacul de la 14 august 1916 al flotei austro-ungare în portul Rusciuk, acțiunea navelor Escadrei de Dunăre în apărarea capului de pod de la Turtucaia și protejarea retragerii trupelor române din această zonă, precum și susținerea flancului drept al armatei de uscat din Dobrogea de către navele Flotei de Operațiuni, sub focul artileriei germane.

Referindu-se la modul în care flota a susținut trupele noastre de uscat, reușind să înainteze sub tirul a șapte baterii grele germane, în amintirile sale, contraamiralul Negrescu arăta că *„Zilele de urmărire a flancului stâng al armatei germane din Dobrogea și zilele de la Rasova, vor forma pururea pagini de glorie, pentru mica dar brava și neobosită flotilă română”*.

Cu toate că în toamna anului 1916 flota a înregistrat o serie de succese, reușind să înainteze sub tirul bateriilor germane și chiar să elibereze o serie de localități din Dobrogea, ocupate anterior de inamic, odată cu retragerea armatei române în Moldova, pentru refacere, în decembrie 1916, și-a încetat acțiunile ofensive și s-a limitat la operațiuni cu caracter defensiv, în special protejarea evacuării întregului parc de nave al Marinei pe brațul Chilia.

În anul 1917, Marina Militară, în cooperare cu armata de uscat, a contribuit la apărarea frontului danubian, bombardând cu artileria navelor, bateriile inamice de la Tulcea și la asigurarea transporturilor pe apă, între Galați și gurile Dunării.

În ultimul an de război – 1918 – Marina Militară a preluat una dintre cele mai dificile misiuni, respectiv deminarea Dunării și a apelor litorale vest-pontice în vederea reluării navigației în timp de pace.

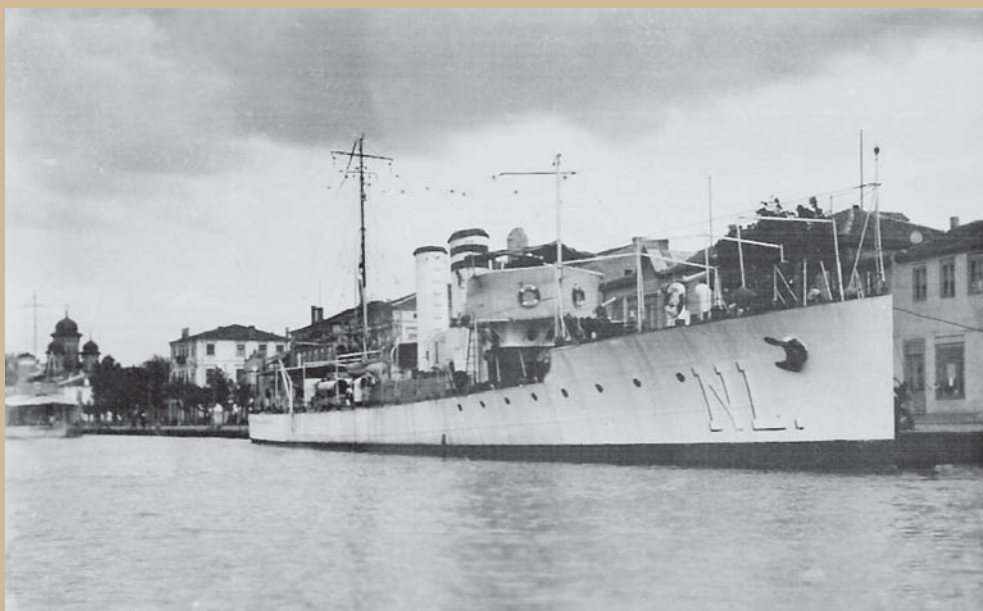
Marina a ieșit din război cu nave pierdute, numeroase avarii la mijloacele de navigație, efective reduse, înregistrând atât pierderi umane cât și materiale.

Unirea în 1918 a tuturor teritoriilor românești într-un singur stat a permis în perioada postbelică, dezvoltarea flotei militare, care a fost dotată cu noi tipuri de nave.

În primii ani după război, în serviciul Marinei Militare au intrat distrugătoarele tip „M”, *Mărăști* și *Mărășești*, construite în Șantierele Navale din Napoli, canonierele *Ghiculescu*, *Dumitrescu*, *Stihi* și *Lepri* construite în Șantierele Navale din L'Orient - Franța (primele nave românești care au purtat numele unor eroi ai războiului din 1916-1918), torpiloarele *Vifor*, *Vârtej*, *Vijelia*, *Zmeul*, *Zborul* și *Năluca*, cedate României de Marina austro-ungară în contul despăgubirilor de război, precum și patru vedete antisubmarine tip M.A.S., cumpărate din Italia. Încă de la intrarea în dotare, atât distrugătoarele cât și torpiloarele au fost folosite în procesul de instrucție a echipajelor, în timp ce canonierele și vedetele tip M.A.S. au avut ca principală misiune dragajul maritim. Navelor maritime li s-au adăugat în acești ani monitoarele *Ardealul*, *Basarabia* și *Bucovina*, primite ca despăgubiri de război de la fostul Imperiu Austro-Ungar. În acest mod, România a devenit **țara cu cel mai puternic potențial combativ fluvial din Europa**.

Prin Înalțul Decret Regal nr. 835 din 11 martie 1920, Comandamentul Marinei Militare și-a schimbat denumirea în Inspectoratul Tehnic al Marinei, reședința acestuia fiind stabilită la București. Câțiva ani mai târziu, prin Înalțul Decret nr. 302 din 29 ianuarie 1926, Inspectoratul Tehnic al Marinei devine Inspectoratul General al Marinei.

Tot în deceniul trei al secolului al XX-lea au fost create o serie de noi

Torpilorul Năluca

instituții pentru Marină. Astfel, prin Înaltul Decret nr. 2213 din 13 mai 1920 a fost înființat Institutul Maritim, iar prin Decizia Ministerului de Război nr. 372 din 9 iunie s-a organizat Școala Navală, ambele instituții funcționând în Constanța. Prin Decizia Ministerială nr. 898 din 1921 a fost creată Școala de Mecanici și Electricieni în garnizoana Sulina.

Mutată din 1922 la Galați, în anul 1928 Școala de Mecanici și Electricieni s-a contopit cu Institutul Maritim, formând Școlile de Specialități ale Marinei, care au funcționat la Constanța.

În anul 1926 a fost înființat Serviciul Hidrografic Român, pe lângă Divizia de Mare. Din inițiativa unui grup de ofițeri de marină, în anul 1927 a luat naștere la București, Liga Navală Română, *asociație culturală și patriotică pentru apărarea intereselor pe apă ale României și pregătirea celor mai favorabile condiții pentru propășirea flotei noastre maritime și fluviale.*

La 30 aprilie 1930, organul de conducere al Marinei Militare, ca instituție de sine stătătoare, a primit denumirea de Comandamentul Marinei.

În anul următor, acesta a fost mutat la Constanța, funcționând în localul Școlii Navale din str. Traian nr. 53.

Prin Decretul Regal nr. 4063 din 15 decembrie 1931, denumirea de „Marina de Război” a fost înlocuită cu „Marina Regală”, Comandamentul Marinei devenind Comandamentul Marinei Regale.

În anul 1936 acesta a fost subordonat Ministerului Aerului și Marinei, creat prin Decretul nr. 2620, care a funcționat până la 16 octombrie 1940, când a fost înlocuit de Subsecretariatul de Stat al Marinei.

Perioada anilor '30 a fost benefică pentru Marina Militară. Astfel, încă din anul 1930, în dotarea Marinei Regale au mai intrat distrugătoarele tip „R” *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, construite la Napoli, ca și precedesoarele lor tip „M”, iar în 1931 a sosit în țară de la Șantierul Naval italian din Fiume nava-bază pentru submarine *Constanța*.

În același șantier din Fiume a fost construit și primul submarin românesc *Delfinul*, intrat în serviciu în anul 1936. Operațiunea de renovare și modernizare a monitoarelor, începută în 1936 a fost

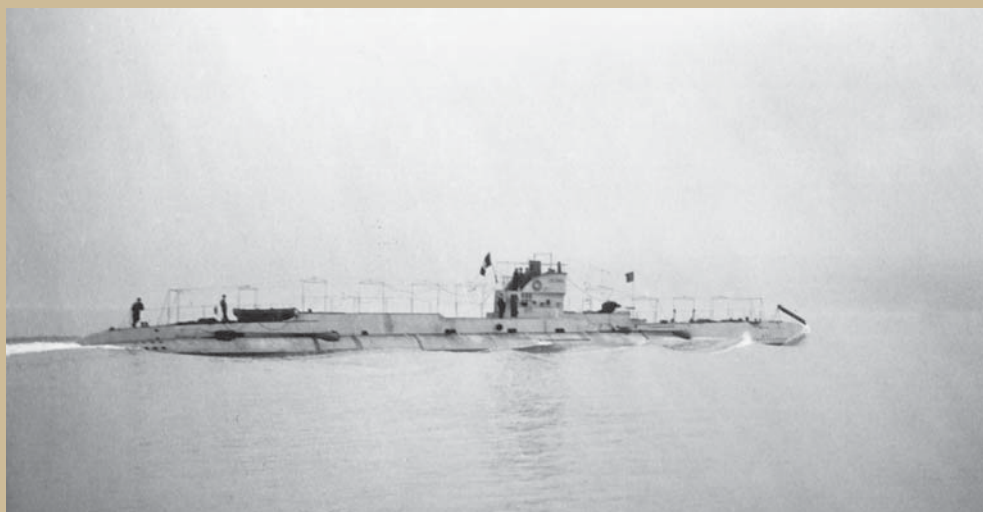
Distrugătorul *Regele Ferdinand*

încheiată în anul 1940, când monitorul *Basarabia*, cu armamentul nou și modernizat integral, putea fi considerat **cea mai modernă unitate fluvială** din lume.

În anul 1938, cu suma de 114 milioane lei din bugetul statului la care s-au adăugat 6 milioane lei, strânși prin subscripția publică inițiată de Liga Navală Română, a fost comandată Șantierului "Blohm und Voss" din Hamburg, cea

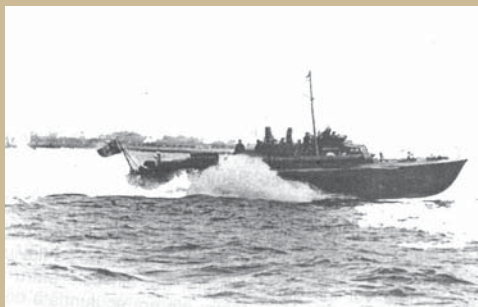

Submarinul *Delfinul*

Lansarea la apă a puitorului de mine *Amiral Murgescu*

Vedetă torpiloare tip *Vosper*

Vedetă torpiloare tip *Power*

de a doua navă-școală *Mircea*. Actualul velier a intrat în dotare la 17 mai 1939.

În același an, la Galați a fost lansată la apă **prima navă militară de construcție românească**, puitorul de mine *Amiral Murgescu*.

În anul 1940 au intrat în serviciu vedetele torpiloare tip „Vosper” *Vijelia*, *Viforul* și *Viscolul*, construite în Anglia.

Împreună cu alte unități achiziționate sau construite după anul 1940, precum cele șase vedete torpiloare tip „Power” achiziționate din Olanda sau cele două submarine *Rechinul* și *Marsuinul*, montate în Șantierul Naval Galați, aceste nave au fost folosite la îndeplinirea misiunilor complexe încredințate Marinei Regale în anii celui de-al Doilea Război Mondial.

După natura acestor misiuni, distingem șapte etape importante în războiul naval din timpul celei de-a doua conflagrații mondiale.

Prima etapă este reprezentată de perioada **28 iunie 1940 - 22 iunie 1941**. În timpul acestei campanii, acțiunile forțelor navale au fost următoarele: retragerea trupelor sovietice din sudul Basarabiei, eliberându-se astfel brațul Chilia, ceea ce a dus la deschiderea navigației pe fluviu; trecerea trupelor

Convoi în marș - 1941

române pe malul drept al Dunării; respingerea atacurilor trupelor sovietice din zona de graniță; apărarea porturilor Sulina și Constanța.

A doua etapă este considerată perioada **22 iunie - 4 august 1941**. În aceste zile principalele misiuni ale Marinei Regale au fost: sprijinirea ofensivei trupelor de uscat și asigurarea navigației pe Dunăre, iar la mare, apărarea litoralului și porturilor prin contracararea încercărilor de atac și debarcare a inamicului, în acest sens fiind edificatoare operațiunea din 26 iunie 1941.

În această zi, în fața orașului Constanța și-au făcut apariția două distrugătoare sovietice *Moskva* și *Harkov*, care au deschis focul asupra zonei portuare a orașului.

În replică, artileria distrugătoarelor *Mărăști* și *Regina Maria* și bateriile de coastă au început să execute trageri asupra navelor inamice. Respinse, navele sovietice s-au retras, liderul de flotilă *Moskva* fiind scufundat, iar *Harkov* avariât.

A treia etapă cuprinde perioada **4 august 1941 - 28 iulie 1942**. În acest interval, forțele navale românești au asigurat, în special protecția

transporturilor pe coasta de Vest a Mării Negre, între Odessa și Bosfor și au îndeplinit misiuni de minare. Marina Regală a înregistrat atât succese, prin atingerea obiectivelor propuse cât și pierderea vedetelor *Viforul* și *Vijelia*, crucișătorului auxiliar *Carol I* și remorcherului *Stoicescu* și a unor ofițeri și marinari.

În decursul celei de-a patra etape - perioada **28 iulie 1942 - 5 aprilie 1944**, forțele maritime au executat misiuni de sprijinire a acțiunilor armatei de uscat, transporturi de aprovizionare și au asigurat noua cale deschisă în sprijinul frontului, „Drumul Crimeei”.

În cea de-a cincea etapă, cuprinsă între **5 aprilie - 14 mai 1944**, unitățile navale maritime au participat la evacuarea trupelor germane și române din zonele Odessa și Sevastopol, în cadrul **cele mai mari operațiuni navale din Marea Neagră**, cu numele de cod „Operațiunea 60.000”. Din punct de vedere militar, această operațiune navală a reprezentat unul dintre cele mai dramatice episoade din cel de-al Doilea Război Mondial. „Operațiunea s-a desfășurat sub presiunea armatei de uscat, a aviației și a submarinelor adverse întâi în port, pe urmă în avanport și apoi

Imagini de război

direct la coastă", declara la acea vreme comandantul Forțelor Navale Maritime, contraamiralul Horia Macellariu, care a coordonat activitatea navelor românești în timpul desfășurării acestor operațiuni. Despre acest strălucit strateg și diplomat, generalul de corp de armată Nicolae Șova, subsecretar de Stat pentru Marină afirma că „*a stat neclintit zi și noapte la postul său de comandă și și-a dirijat unitățile cu pricepere și abilitate*".

Pe parcursul celei de-a șasea etape, respectiv perioada **14 mai - 23 august 1944**, misiunile forțelor navale au vizat apărarea litoralului maritim, a Deltei și a porturilor, în colaborare cu trupele de uscat din Dobrogea. Pentru realizarea lor, unele nave ale Serviciului Maritim Român și ale unor companii particulare de navigație au fost rechiziționate, transformate și trecute în subordinea Comandamentului Marinei Militare.

A șaptea etapă cuprinde perioada **23 august - 5 septembrie 1944**, în care forțele fluviale au executat misiuni de capturare a navelor germane aflate în retragere pe Dunăre și acțiuni de dragaj pe fluviu, până la redarea navigației în siguranță pe fluviu. Zilele de 23 august și 5 septembrie 1944 au avut consecințe dramatice pentru Marina Regală Română datorită asaltului atât a forțelor germane la această dată inamice, dar și a forțelor *aliat*e sovietice și dezarmării navelor de război; portul Constanța, împreună cu navele și instalațiile de război, a rămas exclusiv sub controlul Comandamentului Naval Sovietic.

Astfel, din cadrul flotei militare au fost capturate abuziv și dislocate în porturile caucaziene cinci monitoare (*Brătianu, Lahovari, Ardealul, Basarabia și Bucovina*), șase vedete, două vase de comandament, două remorchere, 38 de șalupe, 15 șleपुरi, 12 tancuri, iar de la mare distrugătoarele (*Regina Maria, Regele Ferdinand, Mărășești și Mărăști*), două torpiloare (*Zborul și Zmeul*), trei

canoniere (*Ghiculescu, Dumitrescu și Stihii*), puitorul de mine *Amiral Murgescu*, trei submarine (*Delfinul, Rechinul, și Marsuinul*), nava-bază pentru submarine *Constanța*, șapte vedete torpiloare, șase șalupe, trei vânătoare de submarine, un remorcher, nava-școală *Mircea* și 11 vase auxiliare.

Parcul de nave ale Marinei Comerciale, care număra 608 nave de transport pe Dunăre și cinci unități la mare, a fost pus la dispoziția Comandamentului Sovietic. După cel de-al Doilea Război Mondial, România a fost lipsită, în primii ani postbelici, de flotă maritimă și într-o mare măsură și de cea fluvială, din cauza includerii samavolnice a navelor românești în flota Uniunii Sovietice, iar prin înființarea Societății mixte SOVROMTRANSPORT, a fost controlată și frustrată de importante venituri.

După semnarea Convenției de Armistițiu, 32 de remorchere, 332 șleपुरi și două vase de mare au fost lăsate României, iar în urma semnării, la 11 septembrie 1945, a Convenției de retrocedare a navelor comerciale și militare românești, guvernul sovietic a restituit 18 nave maritime de război și 23 de nave comerciale. Astfel, un prim lot de nave, alcătuit din distrugătoarele *Mărășești* și *Mărăști*, canonierele *Ghiculescu* și *Stihii*, torpiloarele *Zborul* și *Zmeul* și submarinul *Delfinul* au ajuns în țară la 12 octombrie 1945.

La 27 mai 1946 a fost retrocedată nava-școală *Mircea*, iar cel de-al doilea lot de nave, și ultimul, format din submarinul *Rechinul*, distrugătoarele *Regina Maria* și *Regele Ferdinand* și cele cinci monitoare de Dunăre au sosit în țară la 21, respectiv 24 iunie 1951.

Nu au fost retrocedate Marinei Române canoniera *Dumitrescu*, puitorul de mine *Amiral Murgescu*, nava-bază pentru submarine *Constanța*, crucișătorul auxiliar *Dacia*, submarinul *Marsuinul*,

Corveta Contraamiral Horia Macellariu

remorcherele dragoare *Maican*, *Basarab*, *Motru*, *Constanța*, nava comercială *Cheile Bicazului*, nava de pasageri *Basarabia*, patru minisubmarine italiene cedate de Marina Italiană în anul 1943 Marinei Regale și altele.

Odată cu reintrarea în dotare a monitoarelor, a fost constituită Flotila de Dunăre, care din anul 1959, a fost numită Brigada Fluvială. Totodată, în urma modificărilor organizatorice din perioada 1948-1949, gruparea de nave maritime s-a transformat într-o unitate de sine stătătoare, care a funcționat până în mai 1951 sub denumirea de Comandamentul Forțelor Maritime. Din anul 1955, divizioanele cuprinzând navele maritime și Apărările Maritime au fost subordonate Comandamentului Forțelor Maritime Militare. În aceeași perioadă, a început construcția în șantierul naval românesc a unor noi tipuri de nave militare, precum dragoarele de bază, construite la Galați și Brăila, până în anul 1954, dragoarele de radă construite la Galați sau vedetele dragoare fluviale, construite la Oltenița, între anii 1956-1959. În paralel, au fost cumpărate din U.R.S.S. o serie de vedete

torpiloare, vânătoare de submarine și vedete purtătoare de rachete.

În anul 1962 a fost înființată Divizia 42 Maritimă, continuatoarea tradițiilor Diviziei de Mare, mare unitate care practic nu mai exista de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

În urma casării, în anii 1960-1961 a distrugătoarelor, submarinelor etc, Divizia 42 Maritimă a fost constituită din nave dragoare, puitoare de mine, nave cu destinație specială, artilerie de coastă, unități de asigurare ș.a.

La sfârșitul anilor '70 și la începutul anilor '80 au fost construite o serie de nave militare maritime în șantierele navale românești, precum escortoarele *Midia* și *Constanța* (la Șantierul Naval Brăila), crucișătorul ușor *Muntenia*, transformat ulterior în fregată (ex – distrugătorul) *Mărășești* sau fregatele din clasa *Eustațiu Sebastian* (Șantierul Naval Mangalia) ulterior corvete.

După Revoluția din decembrie 1989, reînviindu-se tradiția apărării fluvio-maritime cu nave de tipul monitoarelor, în compunerea Brigăzii 24 Fluviale Brăila au început să intre, odată cu anul 1993, monitoarele de tip nou, construite în

Șantierul Naval Drobeta-Turnu Severin (Mihail Kogălniceanu, I.C.Brătianu și Lascăr Catargiu). Sub semnul acelorași tradiții marinărești, navele militare au fost botezate cu numele unor personalități și eroi ai Marinei Române.

Monitorul Mihail Kogălniceanu (45)

Ca urmare a aprobării în Consiliul Superior de Apărare a Țării a noilor structuri organizatorice din armata României, în anul 1994 Divizia 42 Maritimă a fost restructurată, fiind înființată Flota Maritimă. Un an mai târziu, la 30 martie 1995 a fost constituit Comandamentul Flotei de Dunăre, cu sediul la Brăila, iar la 15 aprilie 1995 s-a reînființat Flotila de Dunăre.

La 31 martie 2003 și-a început activitatea Comandamentul Operațional Naval cu sediul la Constanța, care a încorporat și Componenta Fluvială, devenit, în 2006, Comandamentul Flotei.

În noul cadru politico-strategic european de la sfârșitul mileniului doi și începutul celui de-al treilea, România a promovat constant o diplomatie navală activă, axată în principal pe cooperarea și colaborarea cu flotele militare ale altor state, realizarea și dezvoltarea relațiilor bilaterale cu flotele din Marea Neagră și din bazinul mediteranean, precum și pe întărirea și diversificarea acțiunilor internaționale în domeniul militar.

Fregata Mărășești (111)

Fiind prima țară care a semnat documentul cadru al „Parteneriatului pentru Pace”, la începutul anului 1994 Forțele sale Navale au constituit **prima structură militară** care s-au angrenat într-un amplu schimb de acțiuni cu caracter militar și aplicații tactice. Acestea au constituit oportunități și argumente credibile ale unor noi forme de colaborare în plan politic și militar cu țările membre ale Organizației Atlanticului de Nord, a cărei membră cu drepturi depline a devenit și România, la 29 martie 2004.

Poziția geografică a României, stat european continental, stat riveran Mării Negre și unei artere fluviale de importanță europeană – Dunărea – stat cu acces direct spre centrul Europei, i-a conferit țării noastre de-a lungul istoriei, atât posibilitatea de manifestare plenară a potențialului său politico-militar, cât și dreptul și obligația de a deține, în cadrul sistemului național de apărare,

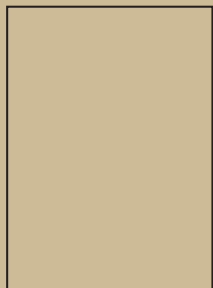
o componentă navală respectabilă și performantă din punct de vedere militar.

Comandanții Marinei

Colonel **Nicolae STERIADE**
22.10.1860-27.12.1863

Colonel **Constantin PETRESCU**
1.01.1864-11.02.1866

Maior
Scarlat MURGULEȚ
11.02.1866-17.03.1867

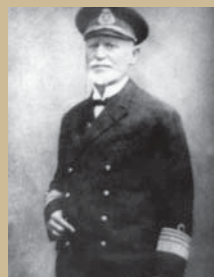
Maior
Emanoil BOTEANU
17.03.1867-30.04.1867

Contraamiral
Eustațiu SEBASTIAN
01.04.1909-09.01.1917

Comandor
Nicolae NEGRU
09.01.1917-01.06.1918

Viceamiral
Constantin BĂLESCU
01.06.1918-03.11.1920

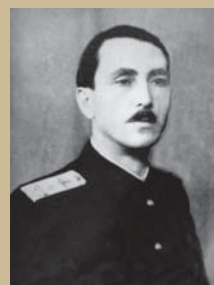
Contraamiral
Constantin NICULESCU-RIZEA
03.11.1920-30.10.1925

Viceamiral
Ioan GEORGESCU
16.06.1942-27.03.1945

Comandor
Eugeniu SĂVULESCU
10.12.1946-01.11.1948

Comandor
Ioan CRISTESCU
15.12.1948-25.08.1949

Viceamiral
Emil GRECESCU
25.08.1949-20.09.1952

Viceamiral
Sebastian ULMEANU
13.12.1973-21.03.1979

Viceamiral
Ioan MUȘAT
21.03.1979-30.12.1989

Amiral
Mihai ARON
30.12.1989-12.04.1990

Amiral
Gheorghe ANGHELESCU
26.04.1990-01.05.1997

Militare Române

Maior
Anton BARBIERI
30.04.1867-01.01.1874

General **Nicolae DUMITRESCU-MAICAN**
01.01.1874-10.12.1874
01.04.1877-01.12.1877
08.04.1879-10.05.1888

Contraamiral **Ioan MURGESCU**
10.12.1874-01.04.1877
01.12.1877-08.04.1879
10.05.1888-01.04.1901

Contraamiral
Emanoil KOSLINSKI
01.04.1901-01.04.1909

Viceamiral
Vasile SCODREA
07.11.1925-13-01-1934

Viceamiral
Ioan BĂLĂNESCU
13.01.1934-02.11.1937

Amiral
Petre BĂRBUNEANU
02.11.1937-06.09.1940
27.03.1945-10.12.1946

Viceamiral
Eugeniu ROȘCA
21.09.1940-16.06.1942

Viceamiral
Florea DIACONU
20.09.1952-13.04.1954
30.03.1959-19.04.1961

Contraamiral
Mihail NICOLAE
13.04.1954-18.03.1959

Viceamiral
Gheorghe SANDU
19.04.1961-29.11.1963

Viceamiral ing.
Grigore MARTEȘ
29.11.1963-04.07.1973

Viceamiral
dr. Traian ATANASIU
01.05.1997-01.01.2002

Amiral
Corneliu RUDENCU
01.01.2002-31.03.2004

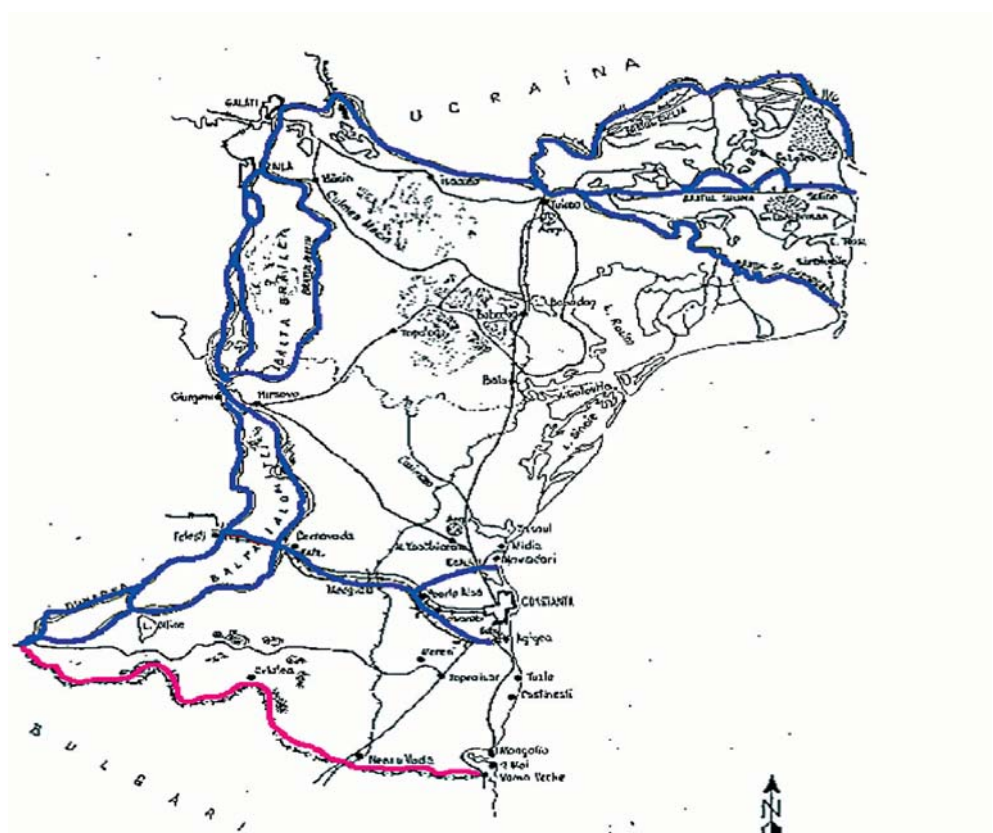
Viceamiral
dr. Gheorghe MARIN
01.04.2004-12.09.2006

Rolul și misiunile FORTELOR NAVALE ALE ROMÂNIEI

România se află situată într-o zonă geografică de interes strategic, manifestat din abundență de-a lungul veacurilor. Marea Neagră și fluviul Dunărea cu cele trei brațe de vărsare au constituit și constituie pentru poporul român porți deschise către lume, dar și coridoare

România ocupă o poziție geografică și economică importantă.

România a demonstrat în cele peste două milenii de existență că este o insulă de pace și stabilitate în această regiune frământată de multe neînțelegeri și conflicte. Acestea sunt argumentele forte

strategice de legătură a întregii Europe cu regiunile Caucazului, Asiei Centrale, Orientului Apropiat sau Îndepărat.

Balcanii, zonele cu conflicte înghețate din jurul Mării Negre și a Mării Caspice se constituie în subiecte supuse unor considerabile riscuri și amenințări la adresa securității și stabilității din spațiul euro-asiatic al Mării Negre, în care

ale României de a-și constitui o putere militară credibilă în scopul menținerii păcii și promovării stabilității în zona de interes.

Economia României este dependentă în mod semnificativ de transportul pe mare și pe fluviu, ca și de exploatarea resurselor minerale și de altă natură ale celor două entități geografice. Orice interzicere sau întrerupere a utilizării

acestora ar putea produce o serie de crize economice.

România a acordat o atenție deosebită dezvoltării capacităților și capabilităților forțelor navale proprii ajungând la configurarea în prezent a unei structuri capabile să descurajeze amenințările la adresa țării și aptă să se implice în menținerea păcii și stabilității în regiune.

Punând în prim plan responsabilitățile naționale și internaționale, Forțele Navale ale României au dat dovadă de o capacitate navală credibilă prin

participarea Forțelor Navale Române la realizarea unui climat de securitate, cooperare și prietenie în zona Mării Negre.

Astăzi, Forțele Navale ale României poartă cu mândrie pavilionul național pe mările și oceanele lumii, demonstrând siguranță, hotărâre, profesionalism și un înalt nivel al capacității de luptă.

Componentă de bază a Armatei României, Forțele Navale reprezintă una dintre cele mai dinamice categorii de forțe armate.

**ZONA ECONOMICĂ
EXCLUSIVĂ
MAREA NEGRĂ**

**MAREA EGEE ȘI
MEDITERANĂ
DUNĂRE ȘI
DELTA DUNĂRII**

**MĂRILE ȘI OCEANELE
LUMII- Nave școală**

prezența în zonele de interes maritim, demonstrând de-a lungul timpului abilitatea și capabilitatea de a conduce și executa majoritatea tipurilor de operații navale în apele costiere sau de larg, în scopul apărării și promovării intereselor navale naționale.

Odată cu intrarea României în NATO s-au creat condiții propice pentru

Misiunea fundamentală a Forțelor Navale Române este de a participa, în măsură substanțială, la apărarea țării împotriva oricăror amenințări de pe mare sau fluviu și de a proteja interesele navale românești, concomitent cu participarea la menținerea păcii și stabilității în regiune, independent sau în cooperare cu forțele aliate.

Apărarea căilor de comunicații

În acest context, misiunile Forțelor Navale în timp de **pace** sunt:

- Descurajarea și combaterea acțiunilor ilegale pe mare și pe fluviu printr-o prezență activă a navelor militare în raioane și pe rute de risc ridicat;

- Supravegherea și monitorizarea comunicațiilor navale și intervenția în sprijinul autorităților naționale la mare și la fluviu pentru combaterea terorismului naval, pirateriei, interzicerea traficului ilicit de mărfuri periculoase;

- Evacuarea pe mare a cetățenilor români din zone de risc ridicat;

- Supravegherea navală și aeriană a spațiului maritim și avertizarea timpurie asupra pericolelor la adresa securității României la litoral.

În situații de **criză** sau **război**, Forțelor Navale le revin următoarele misiuni:

- Apărarea căilor de comunicații maritime și fluviale, a porturilor, protecția navelor de transport cu încărcături importante;

- Apărarea platformelor maritime de exploatare petrolieră și altor obiective de la litoral, de pe fluviu și în zona economică exclusivă;

Supravegherea și monitorizarea comunicațiilor navale

- Apărarea împotriva unei agresiuni a teritoriului național la litoral, în Delta Dunării și pe fluviu;

- Misiuni tipice forțelor navale, de apărare sau ofensive, pentru apărarea colectivă a unui stat membru al NATO.

Forțele Navale Române participă la un spectru larg de misiuni, de la cele de contracarare sau luptă împotriva

Misiuni internaționale NATO-PfP

terorismului, până la cele aflate total în afara situațiilor de război sau criză.

În cadrul contribuției României la **promovarea stabilității regionale și globale**, Forțele Navale Române sunt pregătite și participă la:

- Operații de răspuns la crize, sprijin al păcii și de asistență umanitară, misiuni de interdicție maritimă, transport și protecția liniilor de transport maritim și fluvial;

- Dezvoltarea inițiativelor regionale de cooperare în domeniul naval în regiunea Mării Negre, a cooperării cu flotele altor state;

- Implementarea Măsurilor de Creștere a Încrederii și Stabilității în regiunea Mării Negre.

În situații **de urgențe civile și dezastre**, Forțele Navale Române sprijină instituțiile statului, autoritățile centrale și locale prin:

- Supraveghere și transport pentru limitarea și înlăturarea efectelor dezastrelor sau a altor situații de criză, evacuare pe mare și fluviu, protecția populației și bunurilor materiale.

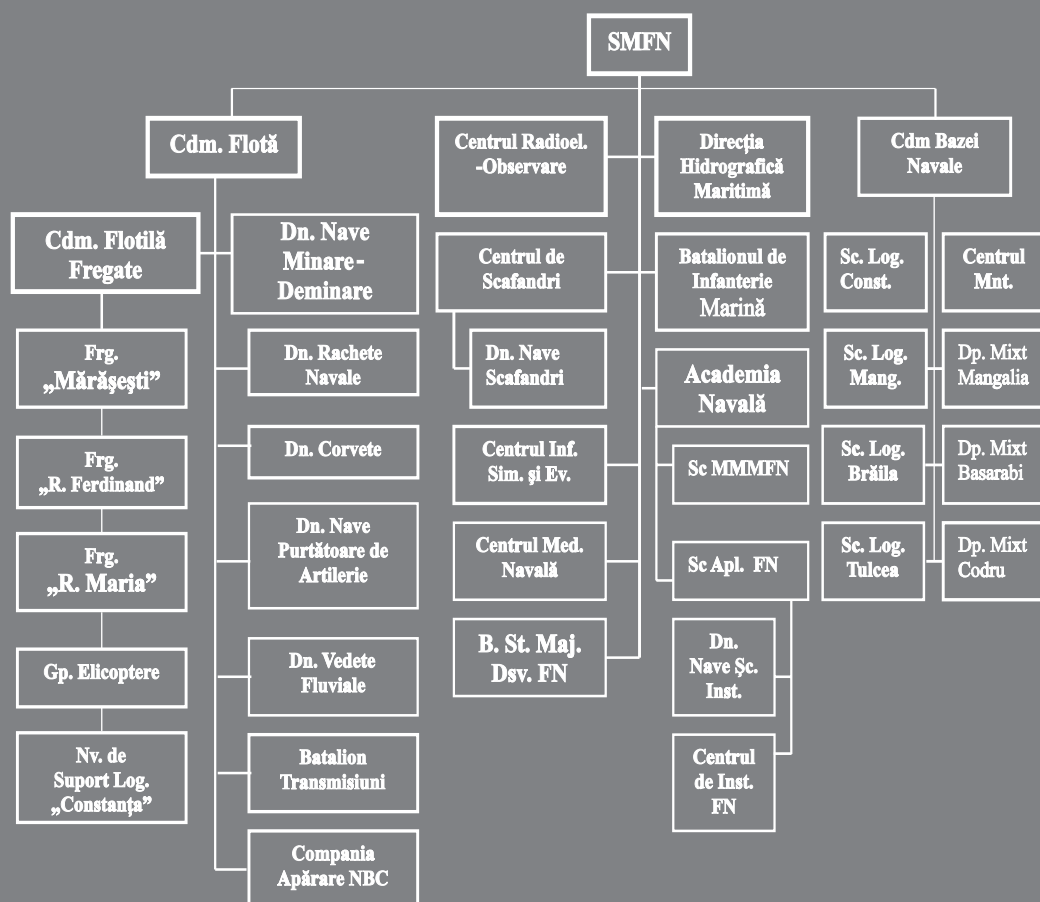
- Căutare și salvare pe mare în sprijinul acțiunii autorităților maritime naționale sau ale organismelor internaționale de coordonare.

Forțele Navale ale României sunt capabile să execute toate misiunile ce și le-au asumat, în zonele de responsabilitate, lucru ce ne determină să afirmăm că scopul general, actual, al acestei categorii de forțe armate este acela de a menține acumulările obținute și de realizare a structurii proprii pentru realizarea unei forțe navale puternice și moderne care să fie în măsură să răspundă cerințelor actuale datorate dezvoltării noilor riscuri și amenințări.

STRUCTURA ACTUALĂ a Forțelor Navale

În prezent, Forțele Navale au în structură:

- Flota în a cărei organică intră Flotila de fregate și 5 divizioane de nave;
- Centrul de Scafandri;
- Centrul Radioelectronic și Observare „Callatis”;
- Batalionul de Infanterie Marină;
- Baza Navală care are în subordine patru secții logistice, trei depozite mixte și un centru de mentenanță;
- o structură de învățământ și instrucție coordonată de Academia Navală;
- alte structuri de suport precum Direcția Hidrografică Maritimă, Batalionul de Stat Major și Deservire, Centrul de Informatică Simulare și Evaluare și Centrul de Medicină Navală.

NAVE ȘI TEHNICĂ DE LUPTĂ

FLOTILA DE FREGATE

Exercițiu de boarding pe fregata *Regele Ferdinand*

Importanța deosebită acordată creșterii gradului de interoperabilitate, atât cu forțele terestre și aeriene naționale, cât și cu cele aparținând Forțelor aliate a impus, printre altele, și apariția unor structuri noi, cum ar fi Flotila de Fregate, care integrează fregatele *Regina Maria*, *Regele Ferdinand*, *Mărășești*, Grupul de Elicoptere și Nava-Școală de Suport Logistic pentru Fregate *Constanța*.

Derivând din misiunile Forțelor Navale, Flotilei de Fregate îi revin următoarele misiuni:

- Descurajarea acțiunilor ilegale pe mare prin prezența activă în raioane și pe rute cu risc ridicat;
- Executarea supravegherii comunicațiilor navale și intervenția în sprijinul autorității naționale pentru combaterea terorismului naval, a pirateriei și interzicerea traficului ilicit de substanțe sau mărfuri periculoase;
- Comanda și controlul unei grupări navale temporar constituite;
- Căutarea și salvarea pe mare;
- Participarea la acțiuni de asistență umanitară;
- Protecția căilor de comunicații, a porturilor și a navelor de transport cu încărcături importante, a platformelor de exploatare petrolieră

Misiuni internaționale

Acțiuni umanitare

Fregatele Jean Bart, Regina Maria, Regele Ferdinand într-un exercițiu pe mare

și a activităților de exploatare a resurselor biologice în zona maritimă economică exclusivă;

- Participarea la operațiuni de interdicție maritimă prin monitorizarea și controlul traficului maritim, controlul navelor militare și civile pătrunse în zona de interdicție;
- Participarea la misiuni pentru evacuarea pe mare a cetățenilor români din străinătate sau din anumite zone de risc;
- Lovirea navelor de suprafață inamice cu rachete;
- Căutarea, descoperirea și atacul submarinelor, independent sau în comun cu alte forțe specializate;
- Sprijinul forțelor aflate în supraveghere, independent sau în comun cu alte forțe;
- Dezorganizarea comunicațiilor maritime inamice, independent sau în comun cu alte forțe;
- Sprijinul cu foc a forțelor care acționează la litoral;
- Participarea la misiuni internaționale, umanitare și de menținere a păcii.

Exercițiu de vitalitate la bordul fregatei Regele Ferdinand (F221)

Fregata Regina Maria (F222)

Fregate Tip 22 (Regina Maria, Regele Ferdinand)

Caracteristici principale

Deplasament (To): 4900 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m): 148,2 x 14,75 x 4,6;

Propulsie: 4 turbine Rolls-Royce;

Viteza (Noduri): 30;

Echipaj: 203 membri;

Armament: • Instalaţie de artilerie Oto Melara – Tun super-rapid 76 mm; • Instalaţii lansare torpile; • Sistem de comandă asistat de calculator; • Instalaţii de bruiaj pasiv TERMA; • Sisteme de luptă electronică; • 9 sisteme radar. Fregatele din această clasă vor fi dotate în perioada următoare cu rachete navă-navă şi navă-aer.

Fregata Mărăşeşti

Caracteristici principale

Deplasament (To): 5790 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m): 144,6 x 14,8 x 7;

Propulsie: 4 motoare Diesel; 32000 CP;

Viteza (Noduri): 27;

Echipaj: 270 membri (25 ofiţeri);

Armament: • Instalaţia reactivă P-20 M pentru lansarea rachetelor navă-navă: rachete P-21 şi P-22/4 SS-N-2C/D Styx - 4x2); • Distanţă de lansare max. 80 Km • Instalaţii de artilerie: AK – 726 2 x 76mm binate; • Distanţă de tragere max. 11 Km • Instalaţie de artilerie: AK - 630M 4x 30mm cu 6 ţevi; • Distanţă de tragere max. 5 Km • Armament de luptă sub apă: 2 x 3 tuburi lanstorpile (cal.533mm); grenade reactive: 2 x RBU 6000.

Fregata *Regele Ferdinand* (F221)

Fregata *Mărășești* (F111)

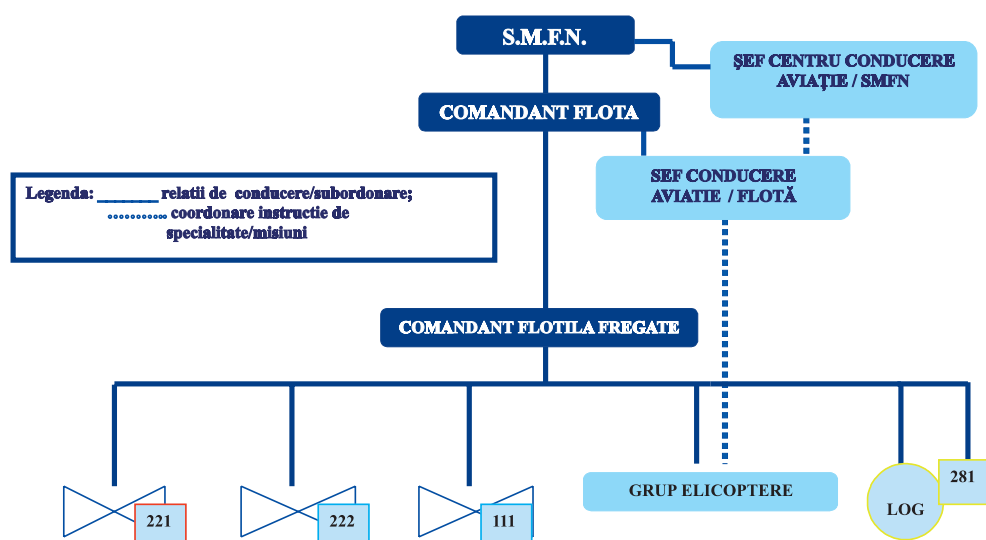
GRUPUL DE ELICOPTERE

Pentru creșterea semnificativă a capacității operaționale, Forțele Navale (FN) vor introduce în serviciu, începând cu sfârșitul anului 2006, primele elicoptere ambarcate la bordul fregatelor. Soluțiile de conducere, organizatorice, de personal, tehnice și de sprijin logistic sunt fundamentale, urmând să creeze consecințe și precedent pentru o lungă perioadă de dezvoltare ulterioară a Forțelor Navale. Acestea vor constitui **Grupul de Elicoptere** care intră în compunerea Flotei de Fregate

De la sfârșitul anului 2007 România va opera două elicoptere ambarcate cu

capabilități SAR, transport și MEDEVAC, iar de la sfârșitul anului 2009 toate cele trei elicoptere ambarcate vor fi operaționale ca aeronave ambarcate multirol capabile să îndeplinească misiuni antisubmarin (ASW), antinavă (ASuW), căutare – salvare (SAR), transport, evacuare medicală (MEDEVAC), suportul operațiilor amfibii.

Elicopterele ambarcate sunt prevăzute în propunerea de forțe NATO nr. EM 0221 care a fost acceptată de România la conferința de planificare a forței NATO-România din București, 15-16 septembrie 2005.

Locul și rolul elicopterelor ambarcate

Elicopterul ambarcat constituie un sistem de senzori și arme al navei care are rolul să mărească capacitatea operațională/de luptă a acesteia acționând, de pe navă și în folosul acesteia, pentru executarea, în principiu, a următoarelor misiuni:

Pe timp de pace:

- cercetarea spațiului maritim, funcție de raionul de manevră al navei;
- căutarea și salvarea personalului navelor/aeronavelor aflate în pericol pe mare;
- participarea la misiuni în sprijinul Poliției de Frontieră;
- transport aerian de personal și materiale de la/între navele aflate pe mare (VERTREP), precum și în zone de litoral greu accesibile.

Coordonarea operațiunii VERTREP

În situații de criză:

- cercetarea, identificarea și raportarea navelor în scopul respectării embargoului maritim;
- transportul și debarcarea echipelor de inspecție la bordul navelor supuse embargoului;
- cercetarea anti-submarin a unor raioane de litoral sau puncte obligatorii de trecere;
- transport de personal și materiale umanitare în sprijinul populației civile sinistrate sau refugiate;
- transportul/recuperarea forțelor speciale;
- căutarea și salvarea personalului navelor/aeronevelor aflat în pericol pe mare;
- cercetarea unor raioane din deltă și zona lagunară

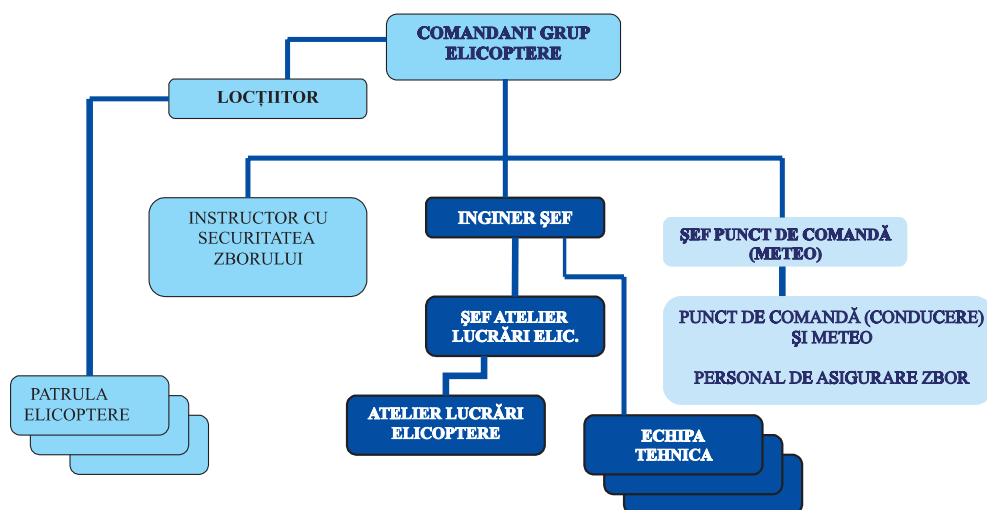
Pe timp de război:

- căutarea, descoperirea și lovirea submarinelor cu torpile sau bombe antisubmarin (ASW);
- lansarea și ascultarea barierei cu geamanduri radiohidroacustice;
- informarea și transmiterea datelor despre pericolul submarin;
- cercetarea navală și aeriană înaintată, ca parte a siguranței unor convoaie maritime;
- lovirea cu rachete a țintelor de suprafață/de pe

- litoral;
- dirijarea finală a rachetelor navă-navă lansate de pe platforme de suprafață;
- informarea și transmiterea datelor privind pericolul naval și aerian;
- transportul/recuperarea forțelor speciale;
- transport de personal și materiale între nave (VERTREP).

Organizare, forțe și mijloace

Elicopterul IAR 330 PUMA Naval este varianta modernizată și navalizată a elicopterului IAR 330 L Ro, destinat pentru a acționa, de la bordul navei, pentru îndeplinirea misiunilor specifice, în concordanță cu cerințele operaționale formulate de Statul Major al Forțelor Navale. Soluțiile tehnice alese permit executarea misiunilor

de transport și evacuare medicală, ziua și noaptea, misiuni de căutare și salvare – SAR, ziua și limitat noaptea. Misiunile specifice ASuW și ASW vor fi executate după parcurgerea etapei a doua de dezvoltare, iar nivelul de operativitate va fi determinat în funcție de echipamentele care vor fi instalate la bordul elicopterelor.

Ofițerii de marină brevedați, alături de contraamiralul de flotilă dr. Cornel Mihai și generalul de flotilă aeriană Liviu Burhală

Personalul aeronautic:

- personal aeronavigant;
- personal tehnico-ingineresc;
- personal nenavigant.

Personalul aeronavigant (piloți, mecanici de bord/operatori trolu, operatori de bord-radiolocație/hidrolocație și salvatori) este compus din:

a) 2 piloți instructori cu experiență de zbor pe elicopterul IAR 330 și/sau SOCAT, din Forțele Aeriene;

b) 8 piloți proveniți din rândul tinerilor ofițeri de marină;

c) un mecanic de bord instructor din Forțele Aeriene și 3 mecanici de bord selecționați din rândul specialiștilor celulă-motor proveniți din Forțele Navale și pregătiți printr-un curs de specialitate la Școala de Maiștri a Forțelor Aeriene și la SC IAR SA;

d) operatori de bord, proveniți din rândul maiștrilor de marină pregătiți prin cursuri la Școala de Maiștri a Forțelor Aeriene și la SC IAR SA;

e) salvatori care sunt scafandri din ștatul fregatei, pregătiți corespunzător pentru executarea operațiunilor de salvare de la bordul elicopterului.

Personalul tehnico-ingineresc este destinat executării mentenanței elicopterelor atât pe Eliportul Palazu Mare cât și la bordul navelor. Se compune din:

a) 3 ingineri cu specialitățile celulă-motor și IEAB proveniți din Forțele Aeriene și Academia Tehnică Militară care vor încadra funcțiile de conducere și de specialitate de la nivelul Flotei și a structurii de elicoptere;

b) cel puțin 2 maiștri specialitățile celulă-motor respectiv IEAB din F A;

c) specialiști, proveniți din rândul maiștrilor de marină, pregătiți prin cursuri de formare și specializare la Școala de Maiștri a Forțelor Aeriene și la SC IAR SA.

Echipa tehnică ambarcată va fi capabilă să configureze elicopterul, la bordul navei, în

oricare din variantele pentru misiune: SAR/transport/MEDEVAC sau ASuW sau ASW.

Structura de mentenanță pentru elicoptere

Este structura destinată sprijinului logistic al zborului atât pe timpul derulării programelor de antrenament pe uscat și pe mare, acționând de pe eliport sau ambarcat, cât și pe timpul executării misiunilor NATO/UE și este astfel concepută încât să confere flexibilitate și adaptabilitate la nevoile operaționale concrete ale Forțelor Navale.

Compunere:

- Atelierul Lucrări Elicoptere;
- Echipa Tehnică Ambarcată.

Atelierul Lucrări Elicoptere asigură sprijinul logistic al zborului executat de pe eliport (mentenanță de nivel O și I) și furnizează personal pentru alcătuirea/întărirea echipelor tehnice ambarcate, în funcție de durata și specificul misiunii.

Echipa tehnică ambarcată constituie nucleul de bază al echipelor tehnice stabilite atât pentru executarea mentenanței operaționale pe timpul desfășurării zborului de antrenament de pe eliport sau fregată, cât și pentru asigurarea sprijinului logistic pe timpul executării misiunilor pe mare. Poate avea, în funcție de complexitatea și durata misiunilor, o compunere variabilă.

DIVIZIONUL RACHETE NAVALE

NPR Pescărușul (189)

Divizionul de vedete purtătoare de rachete a fost înființat în anul 1964, la început având în compunere o singură navă (vedeta purtătoare de rachete, clasa *Osa-1*, VPR 194), un an mai târziu intrând în compunerea divizionului încă patru vedete purtătoare de rachete clasa *Osa-1* (fabricate în fosta URSS).

În anul 1981 a intrat în compunerea divizionului prima vedetă purtătoare de rachete clasa *Osa-1*, fabricată în România.

În perioada 1990 – 1992, Forțele Navale Române au achiziționat trei nave purtătoare de rachete, clasa *Tarantul I*, care au constituit Divizionul de Nave Purtătoare de Rachete.

Procesul de restructurare a continuat prin unificarea, la 15 decembrie 2000, a Divizionului de Nave Purtătoare de Rachete clasa *Tarantul I* cu Divizionul de Vedete Purtătoare de Rachete clasa *Osa-1*. Noul divizion a fost organizat pe două secții: Secția de nave purtătoare de rachete cu trei nave purtătoare de rachete clasa *Tarantul I*, NPR 188 *Zborul*, NPR 189 *Pescărușul*, NPR 190 *Lăstunul* și Secția de vedete purtătoare de rachete, având trei vedete purtătoare de rachete clasa *Osa-1*, VPR 194 *Șoimul*, VPR 198 *Eretele* și VPR 199 *Albatrosul*.

În anul 2004 vedetele purtătoare de rachete clasa *Osa-1* au fost scoase din funcțiune, iar un an mai târziu unitatea devine Divizionul de Rachete Navale, prin contopirea cu Divizionul de Rachete de Coastă care devine secție a unității.

Divizionului de nave purtătoare de rachete are ca principale misiuni:

- prevenirea violării apelor teritoriale române;
- protecția platformelor de foraj marin;
- participarea la operațiuni de căutare și salvare;
- protecția zonei economice exclusive;
- participarea la operațiuni de menținere a păcii și ajutor umanitar.

Navele divizionului au participat la mai multe misiuni internaționale din care cele mai semnificative sunt: BREEZE, Bulgaria -1994; COOPERATIVE PARTNER, (1995, 1996, 1998, 1999, 2002); STORM, Bulgaria-2000; BLACKSEAFOR (2001).

NPR Zborul (188)

NPR Lăstunul (190)

Instalație mobilă de lansare

Navele divizionului în Portul militar Mangalia

NPR Lăstunul (190)

Nava purtătoare de rachete

este destinată să ducă lupta, independent sau în cooperare, cu navele purtătoare de rachete, navele torpiloare, navele purtătoare de artilerie, rachetele și artileria de coastă, aviația de vânătoare-bombardament, artileria și rachetele trupelor terestre, împotriva grupărilor de nave de suprafață de luptă, detașamentelor de desant, convoaielor și navelor de transport izolate ale inamicului.

Caracteristici principale

Deplasament (To): 420 (încarcare maximă)

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 56,4 x 9,4 x 3,58;

Propulsie: patru turbine DR 76, două turbine DR 77;

Viteza: (Noduri): 43;

Echipaj 60 membri (7 ofițeri, 23 maiștri militari, 30 soldați/gradați profesioniști);

Armament: • Instalația reactivă P-20 M pentru lansarea rachetelor navă-navă:

rachete P-21 și P-22/4 SS-N-2C/D Styx - 2x2; • Distanță de lansare max. 80 km • Instalație de artilerie AK- 176M: 1x76,2 mm (ASUW & AAW 1x76.2 mm automatic gun); • Distanță de tragere max. 11 km; • Instalație de artilerie AK- 630M: 2x6x30 mm (CIWS - 2 x 6 x 30 mm); • Distanță de tragere max. 5 km • Instalația de lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-3M): FAM-14 (AAW STRELLA missiles) • Distanță de lansare max. 3,5 km.

DIVIZIONUL DE CORVETE

Divizionul de Corvete a fost înființat la data de 10 noiembrie 1955 având ca loc de dislocare permanentă portul Mangalia. În perioada 1986-1990 divizionul a fost redislocat la Sulina. În anul 2006 unitatea avea în componere patru corvete (*Amiral Petre Bărbuneanu* (260); *Viceamiral Eugeniu Roșca* (263); *Contraamiral Eustațiu Sebastian* (264); *Contraamiral Horia Macellariu* (265) și trei vedete torpiloare mari

Corveta *Contraamiral Eustațiu Sebastian* (264)

Corveta Viceamiral Eugeniu Roșca (263) - proiect 1048

(Smeul (202); Vijelia (204); Vulcanul (209).

Corvetele sunt nave de luptă a căror destinație principală o reprezintă lupta antisubmarin. Acestea au la bord ca armament de bază torpile și bombe antisubmarin de diferite tipuri. Ele execută căutarea, descoperirea, urmărirea, identificarea și neutralizarea/nimicirea submarinelor inamice pe comunicațiile proprii, apropiate sau îndepărtate, independent sau în cooperare cu aviația antisubmarin sau cu submarinele proprii.

Divizionul de corvete îndeplinește următoarele misiuni:

- căutarea, descoperirea, urmărirea și neutralizarea/nimicirea submarinelor inamice;
- siguranța antisubmarin împotriva navelor de suprafață, protecția antiaeriană a convoaielor, porturilor sau altor obiective;
- asigurarea ieșirii/intrării submarinelor proprii și convoaielor în/din punctele de staționare și pe itinerarele de deplasare ale acestora;
- cercetarea și supravegherea unor raioane sau alinamente; dezorganizarea transportului inamicului prin lovirea comunicațiilor

acestuia; • apărarea comunicațiilor proprii și a altor genuri de forțe care duc acțiuni militare în zona maritimă de responsabilitate a Forțelor Navale; • deschiderea unor pase în barajele de mine prin bombardament antisubmarin; • căutarea și salvarea pe mare; • reprovizionarea pe mare.

Navele Divizionului au participat la misiuni internaționale din care putem aminti pe cele mai importante: BLACKSEAPARTNERSHIP (1995, 1996, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004); COOPERATIVE PARTNER (1996, 1997, 1998, 2000, 2002, 2004); LIVEX (2001, 2003); STRONG RESOLVE – 1995; IOLKOS – 1995; RESCUE EAGLE (1996, 2000) SEA BREEZE – 1998; BLACKSEAFOR (2001, 2003, 2004, 2006).

CORVETA - proiect 1048

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1385 (încărcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 92,335 x 11,41 x 3,16

Propulsie: 4 motoare principale; 4x3285 CP;

Corveta Contraamiral Eustațiu Sebastian (264) - 1048M

Viteza (Noduri): 23,41;

Echipaj: 100 membri;

Armament: • Instalații de artilerie AK – 726 2 x 76mm binate; • Distanță de tragere max. 11 Km; • Instalații de artilerie AK-230 2 x 30 mm binate; • Distanță de tragere max. 5 Km • Instalații de artilerie MR-4N 2 x 4 x 14,5 mm; • Armament de luptă sub apă TLT: II x 2 x 533 mm; Tip torpilă: SET-53M; RL: 2 x 16 RBU-2500; Plan încl.: 2.

CORVETA - proiect 1048 M

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1385 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 92,42 x 11,41 x 3,37;

Propulsie: 4 motoare principale; 4x3285 CP;

Viteza (Noduri): 23,41;

Echipaj: 100 membri;

Armament: • Instalație de artilerie: AK-176 1 x 76,2 mm; • Distanță de tragere max. 11 Km; • AK-306 2 x 6 x 30 mm; • Instalații de artilerie: AK-630 M 2 x 6 x 30 mm. • Distanță de tragere max. 5 Km. • Armament de luptă sub apă: TLT: II x

2 x 533 mm; Tip torpilă: SET-53M, T 53-VA; RL: 2 x 12 RBU-6000; Plan încl.: 2;

VEDETE TORPILOARE

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 190,37 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 38,8 x 4,05 x 1,88;

Propulsie: 3 motoare principale; 3x4000 CP;

Viteza (Noduri): 26;

Echipaj: 38 membri;

Armament: • AK-230 2 x 30 mm binate; • TLT: II x 2 x 533 mm;

Tip torpilă: T 53-66/ T 53-VA.

Vedeta torpiloare Vulcanul (209)

DIVIZIONUL NAVE MINARE - DEMINARE

Tradițiile de luptă ale navelor dragoare au rădăcini începând cu 1 mai 1951, când a fost înființată prima unitate cu denumirea actuală. Ziua de 1 mai a devenit ulterior ziua unității.

Începând cu data de 1 mai 2001 a luat ființă Divizionul 146 Nave Minare-

Deminare, prin contopirea Divizionului 146 Dragoare de Bază și Puitoare de Mine cu Divizionul 176 Dragoare Maritime, având în compunere 4 dragoare maritime, 3 dragoare de bază și 2 puitoare de mine. În același an, au ieșit din serviciul Forțelor Navale cele trei dragoare de bază.

Dragorul maritim Lt. Dimitrie Nicolescu (29)

Data de 1 mai 2004 aduce o nouă organizare a Divizionului 146 NMD în care sunt incluse 4 dragoare maritime (Dg. M. Lt. Remus Lepri (24), Dg.M Lt. Lupu Dinescu (25), Dg. M. Lt. Dimitrie Nicolescu (29), Dg.M. Slt. Alexandru Axente (30) și un puior de mine, P.Mn. VAm. Constantin Bălescu (274).

Navele divizionului au participat la misiuni și aplicații internaționale în cadrul Parteneriatului pentru Pace sau a altor acorduri internaționale precum COOPERATIVE PARTNER (1997, 2002, 2003, 2004) și BLACKSEAFOR 2002.

Dragorul maritim îndeplinește următoarele misiuni: • executarea dragajului de cercetare, distrugere și de siguranță contra minelor în raioanele de larg; • recuperarea torpilelor; • acțiuni de minare și apărare antisubmarin; • apărarea nemijlocită a convoaielor; • observarea contra minelor și executarea transportului de trupe și materiale.

Caracteristici principale

Deplasament (To): 800

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 60,8 x 9,54 x 2,7;

Propulsie: 2 motoare ALCO V12 Diesel;

Dragorul maritim Lt. Lupu Dinescu (25)

Dragorul maritim Lt. Remus Lepri (24)

Viteza (Noduri): 17 Nd;

Echipaj: 79 membri (7 ofițeri).

Armament: • Instalații de artilerie AK-230 2 x 30 mm binate; • Instalații de artilerie MR 4N 4 x 4 x 14,5 mm; • Instalații de

Dragorul Maritim Slt. Alexandru Avente (30)

lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-3M): FAM-14 (AAW STRELLA missiles)- 2;
 • Armament de luptă sub apă: • 4 tipuri de drăgi marine: 2 de contact și 2 prin influență; • Instalație de lansare a bombelor antisubmarin RL 1000, două rampe;

Puitorul de mine VAm. Constantin Bălescu (274) îndeplinește următoarele misiuni: • executarea minărilor de apărare și manevră; • executarea cercetării și supravegherii; • căutarea, descoperirea și delimitarea barajelor de mine; • distrugerea barajelor de mine; • lansarea și supravegherea lucrului geamandurilor radiohidroacustice; • transportul de personal, tehnică militară și materiale.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1451

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 78,42 x 10,4 x 3;

Propulsie: 2 motoare ALCO V12 Diesel;

Viteza (Noduri): 16;

Echipaj: 78 membri (7 ofițeri);

Armament: • Instalații de artilerie AK-230 2 x 30 mm binate; • Instalații de artilerie MR 4N 2 x 4 x 14,5 mm; • Instalații de lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-3M): FAM-14 (AAW STRELLA missiles)- 2 instalații; • Armament de luptă sub apă: • 3 tipuri de mine marine: de contact, de fund, de protecție a barajelor de mine; • Instalație de lansare a bombelor antisubmarin, RL 1000 două rampe.

Puitorul de mine VAm. Constantin Bălescu (274)

DIVIZIONUL NAVE PURTĂTOARE DE ARTILERIE

Precursorul Divizionului de Nave Purtătoare de Artilerie este considerat Divizionul de Monitoare înființat în anul 1995 când au intrat în serviciu monitoarele proiect 1316 *Mihail Kogălniceanu* (45) și *I.C.Brătianu* (46). În anul 1996 intră în compunerea divizionului monitorul *Lascăr Catargiu* (47). Ca urmare a restructurării Forțelor Navale, în anul 2000, Divizionul de Monitoare își schimbă denumirea în Divizionul de Nave Purtătoare de Artilerie, în același an intrând în compunerea lui vedetele blindate generația a III-a: *Rahova* (176), *Oponez* (177), *Smârdan* (178), *Posada* (179) și *Rovine* (180). Divizionul a fost operaționalizat în perioada decembrie 2000 – decembrie 2002.

Divizionul îndeplinește pe timp de pace, la criză și la război diverse misiuni printre care amintim: • sprijinul forțelor specializate în cazul producerii

dezastrelor sau calamităților naturale; • executarea operațiunilor de căutare și salvare pe fluviu și în deltă; • supravegherea și cercetarea raioanelor fluviale; • sprijinul forțelor Ministerului Administrației și Internelor pentru contracararea acțiunilor forțelor ostile și teroriste; • apărarea comunicațiilor fluviale, obiectivelor economice și militare; • participarea la acțiuni pentru menținerea ordinii constituționale; • apărarea comunicațiilor fluviale; sprijinul forțelor terestre. În sprijinul păcii divizionul îndeplinește misiuni de supraveghere, de impunere a embargoului, a regimului de navigație, de interzicerea traficului de armament, muniții, droguri, materiale interzise și a emigrației ilegale, asigurarea efectuării în siguranță a transporturilor fluviale, evacuarea noncombatanților și

Monitorul *Mihail Kogălniceanu* (45)

acordarea asistenței umanitare și misiuni de transport de tehnică și personal.

Unitatea a participat la exerciții și aplicații internaționale în comun cu nave și unități ale țărilor riverane Mării Negre, dintre care amintim exercițiul BLUE DANUBE în 1995 și 1997, aplicația COOPERATIVE PARTNER 2002 și exercițiul româno - sârbomuntenegrean BLUE ROAD 2004.

MONITOR

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 522

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 52 x 9 x 1,72;

Propulsie: 2 motoare principale de 2200 CP **Viteza** (km/h): 32;

Echipaj: 58 membri (5 ofițeri, 14 maiștri militari, 39 soldați gradați profesioniști);

Armament: • 2 tunuri cal. 100 mm; • 2 tunuri cal. 30 mm cu două țevi navalizate
• Instalații de artilerie MR 4N 2 x 4 x 14,5

Vedeta blindată *Rovine* (180) la exercițiul BLUE ROAD 2004

Vedete blindate pe Dunăre

Monitoare executând trageri de artilerie directă la Sf. Gheorghe

Vedeta blindată *Rovine* executând trageri cu instalație de aruncătoare de proiectile reactive la Sf. Gheorghe

mm; • Instalație de lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-2M): 32 rachete;
• Instalații de aruncătoare de proiectile

reactive cu 40 de tuburi - 2 instalații.

VEDETA BLINDATĂ FLUVIALĂ

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 322 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 44,50 x 8 x 1,30

Propulsie: 3 motoare principale tip 12 Boxer – 165 cu PN = 1200 C.P.;

Viteza (km/h): 31

Echipaj: 47 membri (4 ofițeri, 9 maiștri militari, 34 soldați gradați profesioniști);

Armament: • Tun cal. 100 mm; • Tun cal. 30 mm cu două țevi navalizate; • Instalații de artilerie TAB-77 2 instalații; • Instalații de artilerie MR 4N 2 x 4 x 14,5 mm
Instalații de aruncătoare de proiectile reactive cu 40 de tuburi - 2 instalații.

Monitorul *Lascăr Catargiu* executând trageri cu instalație de aruncătoare de proiectile reactive la Sf. Gheorghe

DIVIZIONUL VEDETE FLUVIALE

Primul divizion de vedete dragoare fluviale, a fost înființat în anul 1957 în garnizoana Giurgiu, având inițial în componere două secții a câte două nave și un tanc fluvial. În anul 1978, divizionul primește cinci vedete dragoare pe corp de aluminiu, iar în anul 1983 se redislocă în garnizoana Tulcea. În cadrul procesului de restructurare a Forțelor Navale, sunt desființate divizioanele de vedete dragoare fluviale și este înființat Divizionul de Vedete Fluviale cu sediul în portul militar Brăila.

În prezent divizionul este compus din vedetele fluviale cu numerele de bordaj: 142, 143, 147, 148, 149, 150, 151, 154, 157, 159, 163 și 165, care au fost construite la Șantierul Naval Drobeta Turnu Severin în perioada 1978-1979.

Divizionul este organizat pe două secții dislocate la Tulcea și Brăila, cele de la Brăila fiind dotate și cu armament de dragaj.

Vedeta fluvială îndeplinește misiuni de dragaj, minare, apărarea contra minelor a convoaielor, supravegherea raioanelor fluviale și participă la delimitarea barajelor de mine, la transportul de desant fluvial tactic și la combaterea traficului ilegal de stupefiante și mărfuri periculoase.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 322

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)

(m): 44,50 x 8 x 1,30;

Propulsie: 2 motoare M.B. 836DB;

Viteza (km/h): 23,77;

Echipaj: 18 membri;

Armament: • Instalație de artilerie MR-4N - 2 x 4 x 14,5 mm; Tun cal. 30 mm cu două țevi navalizat.

CENTRUL DE SCAFANDRI

Centrul de Scafandri al Marinei Militare Române a luat ființă la data de 1 octombrie 1976. În următorii ani s-au pus bazele activității cu scafandri de intervenție și lucru la mare adâncime atât în folosul economiei naționale, cât și în cadrul Marinei Militare. Experiența specialiștilor s-a amplificat, contribuind de-a lungul anilor atât la dezvoltarea tehnologiilor de pătrundere sub apă, cât și la realizarea unor lucrări subacvatice de mare anvergură. Navele și scafandrii Centrului au participat la activități complexe de punere în funcțiune a primei platforme de foraj marin, a primei platforme pentru extracție, montarea conductelor submarine, asigurând în continuare supravegherea și întreținerea acestora. Începând cu anul 1993, Centrul de Scafandri funcționează ca autoritate națională de brevetare și instruire a scafandrilor, de autorizare și

Laboratorul hiperbar

Barocameră

inspectare a activităților de scufundare. Specialiștii Centrului asigură efectuarea lucrărilor sub apă la nave, cheiuri și structuri imerse și desfășoară activitate de cercetare științifică pentru realizarea de mijloace tehnice și tehnologii de lucru submarin.

Organizarea centrului de scafandri

- Laborator hiperbar; • Laborator cercetare pătrundere sub apă; • Școala de scafandri;
- Unitate mobilă de intervenție cu scafandri la obiectivele dispuse în teritoriu; • Secția de reparații și verificări echipamente de scufundare; • Divizion nave și scafandri.

Laboratorul hiperbar

Laboratorul hiperbar are în dotare două barocamere cu câte 4 locuri, în care se realizează nivelul de viață, cuplate cu un simulator în care se realizează nivelul de lucru în apă (până la 500 m). În cadrul acestui complex tehnic se execută: pregătirea și antrenarea scafandrilor în vederea folosirii diferitelor tehnologii de scufundare și tipuri de aparatură pentru lucru sub apă; cercetări în vederea realizării de noi tehnologii de scufundare și medicale; testări de aparate și tehnică folosite în activități de scufundare; teste de aptitudini în vederea selecționării scafandrilor. Aici s-a stabilit recordul național de scufundare în saturație, în anul 1984, la adâncimea de 500 m. Anual se execută în cadrul laboratorului 3 - 5 scufundări în saturație.

În cadrul laboratorului funcționează un cabinet medical care, are ca prioritate

menținerea și promovarea stării de sănătate a scafandrilor. Supravegherea medicală a scafandrilor se face prin examen anual sau ori de câte ori este nevoie.

Laboratorul de cercetare pătrundere sub apă

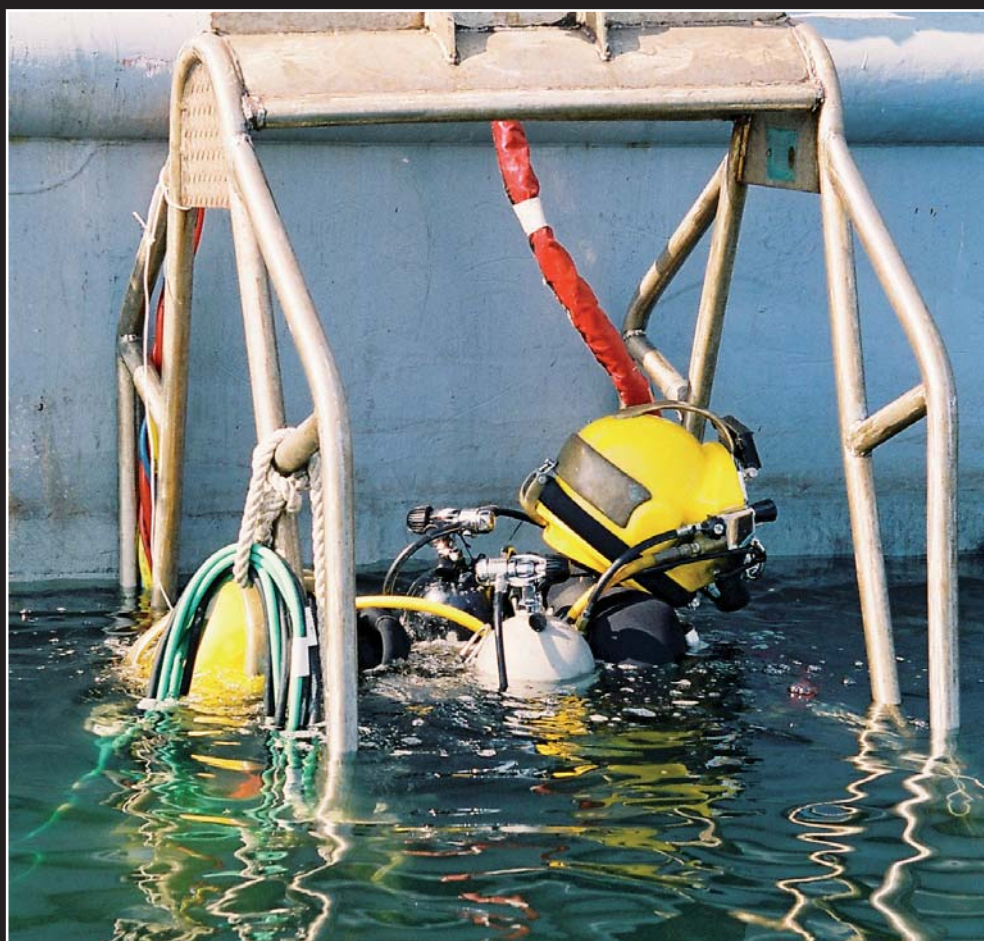
Având în vedere cerințele imediate și de perspectivă atât ale exploatării resurselor petrolifere subacvatice cât și nevoile Marinei Militare, activitatea de cercetare științifică în Centrul de Scafandri a avut ca obiective prioritare descoperirea de noi metode de investigare care să contribuie la înțelegerea profundă a fenomenelor lumii înconjurătoare și cercetarea științifică aplicativă, în strânsă legătură cu obiectivele politicii militare și economice privind soluționarea unor probleme majore. În același timp activitatea s-a bazat pe cercetarea și experimentarea unor dispozitive speciale specifice lucrului sub apă folosite pentru neutralizarea minelor portabile, fixate pe structuri imerse și asigurate împotriva deplântării, care ar putea fi folosite în atentate teroriste, elaborarea de noi tehnologii pentru pătrunderea și lucrul omului sub apă și elaborarea de produse de tehnică de luptă de înalt nivel.

Pentru realizarea unor performanțe comparabile cu cele existente pe plan mondial s-au extins relațiile de colaborare cu instituții de cercetare și întreprinderi din țară sau din străinătate.

Pentru viitor Centrul de Scafandri, prin Laboratorul său de cercetare științifică, se focalizează pe proiectarea și realizarea unor produse de înaltă tehnicitate (aparate de respirat sub apă; echipament individual de scufundare; echipamente și tehnologii de lucru sub apă; echipamente de comunicații și localizare subacvatică; echipamente și tehnologii de deplasare scafandri și transport materiale; echipamente și tehnologii de asigurare a scafandrilor și tratament al accidentelor de decompresie). Preocuparea esențială a colectivului de cercetare este modernizarea instalațiilor și echipamentelor de scufundare existente în scopul alinierii acestora la standardele NATO.

Școala de scafandri

Reprezintă principala entitate unde se călesc caractere și se formează aptitudinile specifice meseriei de scafandru. Aici se execută următoarele cursuri: • cursuri pentru formarea și brevetarea scafandrilor pe categorii de adâncime. • cursuri de calificare a scafandrilor pentru executarea lucrărilor sub apă. • cursuri de calificare pentru personalul care asigură conducerea de la suprafață a scufundărilor. • cursuri de pregătire a scafandrilor în folosirea aparatelor de respirat cu circuit închis, semiînchis sau deschis, cu alimentare de la suprafață și a costumului de scufundare pentru scafandri grei.

Antrenamente ale scafandrilor EOD

DIVIZIONUL NAVE SCAFANDRI

Scafandrii sunt un gen de forță al Forțelor Navale destinat ca, independent sau în cooperare cu celelalte genuri de forțe, să desfășoare acțiuni militare în spațiul maritim, fluvial și terestru, pe comunicațiile maritime și fluviale, să apere obiectivele economice și militare din zona economică maritimă exclusivă sau cele ordonate prin misiune în cadrul operațiilor Alianței.

Divizionul nave scafandri are în componere Secția intervenție salvare cu scafandri de mare adâncime și Secția scafandri de luptă și nave intervenție

Efectivele Centrului de Scafandri au participat cu rezultate bune la următoarele exerciții multinaționale: COOPERATIVE DIVING '96, '98 - Cartagena/Spania; COOPERATIVE PARTNER '03 - Odessa/Ukraina, grupa EOD fiind evaluată, ca forță din componerea Forței de răspuns NATO 7 privind îndeplinirea capabilităților finale de operare, în cadrul exercițiului STEADFAST JAGUAR 06 - Insulele Capului Verde.

Grupa EOD la exercițiul STEADFAST JAGUAR 06

Scufundare cu noile echipamente

Venus

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 128,5;

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)

(m): 38,7 x 5,4 x 2,02;

Propulsie: 2 motoare M.B. 836DB;

Viteza (Noduri): 40 Nd.

Jupiter

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 41,8

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)

(m): 22,4 x 3,8 x 1;

Propulsie: 3 motoare Diesel tip M400;
3300 hp;

Viteza maximă: 18 Nd;

Echipaj: 8 membri.

Remorcherul maritim de salvare Grozavul

Remorcherul *Grozavul* a fost construit în Șantierul Oltenița între anii 1989 – 1993 și a intrat în exploatare în aprilie 1993. Este destinat pentru salvarea navelor aflate în dificultate dar poate fi folosit și ca spărgător de gheață în porturi și în zonele maritime din vecinătatea Dunării (grosimea maximă a gheții 15cm), la salvarea de echipaje, în lupta împotriva incendiilor, la evacuarea apei din compartimentele

Remorcherul maritim salvator Grozavul

inundate și pentru sprijinul logistic al activităților de scufundare. Remorcherul *Grozavul* a participat la mai multe exerciții internaționale dintre care putem aminti pe cele mai importante: RESCUE EAGLE 1996,1997,1998; COOPERATIVE PARTNER 1998, 1999, 2002; COOPERATIVE ENGAGEMENT 2003; misiune umanitară – Turcia 1999; misiune reală – 2001 salvarea navei Mesta.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 2.700

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 64,8 x 14,66 x 5,65;

Propulsie: 2 motoare diesel – 5.200Cp.

Viteza (Noduri): 10;

Echipaj: 50 membri (5 ofiteri);

Ambarcațiuni la bord: • 2 ambarcațiuni de salvare; • 1 ambarcațiune de serviciu; • 1 ambarcațiune cu borduri gonflabile și chila rigidă (RIHB).

Nava *Midia* (283)

Nava *Midia* asigură desfășurarea activităților scufundării de luptă.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 2850

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 108,1x 13,5 x 3,85;

Propulsie: 2 motoare diesel de 6500Cp (4,8MW);

Viteza (Noduri): 17,2;

Echipaj: 47 membri (4 ofiteri, 9 maiștri militari, 34 soldați gradați profesioniști).

Nava *Grigore Antipa* a fost construită în Șantierul Naval Mangalia și a intrat în înzestrarea Centrului de Scufundări la data de 27 decembrie 1979.

Caracteristici Principale:

Deplasament (To): 1500

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 78,8 x 10,4 x 3,625;

Propulsie: 2 motoare diesel de 6500Cp (4,8MW);

Viteza (Noduri): 15.

Nava de intervenție cu scufundări la mare adâncime *Grigore Antipa* dispune de sistem de scufundare cu turela închisă tip EP 300 și minisubmarin tip SM 358 care execută operațiuni de observare, scufundare și lucru cu scufundări până la adâncimi de 120 m. Ansamblul de scufundare, precum și minisubmarinul din dotare, au fost achiziționate de la firma COMEX din Franța.

Nava de intervenție cu scafandri la mare adâncime Grigore Antipa

Baza 1 Maritimă a fost structura logistică din Forțele Navale, înființată la data de 1 august 2002 prin Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare al Țării nr. 27 din 25.04.2002. La data de 1 mai 2005 comandamentul Bazei 1 Maritime s-a transformat în comandamentul Bazei Navale.

Începând cu 1 mai 2005 noua mare unitate, denumită Baza Navală, se compune din: comandamentul Bazei Navale, Centrul 338 Mentenanță, Secția 330 Logistică - Constanța, Secția 335 Logistică - Mangalia, Secția 325 Logistică - Tulcea, Secția 329 Logistică - Brăila, Depozitul 342 Mixt, Depozitul 340 Mixt, Depozitul 305 Mixt, Divizionul Nave Speciale - Mangalia, Centrul de Transmisiuni.

Comandamentul Bazei Navale se află în relații de subordonare cu Statul Major al Forțelor Navale și în relații de cooperare, pe același nivel, cu structuri din garnizoanele Constanța, Tulcea și Brăila. Misiunile care revin Bazei Navale sunt complexe și derivă din obiectivele propuse, astfel: • planificarea, organizarea și executarea dinamică

și eficientă a sprijinului logistic pentru unitățile și marile unități din subordinea Statului Major al Forțelor Navale, dislocate la mare, fluviu și pe teritoriul Dobrogei; • asigurarea materialelor, produselor și serviciilor pentru derularea normală a programelor de instrucție și pregătire pentru luptă a marilor unități și unități din compunerea Forțelor Navale, precum și pentru crearea în limita fondurilor alocate a rezervelor de materiale conform prevederilor legale; • încheierea contractelor de achiziții de bunuri și servicii; • asigurarea mentenanței tehnicii de luptă a instalațiilor din dotarea navelor aparținând Comandamentului Flotei și navelor proprii; • executarea în siguranță și în timp scurt a acțiunilor de salvare, avarii, aprovizionarea cu tehnică și materiale, remorcajul în porturi pe mare și la fluviu, în condiții hidrometeorologice grele și normale, ziua și noaptea; • creșterea capacității operaționale a comandamentului pentru a planifica, pregăti, conduce și desfășura acțiuni militare independente și în cooperare cu celelalte elemente ale Sistemului Național de Apărare;

- perfecționarea permanentă a pregătirii cadrelor militare și personalului civil pentru îndeplinirea cu profesionalism a atribuțiilor funcționale;
- participarea la misiuni umanitare sub egida organismelor internaționale și asigurarea sprijinului logistic, la ordin, a unor nave din Forțele Navale participante la activități PfP și de cooperare navală din Marea Neagră;
- executarea oportună și calitativă a reparațiilor și lucrărilor de instalare și punere în funcțiune a tehnicii de luptă de la bordul navelor și din unitățile de uscat;
- asigurarea capacității de execuție a mobilizării, ritmic, în siguranță și la termenele stabilite;
- asigurarea condițiilor de hrănire, echipare și cazare a efectivelor.

DIVIZIONUL NAVE SPECIALE

Divizionul Nave Speciale (anexă la comandamentul Bazei Navale) execută misiuni de salvare - avarii, remorcare, demagnetizare, ambarcare de combustibil și asigurarea manevrelor navelor.

Remorcher maritim de salvare *Viteazul* (101)

Destinația principală o reprezintă remorcajul navelor în mare largă și în radă dar poate participa și la alte operațiuni precum spargerea gheții pe mare, în radă și pe Dunărea maritimă, stingerea incendiilor și evacuarea apei din navele avariate.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 2085,20

(încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)

(m): 76,36 x 12,50 x 3,90;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 6 LDSR-2SJ(K);

Viteza (Noduri): 15,50;

Echipaj: 18 membri.

Tancul maritim de motorină 532 este destinat pentru a aproviziona cu carburanți și lubrifianți navele din Forțele Navale.

Remorcherul maritim salvator *Viteazul* (101)

Tancul maritim de motorină 532

Șalupa maritimă de remorcare-salvare

Nava maritimă de demagnetizare *Magnetica* (298)

Șalupă maritimă de comandament *Rândunica*

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 543,21 (încărcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 44,50 x 9,40 x 3,323;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 8-R-251-FMA;

Viteza (Noduri): 12,50;

Echipaj: 21 membri.

Tancul maritim de motorină 531 este destinat pentru a aproviziona cu carburanți și lubrifianți navele din Forțele Navale.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 887,40 (încărcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 55,25 x 9,45 x 3,50;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 8-R-251-FMA;

Viteza (Noduri): 12,50;

Raza de acțiune: - 500 km

Echipaj: 14 membri.

Șalupa maritimă de remorcare-salvare este destinată remorcării navelor în mare largă și în radă. Poate interveni pentru stingerea incendiilor și salvarea personalului navelor avariate, execută la ordin transportul și evacuarea scafandrilor în și din raioanele de

acțiune și transportul de persoane sau mărfuri, asigură ambarcațiunile cu rame și vele la ieșirea pe mare.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 57,50

(încărcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 22,75 x 4,80 x 1,46;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 3 D6;

Viteza (Noduri): 11,21;

Echipaj: 6 membri.

Nava maritimă de demagnetizare Magnetica (298) este destinată pentru prelucrarea câmpurilor magnetice ale navelor din Forțele Navale.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 57,50

(încărcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 44,690 x 8,000 x 2,156;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 1 x 12-LDSR-28 F;

Viteza (Noduri): 12;

Echipaj: 10 membri.

Șalupa maritimă de comandament Rândunica

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 90

(încărcare maximă);

Șalupa maritimă de comandament *Luceafărul*

Nava fluvială de comandament *Siretul*

Nava maritimă de comandament *Egreța*

Nava fluvială de comandament *Mureșul*

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)
(m): 29,7 x 4,6 x 1,8;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip):
2 x M 401;
Viteza (Noduri): 16;
Echipaj: 8 membri.

Șalupa maritimă de comandament
Luceafărul este destinată asigurării
activităților de protocol în zonele
costiere.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 26 (încărcare
maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)
(m): 26x4,6x1,23

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip):
2 x Detroit V-71;

Viteza (Noduri): 18;

Echipaj: 6 membri

Nava maritimă de comandament
Egreta. Este destinată asigurării
punctului de comandă al unui grup de
nave care acționează în zone costiere.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 291,81
(încărcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x
pescaj) (m): 38,00 x 7,54 x 2,25;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip):
2 x M401-A;

Viteza (Noduri): 15;

Echipaj: 6 membri.

La Dunăre, Baza Navală, dispune
prin Secțiile Logistice, cărora li se
subordonează de mai multe tipuri de
nave auxiliare: nave de comandament,
remorechere fluviale, ceamuri fluviale,
bacuri fluviale.

Nava de comandament Siretul

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 455,40;

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)
(m): 63,50 x 11,30 x 1,86;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip):
2 x MB-820-DB;

Viteza (Km/h): 30,50;

Echipaj: 25 membri;

Nava de comandament Mureșul

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1485;

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj)
(m): 95,75 x 14,20 x 2,10;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip):
3 x ALCO-12R-251-FMA;

Viteza (Km/h): 34,80;

Echipaj: 37 membri.

Nava de comandament Fortuna.

Nava fluvială de comandament Fortuna

Ceam fluvial

Șalupă fluvială de remorcare și salvare

Remorcherul fluvial 302

BATALIONUL DE INFANTERIE MARINĂ

Avându-și sorgintea în Corpul Infanteriștilor Marinei, structură ce a apărut în organica marinei române în anul 1917, Batalionul de Infanterie Marină, a luat ființă la începutul celui de-al doilea război mondial, la data de 1 aprilie 1940, un an mai târziu, acesta devenind Regimentul de Infanterie Marină, având ca arie geografică de acțiune Delta Dunării și litoralul maritim. În timpul războiului, această unitate a îndeplinit misiuni diverse, înregistrând succese importante în special în luptele duse în Delta. La insistențele Uniunii Sovietice, unitatea fost desființată în 1958. Anul 1968 a reprezentat momentul în care țara noastră a adoptat un nou curs, independent, în privința apărării naționale. Una dintre urmările acestei orientări a fost reînființarea Batalionului de Infanterie Marină, la 29 octombrie 1971 care a devenit una dintre unitățile reprezentative din cadrul Forțelor Navale ale României. În timpul Revoluției române

din 1989, BIM și-a demonstrat încă o dată importanța, fiindu-i încredințate misiuni precum patrularea și paza obiectivelor de importanță deosebită din zona de dislocare.

Structura Batalionului Infanterie Marină are la bază misiunile specifice și zona de responsabilitate, care este diversă din punct de vedere al reliefului.

Batalionul poate îndeplini cu succes atât misiuni convenționale cât și operații speciale cum ar fi: acțiuni de tip comando, recunoașteri, interzicerea, interceptția, escorta sau controlul traficului fluvial.

Pentru a-și putea îndeplini misiunile în Delta Dunării, în zona lagunară și de-a lungul Dunării, pușcașii marini sunt instruiți, pentru paza portuară și paza obiectivelor de importanță deosebită, pentru lupta împotriva desantului maritim, a desantului aerian, a grupurilor de cercetare-diversiune și a grupărilor teroriste.

Infanteriști marini la aplicația DIMINEAȚĂ SENINĂ 06

În prezent, batalionul are în componere 10 subunități, ceea ce reprezintă suficiente resurse umane combatante și logistice pentru a îndeplini misiuni o perioadă îndelungată de timp. Aceste subunități combatante sunt: • subunități desant amfibiu ce acționează pe bărci; • subunități asalt pe TAB, ce acționează pe blindate amfibii; • o subunitate de artilerie, ce asigură sprijinul direct cu foc, dotată cu tunuri de munte produse în România • subunități antitanc, de geniu marină, de transmisiuni, de cercetare și subunități logistice.

Este important de menționat că echipamentul batalionului este fabricat în totalitate în România și este, în cea mai mare parte, compatibil cu cerințele NATO.

Veriga centrală a batalionului o constituie pușcașii marini. La baza procesului de instrucție stă condiția fizică obținută prin efort susținut și lucrul în echipă, în scopul de a face față oricărei provocări, dar și mediului ostil în care se desfășoară acțiunile de luptă.

Principalele valori ale pușcașului marin sunt tradiția, curajul, cunoștințele tactice și teoretice și aptitudinile de lider manifestate la toate nivelele.

În ultimii ani subunități din cadrul Batalionului Infanterie Marină au participat activ la numeroase exerciții internaționale atât în România cât și peste hotare, în Olanda, Portugalia, Ucraina, Danemarca și Polonia, parcurgând programe de instruire comună cu subunități similare de pușcași marini, etalându-și priceperea, curajul și dăruirea.

Compania de Pază și Protecție Portuară la exercițiul COOPERATIVE MAKO 06

CENTRUL DE INFORMATICĂ, SIMULARE ȘI EVALUARE

Istoria Centrului de Informatică, Simulare și Evaluare începe la 30 august 1977 când ia ființă Oficiul de Calcul al Marinei Militare. În anul 1981 Oficiul de Calcul se transformă în Centrul de Calcul Mic al Marinei Militare.

În cadrul procesului de restructurare, în anul 2005 se adoptă denumirea de Centrul de Informatică, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale, a cărei misiune principală o constituie crearea capabilităților de instruire a echipelor navelor, comenzii grupurilor de nave și a comandamentului componentei navale, a capabilităților de evaluare ale navelor și echipajelor și creșterea capacității de suport informatic al acțiunilor militare desfășurate de Forțele Navale.

Centrul de Informatică, Simulare și Evaluare este structurat pe trei departamente.

Departamentul Evaluare: • Evaluarea navelor și echipajelor privind capacitatea de îndeplinire a misiunilor; • Elaborarea de standarde și proceduri de evaluare a nivelului de instrucție operațională a structurilor destinate executării misiunilor interne și externe; • Formarea personalului necesar organizării și desfășurării procesului de evaluare a navelor și echipajelor.

Departamentul Simulare – Modelare:

• Formarea personalului necesar organizării și desfășurării instruirii prin simulare în Forțele Navale; • Amenajarea locațiilor și realizarea suportului hardware necesare instruirii prin simulare a echipelor de luptă ale navelor, grupurilor de nave, și a comandamentelor, pentru realizarea actului de luare a deciziei și conducerea acțiunilor militare în situații de criză și la război.

Departamentul Informatică: • Analiza, proiectarea, realizarea, implementarea și mentenanța aplicațiilor informatice necesare asigurării suportului informatic al acțiunilor militare desfășurate de Forțele Navale; • Asigurarea suportului informatic necesar desfășurării activității de transmisii de date în folosul Forțelor Navale, administrarea și mentenanța rețelelor de calculatoare.

Exercițiu de evaluare la divizionul Nave Purtătoare de Artilerie

SIMEX BIM

Echipa CISE la evaluarea fregatei *Regele Ferdinand*

DIRECȚIA HIDROGRAFICĂ MARITIMĂ

Serviciul Hidrografic Maritim a fost înființat la 23 februarie 1926. Astfel, în perioada 1926–1955 execută misiuni de asigurare hidrografică pentru forțele navale participante la acțiunile de luptă, editează harți de navigație la diferite scări pentru zona Mării Negre și participă la amenajarea pentru navigație a căilor fluviale și a litoralului. La 11 noiembrie 1955, Serviciul Hidrografic Maritim a fost reorganizat transformându-se în Direcția Hidrografică Maritimă (DHM). În anul 1966 DHM devine membră a "Asociației Internaționale de Semnalizări Maritime", iar în anul 1990 este reorganizată și mutată în sediul actual.

Direcția Hidrografică Maritimă, prin misiunile pe care le îndeplinește, este o instituție cu profil unic în armata României, fiind experta țării noastre în problemele ce privesc cartografia marină, oceanografia, geografia marină și delimitările maritime.

Direcția Hidrografică Maritimă execută serviciul operativ permanent pentru asigurarea meteorologică a Forțelor Navale și funcționarea mijloacelor de semnalizare maritimă cu implicații pe plan internațional și editează documente nautice atât pentru nevoile Forțelor Navale, cât și pentru toate navele civile care intră în apele teritoriale ale României.

Pentru executarea misiunilor de cercetare hidrografică și oceanografică

și pentru instalarea și întreținerea sistemelor de navigație DHM folosește nava hidrografică *Emil Racoviță*, navă care a aparținut Centrului de Scafandri și remorcherul maritim de salvare *Hercules* (501).

Nava *Emil Racoviță* a intrat în dotarea DHM în anul 2003, iar în aprilie 2004 a executat instalarea a trei geamanduri meteo în cadrul Sistemului Meteorologic Internațional SIMIN.

Caracteristici principale:

Deplasament maxim: 1852 tone - forță.

Dimensiuni (lungime, lățime, pescaj): 70,185 x 10 x 3,90 m

Propulsie: 1 motor principal

Viteza (Noduri): 13,4

Echipaj: 34 membri (2 ofițeri; 7 maiștri militari; 25 soldați/gradați profesioniști).

Remorcherul maritim de salvare *Hercules* (501) este destinat pentru remorcajul navelor în mare largă și în radă, dar poate fi folosit și ca spărgător de gheață, la stingerea incendiilor și evacuarea apei din navele avariate și pentru lucrări cu scafandri la nave.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 2366,00 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 64,80 x 14,66 x 5,32;

Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 12 R 251-FMA;

Viteza (Noduri): 11,57;

Echipaj: 31 de membri

Nava hidrografică *Emil Racoviță*

Remorcherul maritim salvator *Hercules* (501)

Farul de aterizare MANGALIA a intrat în exploatare în anul 1958, și are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu grup de 2 scilipiri;
- vizibilitatea: 22 Mm;
- înălțimea luminii: 72 m;
- înălțimea construcției: 42

m; • turnul farului este paralelipipedic, de culoare albă, din piatră, având în vârf o cupolă rotundă, albă. **Farul de intrare** a intrat în funcțiune în anul 1979, este situat pe extremitatea digului de nord-est. Pe farul de intrare Mangalia se mai află instalat un **semnal de ceață (nautofon)** care emite litera „M” în codul Morse două sunete la 10 sec. **Lumina de intrare verde** este situată pe extremitatea pintelui digului de nord-est iar **lumina de intrare roșie** este situată pe extremitatea digului de sud-est (au fost date în funcțiune în anul 1979).

Farul de aterizare TUZLA

a fost dat în folosință în anul 1900, funcționând inițial cu lămpi de petrol. A fost modernizat în anii 1946, 1957 și 1972, iar în anul 1956 a fost electrificat. Are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu grup de două scilipiri;
- vizibilitate: 20 Mm;
- sector de vizibilitate: $191^{\circ}-014^{\circ}$ (183°);
- înălțimea luminii: 62 m;
- înălțimea construcției: 44 m;
- turnul farului este un cilindric metalic cu benzi orizontale albe și negre având în vârf o cupolă rotundă, albă. Pe farul aterizare Tuzla se află instalate un **far auxiliar** cu lumină roșie fixă și un **semnal de ceață (nautofon)** care emite litera „T” în codul Morse.

Farul de aterizare CONSTANȚA a intrat în funcțiune în anul 1960 și are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu grup de 2 scilipiri;
- vizibilitate: 24Mm;
- înălțimea luminii: 87m;
- înălțimea construcției: 58

tumul farului este piramidal, de culoare albă din beton având în vârf o cupolă albastră în formă de piramidă cu vârful în jos. **Farul de intrare** a fost dat în funcțiune în anul 1972, este situat pe extremitatea digului de nord-est. Pe farul de intrare Constanța se află instalat un **semnal de ceață (nautofon)** care emite litera „C” în codul Morse și un **radiofar maritim**. **Lumina de intrare verde** este situată pe extremitatea pintelui digului de nord – est. Iar **lumina de intrare roșie**, este situată pe digul de sud (au fost date în funcțiune în anul 1972).

Secția hidrografie

Este structurată pe patru compartimente: Compartimentul Hidrografie pentru îndeplinirea misiunilor hidrografice; Compartimentul Topografie pentru executarea lucrărilor topografice în sprijinul compartimentului Hidrografie; Compartimentul Oceanografie și Compartimentul Meteorologie, cu sarcina de asigurare meteorologică și hidrologică din cadrul Sistemului hidrometeorologic al Forțelor Navale. Pentru îndeplinirea sarcinilor, Secția Hidrografie este dotată cu aparatură performantă conform standardelor în vigoare. Pentru viitor secția hidrografie are planificate activități de cercetare topo-geodezică și hidrografică a liniei costiere până la limita apelor teritoriale, a raioanelor maritime ale litoralului și a porturilor românești și cercetarea hidrologică a Zonei contigue și Zonei Economice Exclusive.

Secția cartografie marină

Are în componere Compartimentul Documente nautice, Compartimentul Hărți clasice și Compartimentul Hărți electronice și îndeplinește următoarele atribuții:

- întocmește și pregătește pentru editare hărți marine clasice pentru zona de responsabilitate a Forțelor Navale și pentru întregul bazin al Mării Negre, inclusiv hărți internaționale repartizate de către Organizația Hidrografică Internațională în responsabilitate statului român;
- prelucrează computerizat datele, informațiile și produsele cartografice preexistente și elaborează hărți marine electronice (ENC) pentru Forțele Navale,

conform standardelor internaționale, pentru zonele de interes ale României din Marea Neagră;

- asigură informarea de navigație, întocmește și editează documentele nautice necesare – avizul pentru navigatori, Cartea farurilor, Cartea pilot a Mării Negre și suplimentul la Cartea pilot, Catalogul hărților și publicațiilor nautice etc.

Secția semnalizare maritimă

Cuprinde Sectorul Faruri și Sectorul Radionavigație și îndeplinește următoarele atribuții:

- menținerea în funcțiune a sistemelor de semnalizare maritimă și de radionavigație de la litoral;
- asigurarea de radionavigație a misiunilor Forțelor Navale pentru determinarea cu precizie a poziției navelor în sistemul hiperbolic de navigație din bazinul de vest al Mării Negre.

Secția Semnalizare Maritimă participă la asigurarea de navigație a coastei României cu șapte faruri de aterizare la Mangalia, Tuzla, Constanta, Midia, Portița, Sf. Gheorghe și Sulina; un radiofar la Constanta; 4 sirene de ceață (nautofon) la Mangalia, Tuzla, Constanta și Sulina; 3 grupuri de lumini de intrare în porturile Mangalia, Constanta și Midia; o bază de viteze formată din 3 aliniamente la Tuzla.

În anul 1980 a fost achiziționat și pus în funcțiune sistemul de determinări a poziției navelor în mare pe principiul radiohiperbolic numit BRAS-GALS. Acesta asigură o mare precizie în stabilirea punctului navei dar și independență totală față de sistemul general de poziționare pe glob GPS și DGPS. La ora actuală este în atenție achiziționarea unui nou sistem de poziționare pe același principiu de determinare, dar de dimensiuni mult reduse și cu performanțe tehnice mult îmbunătățite și fiabilitate crescută.

Secția etalonare-compensare

Secția are în componență laboratorul etalonare-compensare și atelierul de reparații electromecanice. **Laboratorul etalonare compen-sare** efectuează verificarea, etalonarea și compensarea echipamentelor de navigație, instalate la bordul navelor militare și comerciale. **Atelierul de reparații electromecanice** efectuează mentenanța tehnicilor aparținând unității.

Farul de aterizare MIDIA

a intrat în exploatare în anul 1942, a fost reconstruit și modernizat în anul 1958 și are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu scilpiri;
- vizibilitate: 17 Mm;
- înălțimea luminii: 36 m;
- înălțimea construcției: 22 m;

turul farului este construit dintr-un schelet metalic cu zăbrele de culoare roșie, cu dungi orizontale albe și cupolă albă, octogonală.

Farul de intrare în portul Midia este situat pe extremitatea noului dig de larg. **Lumina de intrare verde** este instalată pe extremitatea pînului digului de larg iar **lumina de intrare roșie** este instalată pe extremitatea digului de sud.

Farul de aterizare GURA PORTIȚEI

a intrat în funcțiune în anul 1944 și are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu scilpiri;
- vizibilitatea: 19 Mm;
- înălțimea luminii: 23 m;

- înălțimea construcției: 22 m;

turul farului este o construcție metalică cu zăbrele în benzi orizontale albe și negre și cupolă de culoare albă.

Farul de aterizare SF. GHEORGHE

a fost dat în folosință în anul 1968 și este instalat pe capul Sf. Gheorghe. Are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu grup de 2 scilpiri;

- vizibilitate: 19 Mm;
- înălțimea luminii: 50 m;
- înălțimea construcției: 48 m.

Farul de aterizare SULINA

se află instalat pe extremitatea digului de sud a canalului Sulina, a fost dat în exploatare în decembrie 1984 și are următoarele caracteristici:

- o lumină albă cu grup de trei scilpiri;

- vizibilitate: 240° (165°-045°);
- vizibilitate: 19 Mm;
- înălțimea luminii: 48m;
- înălțimea construcției: 48m.

CENTRUL RADIOELECTRONIC ȘI OBSERVARE „CALLATIS”

Primele structuri ale Centrului Radioelectronic și Observare “Callatis” au fost constituite în anul 1972, ca urmare a nevoilor de informare despre situația navală și aeriană din zona litoralului românesc al Mării Negre. În anul 1994, Centrul Radioelectronic și Observare s-a transformat în Brigada Radioelectronică

și Observare, care a funcționat până în anul 2001, când a revenit la vechea denumire ca urmare a restructurării armatei. Centrul Radioelectronic și Observare îndeplinește misiuni de cercetare radioelectronică, contraacțiune radioelectronică, supraveghere și observare de la litoral, centralizează prelucrează și analizează informațiile.

RESTRUCTURAREA ȘI PROFESIONALIZAREA ÎN DOMENIUL RESURSELOR UMANE

Noile dimensiuni și caracteristici ale confruntărilor militare actuale, creșterea importanței spațiului maritim în pregătirea și desfășurarea acestora, cât și necesitatea corelării reformei organismului militar cu schimbările ce se petrec în spațiul euroatlantic, au generat mutații în structura de organizare și în sistemul de formare și pregătire a resursei umane necesară.

Restructurarea Forțelor Navale s-a înscris în procesul general de reorganizare a armatei, menit să ducă la realizarea unui organism capabil să facă față riscurilor și amenințărilor la adresa securității naționale. Totodată, s-a urmărit implementarea prevederilor tratatelor internaționale privind reducerea efectivelor, sporirea mobilității structurilor și forțelor pentru a putea acționa și în afara Mării Negre, concomitent cu asigurarea sprijinului logistic necesar

și realizarea interoperabilității cu forțele navale ale statelor NATO pentru pregătirea și îndeplinirea unor misiuni în comun.

În perioada 2000 – 2006, Forțele Navale au cunoscut o reducere semnificativă. Astfel, au fost desființate patru comandamente de mari unități; 10 divizioane de nave de luptă; două divizioane de artilerie de coastă; un batalion de transmisiuni; o companie de geniu.

În ceea ce privește reorganizarea sistemului învățământului militar de marină s-a redefinit locul și rolul Școlii Militare de Maiștri a Forțelor Navale prin subordonarea acesteia Academiei Navale, au luat ființă Școala de Aplicație și Centrul de Instrucție al Forțelor Navale, s-au proiectat noi programe de învățământ, în concordanță cu cerințele standardelor NATO adoptate și noua

tehnică și aparatură intrată în dotarea Forțelor Navale.

Procesul de restructurare a dus și la înființarea unor structuri precum: comandament de bază navală, comandament de flotă, comandament de flotilă de fregate, grup de elicoptere ș.a. În același timp, au fost transformate cinci comandamente, în sensul diminuării nivelului ierarhic.

Reforma structurală a Forțelor Navale a fost completată cu o serie de programe referitoare la operaționalizarea forțelor destinate NATO, redimensionarea personalului pe vârste și grade și profesionalizarea prin înlocuirea treptată a militarilor în termen cu soldați/gradați profesioniști, concomitent cu reducerea personalului. Forțele Navale constituie prima categorie de forțe armate care la începutul anului 2005 avea numai personal militar profesionalizat.

În perioada 2000 – 2006 efectivele Forțelor Navale au scăzut în mod constant, ca urmare a desființării unor mari unități și unități și resubordonării altora

Profesionalizarea, ca proces de realizare a unei armate moderne, compatibilă cu cele din statele membre NATO cu tradiție, a implicat atât aspecte cantitative ce țin de creșterea ponderii militarilor profesioniști prin renunțarea la serviciul militar obligatoriu, cât și de ordin calitativ, concretizate în asigurarea

standardelor de pregătire, modernizarea structurilor organizaționale și de personal, precum și a procedurilor de instruire și formare a luptătorului eficient. Inițierea și dezvoltarea profesionalizării a presupus o multitudine de măsuri în plan conceptual, organizatoric și acțional, precum și crearea unui cadru juridic

adecvat, implementarea standardelor și procedurilor recunoscute pe plan internațional și un cod de comportament specific. Eforturile de profesionalizare ale personalului militar din Forțele Navale, de însușire a procedurilor de acțiune și a standardelor N.A.T.O, de realizare a compatibilității cu armatele moderne, au impus reconsiderarea concepției privind formarea și perfecționarea personalului, în acord cu locul și rolul acestuia în ansamblul resurselor umane.

Începând cu partea a doua a anului 2005, s-a demarat programul de pregătire a soldaților/gradaților profesioniști prin cursuri de specialitate la Centrul de Instrucție Navală și cursuri de învățare a limbii engleze. Forțele Navale se află într-un continuu proces de restructurare și remodelare cu scopul de a asigura o mai mare flexibilitate și dinamism, în vederea îndeplinirii în siguranță a unui spectru larg de misiuni complexe în diferite zone maritime, independent sau în cooperare cu forțe similare ale altor state NATO.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎN FORȚELE NAVALE

ACADEMIA NAVALĂ "MIRCEA CEL BĂTRÂN"

Procesul de pregătire a ofițerilor pentru nevoile Marinei Române a fost inițiat în Școala Flotei, înființată la 17 noiembrie 1872. În etapa inițială, instituția de învățământ a marinei a parcurs, sub diferite denumiri, o perioadă de cristalizare, respectiv de evoluție structurală și funcțională, din care pot fi evidențiate următoarele momente: • înființarea Școlii de Aplicație a Sublocotenenților de Marină la 26 februarie 1892; • înființarea Școlii Navale Superioare (pentru a asigura pregătirea teoretică și practică la nivelul ofițerilor formați în școli navale din Italia, Franța, Austro-Ungaria și Rusia), la 29 octombrie 1909; • constituirea Școlii Navale cu durata de 3 ani la 9 iunie 1920.

Având în vedere faptul că atât mijloacele tehnice cât și regulile de navigație sunt aceleași pentru navele militare și civile și pentru a răspunde mai

bine nevoilor flotei comerciale, în cadrul Școlii Navale s-a înființat Secția Marinei Comerciale.

După Al II-a Război Mondial, instituția a parcurs o etapă pregătitoare (sub denumirea de Școlile Marinei Militare și Școala de Marină Militară) în vederea integrării în sistemul învățământului național. Astfel, în anul 1954 capătă denumirea de Școala Militară Superioară de Marină, cu durata de patru ani și se reintegrează în sistemul de învățământ superior național. Reînodând tradiția pregătirii superioare a ofițerilor pentru exploatarea navelor civile, începând cu anul universitar 1959/1960 în Școala Militară Superioară de Marină se reînființează Secția Marinei Civile. Începând cu data de 1 ianuarie 1969, instituția a primit denumirea patronimică "Mircea cel Bătrân", păstrată până în prezent, iar în anul 1973, școala destinată

Platforma de învățământ a Forțelor Navale

pregătirii cadrelor superioare ale Marinei Române (militare și comerciale), devine Institutul de Marină "Mircea cel Bătrân".

În anul 1990, se înființează Academia Navală "Mircea cel Bătrân" care, cu structura universitară actuală (Facultatea de Marină Militară, Facultatea de Marină Civilă) constituie exponentul învățământului superior românesc de marină, cunoscut și recunoscut, prin TRADITIE, VALOARE și EFICIENȚĂ, atât pe plan național cât și pe plan internațional. Componentă a sistemului național de învățământ, Academia Navală "Mircea cel Bătrân" este o instituție militară de învățământ superior tehnic de specialitate, acreditată de Ministerul Educației și Cercetării, subordonată Statului Major al Forțelor Navale și Ministerului Educației și Cercetării prin Direcția Management Resurse Umane.

Academia Navală "Mircea cel Bătrân" funcționează în baza prevederilor Constituției României și legilor în vigoare,

hotărârilor Guvernului României, ordinelor și normativelor elaborate de Ministerul Apărării Naționale și de Ministerul Educației și Cercetării, precum și în baza propriei Carte universitare. Acreditarea Academiei Navale „Mircecel Bătrân”, evaluarea academică periodică a specializărilor acreditate și obținerea de autorizări provizorii de funcționare pentru noi specializări se face pe baza standardelor stabilite la nivel național. Academia beneficiază de Certificatul de Atestare a Managementului Calității acordat de către Bureau Veritas Quality International.

Misiunea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” este aceea de a organiza și desfășura procesul de formare și perfecționare a cadrelor cu studii superioare pentru necesitățile Forțelor Navale și Poliției de Frontieră, ale companiilor de navigație și ale societăților navale și portuare.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân” pregătește ofițeri de marină militară sau

civilă și ingineri manageri, după principiul modern al participării lor directe la alegerea traiectoriei formative, printr-un proces de învățare menit să stimuleze gândirea și creativitatea asigurându-le șanse reale în competiția de pe piața forței de muncă specializată în domeniul naval și portuar.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân” desfășoară: învățământ universitar de licență în domeniile: inginerie navală și navigație, inginerie electrică, inginerie și management; învățământ universitar de masterat în domeniile: navigație, electromecanică, inginerie și management; învățământ postuniversitar

În structura organizatorică a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, sunt cuprinse:

Facultatea de Marină Militară, care formează ofițeri ingineri pentru Forțele Navale și Poliția de Frontieră;

Facultatea de Marină Civilă care formează ingineri în domeniile ingineriei

Studente la pregătire

Sesiune de comunicări științifice

navale și navigație, ingineriei electrice și ingineriei și managementului, pregătiți la cel mai înalt nivel pentru a concura pe piața muncii în domeniul naval și portuar.

Departamentul de limbi străine, care asigură însușirea limbilor străine de către studenții Academiei Navale și de către personalul Forțelor Navale.

Departamentul pentru învățământul univeristar de masterat și învățământul cu frecvență redusă, care coordonează cele două forme de învățământ.

Alte structuri funcționale care concură la buna desfășurare a cercetării

Studenți la pregătire marinărească

științifice, documentării, editării de carte universitară, practicii studențești.

Admiterea candidaților în Academia Navală "Mircea cel Bătrân", la toate formele de învățământ, se face prin concurs, în conformitate cu metodologiile întocmite și aprobate de Senat pe baza criteriilor generale stabilite de Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Educației și Cercetării.

Formele de pregătire în Academia Navală "Mircea cel Bătrân" se finalizează astfel:

- la Facultatea de Marină Militară, cu diplomă de inginer în domeniul și specializarea absolvită, precum și primul grad de ofițer activ, având competențele necesare îndeplinirii primei funcții pe navele Forțelor Navale;
- la Facultatea de Marină Civilă cu diplomă de inginer în domeniul și specializarea absolvită, cu posibilitatea de a participa pe baza diplomei la examenul de brevet organizat de Autoritatea Navală Română;

NS Mircea în Oceanul Atlantic

- la ambele facultăți, cu diplomă de master, diplomă de doctor, pentru învățământul universitar de masterat sau doctorat;

- la ambele facultăți cu certificat de specializare postuniversitară sau certificat de absolvire a cursurilor postuniversitare de perfecționare, în funcție de forma de învățământ.

Începând cu anul 2000, în cadrul facultății de Marină Militară, au fost admise și fete, astfel încât în prezent un număr de 17 fete deprind tainele meseriei de ofițer de marină alături de colegii lor, băieții.

O dominantă semnificativă a activității Academiei o constituie permanenta deschidere spre lume, perfectarea de relații diverse cu instituții similare de învățământ de peste hotare, dar și cu flote și personalități militare din alte state. Începând cu 1990, au fost efectuate peste 30 de astfel de acțiuni, cu Academia Navală din Annapolis și Academia Militară "West Point" (SUA), Colegiul Naval Regal și Colegiul de Stat Major al Marinei Regale (Marea Britanie), Colegiul Naval Regal (Olanda), Școala Militară Navală din Murwik (Germania), Colegiul Regal Naval din Den Helder

(Olanda), Academia Navală din Livorno (Italia), Școala de Aplicație, Centrul de Instrucție Navală și Școala Navală din Brest (Franța), Școala Militară Navală din Istanbul (Turcia), Academia Navală din Varna (Bulgaria), Școala Navală din Pontevedra (Spania), etc. Deosebit de utilă a fost desfășurarea unor marșuri de instrucție ale navelor școală ale academiei (*Mircea*, *Constanța* și *Albatros*) în porturi din Marea Neagră, Marea Mediterană și Oceanul Atlantic, ocazii care au contribuit atât la perfecționarea deprinderilor practice de marinar ale viitorilor ofițeri în condiții reale, cât și la promovarea în condiții excelente a imaginii României în lume.

Considerată unitate etalon de învățământ superior militar, Academia Navală "Mircea cel Bătrân" trezeste un interes legitim partenerilor de dialog de pretutindeni. În ultimele două decenii, academia a primit vizita a aproape 200 de persoane oficiale, comandanți ai unor instituții de învățământ militar, delegații ale diferitelor școli și academii navale, comandanți de flote străine, delegații militare și civile la nivel înalt din Belgia, Portugalia, Germania, Turcia, Bulgaria, Olanda, Siria, SUA, Marea Britanie,

Franta, Suedia, Grecia, Spania, Ucraina, Canada, precum și reprezentanți ai NATO.

După anul 1995, s-a reluat practica participării unor echipe de studenți la competiții nautice în străinătate, cât și a trimiterii studenților de la Facultatea de Marină Militară la studii și stagii de practică la academii navale, respectiv pe navele-școală sau militare ale unor state dezvoltate, cum sunt: SUA, Franța, Italia, Olanda, Japonia, etc.

Posibilitatea desfășurării unor astfel de activități a fost înlesnită atât de utilizarea pe scară largă a laboratoarelor de limbi straine din cadrul Academiei, folosirea facilităților oferite de conectarea la rețeaua „Internet”, cât și datorită faptului că un obiectiv major al activității de relații internaționale ale instituției îl constituie realizarea unei bune interoperabilități între sistemul de învățământ de marină din România și cel relizat conform standardelor NATO. Obiectivul Academiei Navale este să contribuie la formarea și perfecționarea unor ofițeri de marină bine pregătiți, racordați la ultimele realizări în domeniu

pe plan mondial, capabili să se integreze rapid în activități cu participare internațională.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân” coordonează și activitatea celorlalte instituții de învățământ ale Forțelor Navale, Școala de Aplicație și Școala Militară de Maiștri pentru a asigura integrarea pregătirii tuturor categoriilor de cadre ale forțelor navale.

Școala de Aplicație a Forțelor Navale

Școala de Aplicație a Forțelor Navale este continuatoarea tradiției perfecționării pregătirii personalului din Forțele Navale române, tradiție începută la 17 noiembrie 1872, odată cu înființarea primei instituții de învățământ militar de marină.

Odată cu mutarea școlii în Constanța, în anul 1920, în structura Școlii Navale găsim și Școala de Aplicație a cărei misiune era de a asigura perfecționarea pregătirii ofițerilor din marina română. Această instituție funcționează până în anul 1950, când în structura noii Școli de Ofițeri de Marină, nu mai regăsim și Școala de Aplicație.

Ofițeri studenți la cursuri

Sediul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale

În anul 1962, în Marina Militară ia ființă Centrul de Instrucție al Marinei, cu misiunea principală de a perfecționa cadrele de marină și de a instrui militarii în termen.

În anul 1990, odată cu transformarea Institutului de Marină "Mircea cel Bătrân" în Academia Navală "Mircea cel Bătrân", în structura acesteia ia ființă Facultatea de Comandă, Stat Major și Tehnică Militară care avea ca misiune perfecționarea prin cursuri a cadrelor militare din Forțele Navale.

La 1 septembrie 2003, ca urmare a punerii în aplicare a măsurilor de aderare a României la structurile Alianței Nord - Atlantice, prin reorganizarea Facultății de Comandă, Stat Major și Tehnică Militară a luat ființă **Școala de Aplicație a Forțelor Navale** aflată în subordinea Academiei Navale "Mircea cel Bătrân".

Misiunea de bază a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale este aceea de a menține la un nivel ridicat procesul de perfecționare și specializare a personalului din unitățile de nave și cele de uscat ale Forțelor Navale și punerea acestui proces în concordanță cu noile structuri organizatorice, cu noile principii și cerințe cuprinse în "Concepția formării și perfecționării pregătirii profesionale a personalului din Forțele Navale", în scopul atingerii performanțelor și standardelor determinate de integrarea în structurile militare ale NATO.

Obiectivul fundamental al Școlii de Aplicație este de a perfecționa pregătirea

profesională și specializarea cadrelor militare și a personalului civil din Forțele Navale prin cursuri de carieră și de nivel, de formare a ofițerilor de rezervă și instruirea militarilor care urmează să devină soldați/ gradați profesioniști.

Cursurile care se desfășoară în Școala de Aplicație sunt urmate de către ofițerii care vor încadra funcții prevăzute cu gradul de căpitan, locotenent precum și pentru gradele imediat superioare ale maiștrilor militari de marină.

În cadrul cursurilor se asigură cadrul organizatoric optim pentru acumulările necesare de cunoștințe privind valorile Forțelor Navale, formarea abilităților de luare a deciziilor, a capacităților de planificare a procesului de instrucție pentru luptă, de comunicare și de conducere a acțiunilor echipajelor și subunităților de luptă.

Admiterea la cursurile de carieră organizate în Școala de Aplicație se face pe baza selecției candidaților făcută de comisia de selecție a Statului Major al Forțelor Navale.

Centrul de instrucție al Forțelor Navale

Începând cu 1 septembrie 2003 Centrul de Instrucție al Forțelor Navale se află în subordinea Școlii de Aplicație a Forțelor Navale. **Misiunile** acestei instituții sunt următoarele:

- formarea și pregătirea prin cursuri a soldaților/gradaților profesioniști în vederea integrării lor în unitățile din Forțele Navale, conform cerințelor de încadrare cu personal profesionalizat și de operaționalizare a structurilor care acționează pentru îndeplinirea misiunilor specifice;

- continuarea procesului de standardizare pentru instrucția individuală, prin elaborarea „Programelor de instrucție pentru misiuni - PIM”, în primul rând a celor pentru forțele la dispoziția NATO, UE și inițiative regionale;

Școala militară de maiștri a Forțelor Navale

Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” a fost înființată la 8 octombrie 1897, prin decret semnat de regele Carol I. Prima reședință a Școlii de Submecanici și Submaeștri de Marină a funcționat în portul dunărean Galați. Pe parcursul existenței sale, școala a cunoscut mai multe reorganizări, a funcționat în patru garnizoane și unsprezece localuri, a purtat denumiri diferite pe anumite perioade de timp, dar ca organizație furnizoare de educație, obiectivul fundamental a fost întotdeauna acela de a forma și pregăti continuu maiștri militari, șefi de specialități, capabili să-și îndeplinească atribuțiile la bordul navelor militare și comerciale ale

marinei române. Istoria școlii s-a împletit inevitabil cu evenimentele istorice naționale. Astfel, pentru a nu rămâne pe teritoriul ocupat, școala a fost evacuată de două ori, în anii 1916 și 1944. Atât din rândul cadrelor militare, cât și din cel al elevilor și trupe, școala a dat numeroase jertfe în Războiul pentru Întregirea Neamului (1916-1919), în al Doilea Război Mondial (1941-1944), dar și în evenimentele din Decembrie 1989. Din 21 august 1965, instituția a purtat denumirea de Școala Militară de Maiștri de Marină, cu durata de școlarizare de 3 ani. Începând cu data de 8 octombrie 1997, cu prilejul împlinirii centenarului, Școlii Militare de Maiștri de Marină i-a fost atribuit numele unuia dintre cei mai cunoscuți înaintași ai marinarilor militari, „Amiral Ioan Murgescu”, la inițiativa căruia, pe când era comandantul Marinei

Laborator motoare

Militare Române, s-au pus bazele învățământului pentru maiștri militari de marină.

Etapele următoare au însemnat noi evoluții pe calea aplicării reformei învățământului militar, astfel că, începând cu data de 1 august 2004, Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” se subordonează Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

Ca standard de referință a fost elaborat modelul maistrului militar de marină, caracterizat printr-o pregătire multidisciplinară, fiind specialist, leader militar de mici organizații, având o bogată cultură generală, civică, marinărească și fiind promotor al valorilor naționale. De asemenea, elaborarea modelului maistrului militar de marină a jalonat noi direcții de acțiune, în sensul că acesta nu este un simplu ajutor al ofițerului, ci el constituie și va constitui „coloana vertebrală” a Forțelor Navale. Începând cu anul 2001, la examenul de admitere în

școală au participat pentru prima dată și fete, fiind admise un număr de 17 eleve.

În anul 2002, s-a trecut la desfășurarea învățământului de formare pe filiera directă pe parcursul a doi ani de studii. Cu certitudine, Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, cu toate componentele ei umane și materiale, din punct de vedere al calității, este o furnizoare de educație și un generator de resursă umană profesionistă în această sensibilă perioadă tranzitorie de aliniere la cerințele NATO.

Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” este o instituție de învățământ postliceal, care asigură formarea și pregătirea profesională a maistrilor militari pentru Forțele Navale Române, alți beneficiari din sistemul de siguranță națională, apărare și ordine publică, precum și pentru beneficiarii externi cu care sunt încheiate protocoale de colaborare în acest scop.

Aceasta organizează programe de formare și instruire care asigură formarea,

pe filierele directă și indirectă, specializarea inițială, pregătirea pentru îndeplinirea atribuțiilor primei funcții a maiștrilor militari și evaluarea finală a acestora, potrivit planurilor de învățământ.

Pregătirea maiștrilor militari se desfășoară pe o perioadă de 2 ani, pentru absolvenții (băieți și fete) de liceu, de instituții de învățământ postliceal și superior. Școala poate pregăti maiștri militari în 9 specialități: • Timonier și tehnică de navigație navală; • Artilerie navală și antiaeriană; • Rachete navale și antiaeriene; • Arme sub apă; • Radio și observare-semnalizare; • Radiolocație navală; • Hidroacustică; • Motoare și mașini navale; • Motoare și instalații electrice. Formarea viitorilor maiștri militari de marină se realizează conform planurilor de învățământ, pe serii, la nivelul celor 4 catedre, structurate pe baza disciplinelor complementare • Catedra Științe Militare și Manageriale; • Catedra Navigație și Arme de Marină; • Catedra Electronică și Informatică; • Catedra Electromecanică Navală.

Cabinet de limbi străine

Atelier de marinărie

Promoție de fete

Laborator de navigație

Laborator de informatică

Laborator electrotehnică

DIVIZIONUL NAVE-ȘCOALĂ INSTRUCȚIE

NS Mircea navigând cu vele în Marea Neagră în timpul
marșului de instrucție din 2006

Divizionul de Nave Școală a fost înființat pe 1 august 1970 având locația în portul Constanța la dana zero. Inițial, divizionul a fost constituit din următoarele nave: Nava școală *Mircea*, mutată de la Școala de ofițeri activi de marină "Mircea cel Bătrân", nava hidrografică *NH-112* și șalupa maritimă de remorcaj/salvare scafandri *SRS-572*, ambele transferate de la Divizionul 129 nave auxiliare, precum și vedeta maritimă auxiliară *VA-181* de la Brigada 29 vedete. În anul 1971 a fost atașat la divizion tancul maritim autopropulsat 131, iar din anul următor intră în compunere navele *SRS 570* și *SRS 574*. În perioada 1974-1979, divizionul este înzestrat cu navele: nava-școală *Matelot*, dragoarele de radă *DR-4*, *DR-6*, *DR-7*, *DR-8*, șalupa maritimă de comandament *Vega*, pontonul de acostare-cazare și atelier plutitor și nava de degazare-dezactivare *NDD 113*. În anul 1992 intră în compunerea divizionului: cuterul *Inmar* (redenumit *Academic Star*) și nava-școală de transport *Dej* cu numărul de bordaj 287, care după reparații a fost redenumită *Albatros* iar în anul 2003 intră în organigrama divizionului cuterul *Tomis*.

Obiectivul fundamental al divizionului este acela de a asigura condițiile optime pentru formarea deprinderilor intelectuale, senzoriale, motrice, individuale și/sau colective necesare studenților și elevilor instituțiilor de învățământ ale Forțelor Navale și pentru a rezolva problemele specifice activităților practice de specialitate la bordul navelor.

În toată existența sa, Divizionul 306 Nave-Școală a oferit baza tehnico-materială necesară instrucției corespunzătoare nevoilor de pregătire ale tuturor studenților și elevilor instituțiilor militare de învățământ subordonate Statului Major al Forțelor Navale, contribuind astfel la

perfecționarea deprinderilor practice de marinar a peste zece mii de cadre militare de marină.

La momentul actual, divizionul are în compunere următoarele nave: nava-școală *Mircea*, nava-școală de transport *Albatros*, submarinul *Delfinul*, șalupe și ambarcațiuni de instruire practică marinărească (*SRS 574*, N.S. *Matelot*, cuterele *Tomis* și *Academic Star*).

Nava-școală *Mircea*, velier de tip bark (navă cu trei arbori), a fost construită în anii 1938-1939 la Șantierul Naval «Blohm und Woss» din Hamburg, Germania, iar la 17 mai 1939 a sosit în țară și a intrat în serviciul Marinei Militare. Nava a fost botezată *Mircea* ca și înaintașul său bricul *Mircea* (1882-1944), purtând cu cinste pe mări și oceane tricolorul românesc și numele marelui domnitor Mircea cel Bătrân, întregitorul Țării Românești până la «Marea cea mare».

După reparațiile capitale și modernizările făcute în anul 1966 - la același șantier naval unde a fost construită - și între anii 1994-2002, la Șantierul Naval Brăila, *Mircea* a devenit nava cea mai modernă navă dintre «surorile» ei (*Eagle* - SUA, *Gorch Foch* - Germania, *Tovarisch* - Rusia, *Sagres I* - Portugalia).

Nava-școală *Mircea* este de tip navă școală, cu vele, având și posibilitatea de propulsie mecanică cu ajutorul unei elice cu pas reglabil antrenată de către motor. Nava este destinată instruirii studenților în cadrul marșurilor de instrucție de lungă durată.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1840

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 81,6 x 12 x 5,35;

Înălțimea de construcție (m): 7,3

Propulsie: vele ; 1 motor principal cu elică cu pas reglabil

Cârma: compensată, amplasată în pupa propulsorului.

Nava *Albatros* în portul Golcuk în noiembrie 2005

Pentru desăvârșirea pregătirii marinărești a elevilor, începând cu anul 2003, fiecare nouă generație participă la marșuri de instrucție, organizate cu diferite prilejuri, de către Forțele Navale. Astfel, începând cu anul 2003, Nava Școală *Mircea* a executat marșuri de instrucție în Marea Neagră și Marea Marmara, Marea Mediterană și Oceanul Atlantic la care au participat cadeții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și elevii Școlii Militare de Maiștri a Forțelor Navale.

Nava-școală de transport *Albatros* a fost construită de către Șantierul Naval Brăila și lansată la apă în anul 1977. În perioada 1977–1992 a fost exploatată de către Navrom Constanța sub denumirea de *Dej*. Din anul 1992 nava a fost donată de către NAVROM Constanța Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” pentru a fi utilizată ca navă școală pentru studenții Facultății de Marină Civilă. Pentru a fi reclasificată și amenajată ca navă-școală în perioada 1992-1995 nava a efectuat reparații medii în Șantierul Naval Galați,

iar din august 1995 nava a fost dislocată în Dana Militară a Portului Constanța.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 8750

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 130,86 x 17,70 x 8,10;

Înălțimea de construcție (m): 10,20 ;

Propulsie: 1 Motor principal tip SULZER SRD 68.

Submarinul *Delfinul*

Istoria actualului submarin *Delfinul* a început în anul 1980 când Marina Militară Română a solicitat un submarin pentru antrenamentul flotei antisubmarine românești. În 1985, guvernul a lansat comanda pentru achiziționarea unui submarin din clasa *Kilo*, iar după un an, la 29 noiembrie 1986, submarinul *Delfinul* a intrat în compunerea Marinei Militare Române fiind acostat în portul de bazare Midia până la data de 19 septembrie 1987, când Portul Constanța devine locul de staționare permanentă a submarinului. Până la 13 decembrie

1996, dată la care au fost debarcate bateriile de acumatoare de la bord, submarinul a executat un total de 67 misiuni principale, însumând peste 2000 ore de imersiune, timp în care s-au lansat 23 de torpile și 2 mine marine. Din noiembrie 2001, submarinul a intrat în dotarea Academiei Navale "Mircea cel Bătrân" fiind utilizat ca navă școală.

Submarinele din clasa Kilo, reprezentat de *Delfinul*, sunt destinate pentru lupta antisubmarin și împotriva navelor de suprafață, pentru protejarea bazelor navale, a obiectivelor strategice de la litoral și bineînțeles pentru misiuni de cercetare, recunoaștere și patrulare, atât în apele teritoriale cât și în cele internaționale. Este prevăzut cu două corpuri, cu instalație diesel-electrică care asigură propulsia electrică, cu torpile și înveliș de cauciuc antiacustic.

Caracteristici principale:

Deplasamente (m³): la suprafață – 2059; în imersiune - 3055

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 74,25 x 12,90 x 6,7;

Propulsie: 1 Motor principal tip SULZER SRD 68

Viteza(Nd) : la suprafață – 10; în imersiune - 17

Adâncimi de imersiune: - periscopică – 17,5 m de la planul de bază; de siguranță – 40 m; de lucru – 240 m; limită – 300 m.

Nava-școală Matelot a fost construită în 1967 în Șantierul Naval Galați, sub numele *Păltiniș* și este destinată să asigure desfășurarea practicii studenților Academiei Navale și elevilor de la Școala Militară Maiștri a Forțelor Navale, reprezentării Academiei Navale pentru activitățile de protocol și diverse misiuni pentru transportul de persoane.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 60

Dimensiuni (lungime x lățime x

pescaj) (m): 24,50 x 4,50 x 1,50;
Propulsie: 2 motoare principale tip
3D6 de 150 cp
Viteza(Nd) : 12.

SRS 574 este destinată pentru salvarea navelor aflate în dificultate, executarea de lucrări cu scafandri, remorcajul navelor și asigurarea suportului tehnico-material necesar desfășurării pregătirii practice elevilor și studenților învățământului de marină.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 58,3

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 21,86 x 4,80 x 1,44;

Propulsie: 2 motoare principale tip 3D6 de 150 cp

Viteza(Nd) : 11,2.

Cuterele Tomis și Academic Star sunt de tip nave cu vele, având și posibilitatea de propulsie mecanică. Navele sunt destinate instruirii

studenților în cadrul marșurilor de instrucție de scurtă durată.

Actuala structură a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, cu componenta universitară, postliceală și aceea de perfecționare și dezvoltare a carierei, răspunde necesităților Forțelor Navale în ceea ce privește pregătirea absolvenților pentru a face față solicitărilor și exigențelor de țară membră NATO și viitoare membră UE.

SRS 574

MARȘURI DE INSTRUCȚIE (NS Mircea, Constanța, Albatros)

Pe parcursul perioadei de practică a cadeților din Academia Navală „Mircea cel Bătrân” și din Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Murgescu”, Forțele Navale Române au organizat de-a lungul timpului marșuri de instrucție la bordul navelor-școală. *N.S. Mircea* a devenit, în acest sens, un simbol al Marinei Militare pentru marșurile desfășurate în Marea Neagră, Marea Mediterană sau Oceanul Atlantic. În anii '90, aceste stagii de pregătire a cadeților la bordul navelor militare sau diversificate, atât ca perioade de desfășurare cât și ca tipologie a instruirii. Astfel, cadeții au avut ocazia să participe pe perioada practicii de vară la bordul *N.S. Mircea* la regate internaționale și competiții nautice specifice navelor cu vele. Alături de o instruire specifică navigației cu

vele, cadeții au avut oportunitatea să fie mesagerii Forțelor Navale Române în lume, în porturi în care navele militare nu efectuaseră încă escale.

De asemenea, nava-școală tip escortor *Constanța* a efectuat marșuri de instrucție în Marea Mediterană, în cadrul proiectului cultural internațional *Odissea 2001 și 2003*, oferind cadeților posibilitatea vizitării unor porturi importante din Europa și Africa.

În anul 2002, *N.S. Mircea* a finalizat o reparație capitală ce a durat aproximativ șase ani la Șantierul Naval Brăila, și a început o nouă serie de marșuri de instruire, arborând pavilionul României și reprezentând cu cinste Forțele Navale în diferite porturi ale lumii.

În anul 2001, practica de vară a cadeților din Forțele Navale s-a

Nava școală *Constanța* în portul Siracusa - Odissee 2003

desfășurat la bordul navei-școală *Constanța*, pe timpul marșului acesteia în Marea Mediterană. Nava a participat la proiectul cultural internațional „ODYSSEE 2001” și a efectuat un voiaj de aproximativ 40 de zile vizitând 7 porturi. Pe timpul acestor escale, actorii Teatrului „Bulandra”, implicați în proiect, au susținut spectacole la bord, pe cheu și în âiețe publice atrăgând și impresionând publicul local prin inovație

și talent. Studenții ambarcați la bord au avut astfel ocazia desfășurării unor vizite deosebit de interesante în porturile de escală.

În anul 2002, practica de vară a cadeților Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și Școlii de Maiștrii a Forțelor Navale „Amiral Murgescu” s-a desfășurat pe diferite nave din cadrul Forțelor Navale, precum și la Baza de Pregătire Marinărească de la Palazu Mare.

În anul 2003 proiectul „ODYSSEE” a fost din nou activat la bordul navei-școală *Constanța* iar Nava-Școală *Mircea* a executat un marș de instrucție în Marea Neagră și Marea Marmara, cu vizitarea Academiei Navale a Turciei din Tuzla.

În 2004, stagiul la bordul *N.S. Mircea* a fost reluat cu un marș de excepție (a doua traversadă a oceanului din istoricul navei) pe coasta de Est a Statelor Unite ale Americii, participând la competiția nautică „Tall Ships Challenge 2004”. A

Comandorul Dinu Sorin Pamparău la plecarea în ultimul marș de instrucție din carieră - 10 iulie 2006

fost o experiență de neuitat pentru cadeții ambarcați, atât prin ineditul activității cât și prin perioada extinsă de practică (5 luni). Participarea navei-școală *Mircea* la această competiție nu a fost trecută cu vederea, pe parcursul escalelor în porturi fiind vizitat de populația civilă și mediatizat intens de presa locală. În perioada 19 aprilie – 26 septembrie 2004 nava-școală *Mircea* a efectuat escale în porturile: Cagliari, Las Palmas, Hamilton (Bermuda), Charleston, Baltimore, Providence, New London, Halifax, Arichat, Sydney, Brest, Cadiz, La Valetta.

Profesionalismul și experiența echipajului *N.S. Mircea*, o echipă de oameni dedicați vieții pe mare și navigației cu pânze, condusă de un adevărat lup de mare, comandorul Dinu Pamparău, au fost factori determinanți în reușita acestei activități. Totodată, a impulsionat conducerea Forțelor Navale și implicit cea a Academiei Navale "Mircea cel Bătrân" să continue

organizarea unor astfel de marșuri pe o perioadă mai îndelungată.

În perioada 20 aprilie – 5 mai 2005 nava-școală *Mircea* a executat marș în Marea Marmara și Marea Egee, unde a participat navei la primul festival internațional maritim organizat de Turcia. Între 9 iunie – 20 septembrie, la invitația expresă a statelor nordice, a efectuat un marș de instrucție în Marea Nordului pentru a participa la cea dea 175-a aniversare a Regatului Belgiei, Regata „Tall Ships Race 2005”, Centenarul independenței Norvegiei, Regata „Sail Bremerhaven 2005” și Regata „Sail Amsterdam 2005”. În această perioadă, nava-școală *Mircea*, având la bord 160 de militari din care 70 de cadeți, a efectuat escale în porturile: Palermo, Lisabona, Oostende, Zeebrugge, Cherbourg, Middlesbrough, Newcastle, Fredrikstad, Bremerhaven, Amsterdam, Cartagena, Tunis.

În 2006, între 10 iulie – 10 august, a executat un marș de instrucție în Marea

Neagră vizitând porturile: Novorossisk, Sevastopol, Odessa, Samsun și Varna.

Prezența *N.S. Mircea* în porturile vizitate a captivat, din nou, atenția populației civile cât și a mass-mediei locale, dovadă fiind numărul mare de vizitatori înregistrați la bordul navei, cât și numărul articolelor și reportajelor radio-tv prezentând cu admirație participarea românească la aceste regate.

În perioada 1995-2001, la bordul navei școală de transport *Albatros* au efectuat practica studenții Facultății de Marină Civilă. De asemenea, nava a participat și la diferite misiuni internaționale (Rescue Eagle 1997, Cooperative Partner 1998 și Ellipse Bravo 2000).

În perioada 2001-2002, după reobținerea clasei RNR, sub managementul CNM Petromin SA, nava a efectuat zece voiaje internaționale având la bord cinci serii de studenți din anul IV ai Facultății de Marină Civilă.

În perioada 20 august 2005-17 decembrie 2005 nava a efectuat, în

baza aprobării Ministrului Apărării, cinci voiaje internaționale de transport mărfuri generale, cu studenți la bord, pentru verificarea bunei funcționări a tehnicii pe perioada de garanție.

În anul 2006, nava s-a aflat într-un proces de revitalizare și efectuare de reparații impuse de obținerea avizelor necesare navigației pe mare, iar din 1 iulie 2006 se află sub contract de management cu firma de shipping Octogon SA.

Studenți în practică pe nava *Albatros*

NS Mircea în portul Novorossisk - 14 iulie 2006

INSTRUCȚIA ÎN FORȚELE NAVALE

Pentru Forțele Navale Române eficiența activității de instrucție este esențială pentru realizarea și menținerea capacității operative a forțelor și mijloacelor din organică, fiind în plin proces de punere în practică a conceptului strategic de **restructurare și modernizare**, prin care acestea se vor integra gradual în cadrul structurilor Alianței Nord – Atlantice, dovedindu-se un partener cu o capacitate defensivă credibilă.

În prezent, Forțele Navale se află în proces de realizare a interoperabilității cu marinele statelor membre NATO, iar structurile și mijloacele sale execută instrucția pentru a îndeplini un spectru larg de misiuni, de la cele specifice articolului 5 ale Tratatului Atlanticului de Nord, până la cele de război împotriva terorismului, sprijin al păcii sau asistență umanitară și de coalitie, sub egida ONU, OSCE, NATO sau UE. Forțele Navale vor pune accent, în perioada următoare, pe modernizarea înzestrării cu tehnică de luptă, cu echipamente de sprijin și protecția mijloacelor de acțiune, specifice „câmpului de luptă” al secolului XXI.

Concepția de instrucție în cadrul Forțelor Navale are la bază implementarea ciclului de generare/regenerare și întrebuințare al forțelor, în scopul standardizării instrucției - una din componentele interoperabilității cu Alianța, proces ce va reprezenta baza aplicării unui sistem modern și eficient în domeniul instrucției forțelor, în toate etapele desfășurării acestora dar și creșterea calității instrucției individuale și operaționale.

Prin folosirea justificată a fondurilor alocate, identificarea cerințelor și nevoilor de instrucție, Forțele Navale își desfășoară activitățile de instrucție pentru a putea răspunde acestor cerințe și nevoi, astfel încât instrucția, în toate formele ei să se execute și să poată fi evaluată obiectiv. Pentru toate structurile prioritățile imediate sunt: implementarea Programelor de Instrucție pentru Misiune și executarea instrucției operaționale.

Pregătirea prin simulare reprezintă o formă principală de instruire și se va executa pe sisteme capabile de a crea medii virtuale tridimensionale oferind posibilitatea antrenării în condiții

apropiate de cele reale și cu consumuri mai mici de resurse.

Se pune accent, de asemenea, pe instruirea individuală pentru toate categoriile de militari, aceasta executându-se într-o concepție unitară având la bază standardele de performanță individuale necesare îndeplinirii atribuțiilor funcției.

Instrucția este o activitate predominant practică având ca obiectiv principal formarea și dezvoltarea capacității de acțiune a individului și a structurilor militare în scopul îndeplinirii misiunilor/atribuțiilor funcției și se desfășoară pe trei paliere: instrucția individuală, instrucția operațională a structurilor (de bază, intermediară și avansată) și instrucția comandamentelor.

În cadrul ciclului de generare/regenerare și întrebuințare a forțelor, instrucția se desfășoară în trei etape:

- **refacere:** etapă în care prioritară este menținerea nivelului de instrucție individuală dobândit odată cu desfășurarea perioadei de pregătire prin cursuri, fiind etapa premergătoare executării etapei instrucției operaționale.

- **instrucția operațională:** etapă în care prioritatea o constituie formarea și crearea deprinderilor de lucru în echipă la nivelul navelor și structurilor, fiind etapa în care baza instrucției este axată pe exerciții practic aplicative.

- **gata de misiune:** etapă în care, pe lângă executarea unor misiuni ordonate, se are în vedere menținerea aptitudinilor și deprinderilor dobândite pe timpul etapelor anterioare. Practicarea atribuțiilor funcției este conceptul care se pune în aplicare în această fază.

Pe parcursul aplicării ciclului de generare/regenerare și întrebuințare al forțelor, **instrucția comandamentelor** reprezintă forma de pregătire ce are ca scop principal creșterea capacității acestor structuri de a planifica și conduce acțiunile forțelor din subordine în condițiile războiului modern, ale acțiunilor de stabilitate și sprijin al păcii, în cadrul Alianței Nord-Atlantice și în context național. Latura practică – aplicativă și anume **exercițiile** dau acestei forme de instrucție mijloacele și pârgurile pentru evaluarea nivelului de instrucție atins de către structură atât pentru executarea misiunilor de bază cât și în vederea pregătirii unei misiunii specifice ordonate.

Participarea forțelor și personalului în cadrul exercițiilor internaționale, a fost și continuă să reprezinte pentru Forțele Navale o prioritate, îndeplinindu-se în acest sens unul din obiectivele generale ale instrucției și anume, realizarea interoperabilității cu celelalte forțe navale din țările membre NATO.

Instrucția realizată în conexiune cu alte activități specific militare, duce la dobândirea capacității operative necesare Forțelor Navale în vederea îndeplinirii misiunilor independent și întrunit la nivel național și în cadrul Alianței Nord-Atlantice sau în comun cu structurile navale ale țărilor participante la inițiative regionale.

Instrucția Forțelor Navale se desfășoară respectându-se următoarele principii: • instrucția reprezintă pregătirea pentru război și pentru operații militare altele decât războiul; • comandantul poartă întreaga răspundere pentru instrucția structurilor pe care le comandă; • instrucția comandamentelor este determinantă pentru conducerea forțelor și obținerea succesului în operații și acțiuni militare; • capacitatea fizică și moralul trupelor sunt obiective prioritare ale instrucției; • instrucția se desfășoară pentru îndeplinirea misiunilor planificate, nu pentru toată gama de misiuni teoretice posibile.

Prin îndeplinirea obiectivelor generale și specifice, instrucția asigură:

a) desfășurarea, la nevoie, a acțiunilor militare pe teritoriul României, în cadrul forțelor Alianței, independent sau în cooperare cu structuri ale celorlalte categorii de forțe sau elemente ale Sistemului Național de Apărare;

b) participarea la operații în afara teritoriului național, în acord cu angajamentele asumate de către statul român.

Exercițiu de vitalitate pe fregata *Regele Ferdinand* (F221)

Infanteriști marini în timpul unui exercițiu de debarcare

Pe baza experienței acumulate, primind asistență din partea unor comandamente NATO și adaptându-

și corespunzător structura, Forțele Navale, vor fi în măsură pe **termen mediu, 2007 – 2015**, să execute instrucția și evaluarea componentelor sale la nivelul cerut de standardele de instrucție și evaluare NATO.

Prin aplicarea concepțiilor de instruire individuală și operațională și prin crearea structurii specializate de simulare și evaluare, instrucția va căpăta o nouă dimensiune, fiind executată pe tot timpul aplicării ciclului de generare/regenerare de către o structură specializată încadrată cu personal calificat și experimentat conferind acestei activități o caracteristică standardizată, obiectivă și imparțială, ajutând prin acesta procesul de instrucție în vederea atingerii obiectivelor operaționale și specifice.

Creșterea numărului de nave și personal pregătit la nivelul cerințelor/nevoilor Alianței, participarea la

Pregătirea rachetei înainte de ambarcare

Exercițiu de stins incendiu pe fregata *Mărășești* (111)

Executarea tragerilor de artilerie (EXART)

îndeplinirea unor misiuni comune și colective, vor spori contribuția Forțelor Navale la apărarea colectivă și pentru promovarea intereselor globale și regionale ale României.

Aceasta se va face prin îndeplinirea obiectivelor operaționale și concentrarea eforturilor, în principal pe forțele destinate apărării colective și misiunilor în cadrul Alianței, dar fără a diminua instruirea forțelor destinate inițiativelor regionale și celor pentru îndeplinirea misiunilor în zona de responsabilitate a Forțelor Navale.

Pe termen lung – până în anul 2025, odată cu crearea Forței Navale Multirol, forță navală modernă și pe deplin interoperabilă cu celelalte marine din cadrul Alianței și din structura militară a Uniunii Europene, prin instrucția executată, aceasta va fi gata în orice moment să-și asume rolul de aliat credibil și profesionist în cadrul participării la misiunile pe timp de pace, în situații de criză și la război.

FORȚELE NAVALE ÎN ACȚIUNI INTERNAȚIONALE

ACTIVITĂȚI NATO și PfP

Începând cu anul 1994 când România a aderat la Parteneriatul pentru Pace, Marina Militară a început un proces complex de reorganizare și restructurare a forțelor și comandamentelor. Acest proces a avut ca obiectiv obținerea compatibilității cu structurile similare din țările NATO cât și creșterea nivelului de interoperabilitate operațional, tehnic și administrativ necesar participării forțelor în cadrul exercițiilor NATO/PfP sau dislocarea acestora în cadrul unor operații de menținere a păcii sub egida ONU sau UE. România fost prima țară non-NATO care a semnat Acordul de Parteneriat.

Militară Română a alocat un important număr de nave și personal operațiilor executate în cadrul Parteneriatului. Personalul de la bordul navelor, ofițerii de stat major implicați în activitățile din Programul Individual de Parteneriat au obținut un nivel ridicat de pregătire și competență profesională în urma frecvenței mari de participare la exerciții variate și complexe.

Cele mai multe activități din Programul de Parteneriat pentru Pace la

care Marina Militară Română a participat au avut un caracter practic evidențiat de tipul de instruire și de tipul exercițiilor: tactice sau PASSEX.

La scurt timp după semnarea documentului de aderare, România a participat cu nave și personal la activități, exerciții și ateliere de lucru în afara teritoriului țării. Primul exemplu este acela al participării la exercițiul naval „MARITIME PARTNER '94”, găzduit de Bulgaria.

De-a lungul anilor, obiectivele instruirii echipajelor navelor și personalului au suferit schimbări importante ca urmare a dinamicii procesului de restructurare și reorganizare cât și a politicii de deschidere treptată a statelor NATO și executării schimbului de informații în domeniile de interes reciproc. Astfel, cele mai importante realizări ale Forțelor Navale în cadrul activităților internaționale din perioada 1997 – 2005, au fost:

1997

Statul Major al Forțelor Navale organizează și găzduiește trei mari exerciții, dintre care unul foarte complex „DUNAREA – 97”. Se îmbunătățesc

considerabil capacitățile personalului participant în aplicarea procedurilor standard de operare specifice NATO. Exercițiile propuse spre desfășurare cu participare multinațională au un grad de dificultate tot mai mare. Forțele românești se integrează mai ușor în grupările de nave multinaționale constituite. Sunt identificate unele limite ale acțiunii forțelor datorate dotărilor tehnice existente.

1998

Reprezintă anul primei participări la un exercițiu NATO, la care au fost invitate și unele țări partenere (STRONG RESOLVE-98):

- exercițiu de mare complexitate, de lungă durată, desfășurat într-o zonă de operații îndepărtată (Oceanul Atlantic) și în condiții dificile;
- navele românești (distrugătorul *Mărășești*) nu au încă capacitatea de a acționa în structuri încheiate NATO, în vederea îndeplinirii unor misiuni de luptă complexe. Ofițerii români sunt angrenați în echipele de conducere ale exercițiilor (DISTAFF), primesc comanda unor

grupări de nave și responsabilități pentru conducerea unor seriale.

1999

Crește ponderea exercițiilor de comandament pe hartă în detrimentul celor cu forțe navale. Ofițerii de stat major sunt implicați mai mult în elaborarea unor documente de planificare (elaborarea EXOPORD, MOU, etc.).

2000

Este anul în care exercițiul bilateral româno-american RESCUE EAGLE/MEDCEUR-2000 s-a desfășurat "în spiritul PfP". La exercițiu au participat și alte țări. Reprezintă anul desfășurării primului exercițiu româno-bulgar "în spiritul PfP" (STORM-2000).

2001

Participarea cu forțe la exercițiile COOPERATIVE PARTNER-2001 și BLACKSEA PARTNERSHIP-2001 a contribuit la:

- asigurarea pregătirii navelor și echipajelor destinate unor

misiuni de sprijin al păcii; • exersarea procedurilor standard de operare specifice NATO, în procesul de planificare, organizare și conducere a activităților multinaționale; • pregătirea personalului după standarde NATO; • testarea capabilităților operaționale ale navelor de a opera în grupări navale multinaționale; • creșterea experienței în elaborarea unor documente proprii privind acțiunile de salvare și asigurare maritimă; • însușirea măsurilor de siguranță privind organizarea exercițiilor de căutare submarină, aplicabile în forțele NATO.

2002

România a găzduit exercițiul COOPERATIVE PARTNER 2002, a cărui complexitate și amploare, prin includerea componentelor la uscat, la fluviu – participând pentru prima dată în cadrul exercițiilor din seria COOPERATIVE PARTNER - și aeriană, a determinat clasificarea acestuia ca cel mai mare exercițiu NATO/PfP organizat pe teritoriul unei țări partenere. La exercițiu au participat 5000 de militari, cu 48 de nave, 20 de aeronave și numeroase mijloace de transport din 14 țări: Azerbaidjan, Bulgaria, Franța, Georgia, Germania, Grecia, Italia, Marea Britanie, Olanda, Polonia, S.U.A., Turcia, Ucraina și România.

2003

Exercițiile navale la care s-a participat au constat din scenarii care au inclus operații de sprijin a păcii și acordarea de asistență umanitară în scopul dezvoltării și îmbunătățirii interoperabilității între țările riverane Mării Negre și între cele NATO și partenere. Marșul în Marea Mediterană și Marea Adriatică a presupus condiții complexe de navigație (prin strâmtori, în raioane puțin cunoscute) și de instruire a echipajelor navelor. S-au aprofundat deprinderile

personalului în lucrul cu documentele de planificare și conducere NATO și aplicarea procedurilor specifice, și a standardelor la care s-a permis accesul.

2004

Exercițiile au rămas forma de pregătire cea mai complexă prin care s-au adus cele mai importante contribuții la îndeplinirea Obiectivelor de Parteneriat asumate. S-a evidențiat capacitatea de asigurare a conducerii exercițiilor unor grupări navale, de executare a manevrelor cu grad ridicat de dificultate. A crescut numărul de ofițeri de stat major capabili să planifice, organizeze și să conducă activități complexe de pregătire, într-un mediu internațional și cu folosirea procedurilor NATO. Au fost însușite procedeele logistice specifice Operațiilor de Sprijin al Păcii. Accentul a fost pus pe perfecționarea pregătirii comandanților și echipajelor navelor în îndeplinirea unor misiuni de luptă specifice Operațiilor de Sprijin al Păcii. Odată cu aderarea la structurile Alianței în luna iunie, procesul de planificare a activităților internaționale și-a mutat centrul de greutate pe identificarea activităților care răspund respectării angajamentelor asumate în calitate de membru NATO și cerințelor de pregătire în comun în cadrul unor exerciții conduse de NATO.

2005

În perspectiva afirmării și certificării forțelor puse la dispoziția NATO, forțele navale au fost implicate în activități de instruire cu caracter regional (exerciții de tip NATO/PfP și „în spiritul PfP”) în noua calitate de membru NATO, au fost dislocate nave pentru executarea de activități de pregătire și misiuni în comun cu grupări navale NATO. Fregata *Regele Ferdinand*, prima navă românească participantă la o operație maritimă sub pavilion și mandat NATO,

a fost dislocată începând cu 5 octombrie 2005 din Baza Navală Constanța și a executat misiuni de instruire și supraveghere navală în cadrul operației ACTIVE ENDEAVOUR. Participarea la această operație a reprezentat contribuția navală a României la lupta împotriva terorismului. Prima etapă s-a desfășurat în perioada 6 - 11 octombrie 2005 în Marea Marmara și a constat în exerciții complexe (teoretice și practice), executate în comun cu nave ale Forțelor Navale Turce, cu participarea, ca instructori, observatori și parteneri, a specialiștilor de la Centrul de Pregătire „Yıldızlar”, Gama de exerciții desfășurate - RAS, SAR, PILOTEX, NAVCOMEX și nu în ultimul rând BOARDING -, a acoperit în mare parte necesarul de instruire în vederea participării la misiune. La finalul acestei etape, partea turcă a comunicat CC MAR COM NAPOLI faptul că nava este pregătită pentru executarea misiunilor în cadrul operației Active

Endeavour. A doua etapă, desfășurată în perioada 15 octombrie - 15 decembrie 2005 în Marea Mediterană, a constat în participarea navei sub comanda NATO, în cadrul grupării Active Endeavour și executarea de misiuni specifice supravegherii maritime. În cadrul acestei etape s-a realizat interogarea a circa 500 de contacte navale, s-au efectuat zeci de apunțări pe puntea heliport, s-a acordat asistență medicală unei nave din grupare, s-au efectuat misiuni de supraveghere și verificare active, în cadrul a 7 misiuni de patrulare în diverse raioane de interes, toate acestea în conformitate cu standardele Alianței Nord-Atlantice. Reprezentând prima participare navală românească sub comanda NATO, misiunea a reprezentat o provocare profesională pentru toți membrii echipajului, solicitând la maxim cunoștințele dobândite pe parcursul perioadelor de pregătire la cheu sau pe mare. A fost revizuită, actualizată și

prioritizată participarea la grupurile de lucru NATO specifice fiecărui domeniu de activitate.

2006

Primul exercițiu naval comun româno-american din acest an al Forțelor Navale Române s-a derulat între 9-15 februarie. Au fost implicate fregatele *Mărășești*, *Regina Maria*, distrugătorul *USS Porter* și un avion de patrulare maritimă P3C Orion. Obiectivul – antrenamentul și verificarea nivelului de pregătire al echipajului fregatei *Regina Maria* în vederea participării la operația Active Endeavour. BLACKSEAPARTNERSHIP 06 a avut ca obiective, exersarea procedurilor de luptă antiteroristă și a celor de apărare împotriva navelor de suprafață, aviației inamice și a submarinelor precum și îmbunătățirea cooperării între navele participante. Exercițiul din acest an s-a desfășurat în perioada 4-13 mai în sudul Mării Negre și a angrenat 6 nave din Turcia, România,

Fregata *Mărășești* (111) evoluând într-un exercițiu comun cu *USS Porter*

Bulgaria și Federația Rusă. Forțele Navale Române au fost reprezentate de corveta *Amiral Bărbuneanu* (260). Alături de corveta *Amiral Bărbuneanu*, Forțele Navale au avut la acest exercițiu

Realimentare pe mare în timpul

și doi observatori, locțiitorul șefului Statului Major al Forțelor Navale, contraamiralul Ioan Costi și comandantul Divizionului de corvete, comandorul Corneliu Bocai, ambarcați la bordul fregatei *Kemalreis*, nava comandant a întregii activități. Exercițiul a avut trei etape: prima, desfășurată în portul Istanbul, a fost dedicată unor conferințe de planificare și unui exercițiu BORDEX. Următoarele două, s-au desfășurat pe mare și în portul Eregli. Elementele de noutate ale acestui an au fost exercițiile de impunere a embargoului precum și cel de asistență umanitară, care s-a desfășurat în portul Eregli. La exercițiul STEADFAST JAGUAR 06, grupa 1 de scafandri EOD a demonstrat că este cel puțin la același nivel cu cele din celelalte state membre NATO. Locul de desfășurare a fost Republica Capul Verde, o fostă colonie

portugheză situată în Oceanul Atlantic, în apropierea arhipelagului spaniol Canare precum și a celor portugheze Azore și Madeira. STEADFAST JAGUAR 06 a fost de fapt, o operație executată într-o zonă din afara ariei de responsabilitate a NATO, având ca obiectiv certificarea forțelor din compunerea NRF 7 pentru îndeplinirea capabilităților finale de operare, pentru evaluarea capabilităților de intervenție a forței într-un mediu ostil, un mediu care nu este controlat de NATO. Exercițiul s-a constituit în cea mai mare desfășurare de efective a Forței de Reacție Rapidă a Alianței Nord-Atlantice 7. În cadrul exercițiului, forțele spaniole au asigurat trupele de desant, iar scafandrii EOD români, partea de sprijin a desantului, de supraveghere a plajelor și a culoarelor de debarcare.

În perioada 19 - 30 iunie au fost angrenate în exercițiul COOPERATIVE MAKO 06 29 de nave de suprafață, un submarin, un avion de supraveghere, avioane F-16 și aproximativ 3000 de militari, din care 855 români, din 9 țări membre NATO (Bulgaria, Franța, Germania, Grecia, Italia, România, Spania, Turcia și Marea Britanie), patru țări din Parteneriatul pentru Pace (Albania, Azerbaidjan, Croația și Georgia), două țări din cadrul Dialogului Mediteranean (Algeria și Israel) precum și două țări cu statut de observator (Emiratele Arabe Unite și Japonia).

Exercițiul a avut două etape distincte: prima, care s-a consumat la țarm unde, pe timpul staționării în port, la bordul navelor au avut loc ateliere de lucru, prezentări ale procedurilor și echipamentelor de luptă, precum și exerciții demonstrative de luptă împotriva minelor și de acțiune în caz de dezastru. A doua etapă a fost reprezentată de activitățile desfășurate pe mare, în perioada 24-30 iunie. Pentru fregata „Regina Maria” exercițiul Cooperative Mako a constituit un bun prilej de executare a ultimelor antrenamente în vederea participării la operația ACTIVE ENDEAVOUR. În cadrul aceluiași exercițiu, a avut loc și evaluarea finală a navei pentru misiunea din Marea Mediterană. Evaluarea a fost făcută de o comisie de la Statul Major al Forțelor Navale, Centrul de Informatică, Simulare, Evaluare al Forțelor Navale și Comandamentul Flotei și a urmărit capacitatea echipajului de a acționa în diferite situații create, desfășurarea exercițiilor de supraveghere maritimă, de interogare a unei nave civile și boarding, precum și modul de desfășurare a comunicațiilor. Multe din activitățile desfășurate pe mare, la COOPERATIVE MAKO 06, se vor regăsi și în activitățile de la Active Endeavour.

BLACKSEAFOR

Inițiativa de cooperare navală în Marea Neagră

Inițiativa de Cooperare Navală din Marea Neagră – **BLACKSEAFOR** este o **inițiativă regională**, înscrisă în eforturile țărilor riverane de a întări încrederea, prietenia și buna înțelegere între statele riverane, de a dezvolta cooperarea și interoperabilitatea între forțele lor navale. Inițiativa înființării **a fost lansată** de Turcia la Reuniunea Comandanților Marinelor Militare din țările riverane Mării Negre, desfășurată la Varna, în aprilie 1998 iar acordul a fost semnat pe data de 2 aprilie 2001 la Istanbul de reprezentanții tuturor celor 6 țări riverane. Din partea României a fost semnat de către Secretarul de Stat în Ministerul Afacerilor Externe, dl. Mihnea Motoc.

Acordul a intrat în vigoare în septembrie 2002, când cel de-al patrulea stat semnatar a depus instrumentele de ratificare. Au avut loc două runde de consultări politice: ianuarie 2004 la Ankara și iulie 2004 la Moscova, cu

participarea MAE și DRMI din M.Ap.N., în care s-a pus problema completării misiunilor cu combaterea terorismului și traficului de arme de distrugere în masă. S-a căzut de acord ca un grup de experți de rang înalt din MAE și M.Ap.N. din cele șase țări participante să analizeze toate implicațiile și să le prezinte la următoarea reuniune de consultări politice din prima parte a anului 2005, la Kiev.

BLACKSEAFOR este concepută ca **forță “la chemare”**, care urmează să fie activată cel puțin odată pe an pentru exerciții, compusă din 4-6 nave din clasele distrugător, fregată, corvetă, navă de patrulare, dragor, navă amfibie sau navă auxiliară aparținând țărilor semnatare a acordului de constituire. Navele vor staționa în bazele lor permanente și se vor reuni pentru instrucție în comun, anual cel puțin o dată timp de 2-4 săptămâni, într-un port

al țării gazdă stabilită prin rotație, sau pentru participarea la misiuni reale.

Misiunile BLACKSEAFOR sunt:

- Căutare și salvare pe mare;
- Asistență umanitară;
- Acțiuni contra minelor marine;
- Protecția mediului marin;
- Vizite de bune oficii;
- Alte misiuni aprobate de către Părțile la acord.

Comitetul comandanților format din comandanții/șefii statelor majore ai forțelor navale ale celor 6 țări riverane se reunește anual pentru a aproba planul activării pentru anul următor precum și documentele de conducere operațională. Acest organism aprobă, la nevoie, pe baza împuternicirii autorităților naționale intervenția BLACKSEAFOR pentru misiuni reale. Președinția comitetului și activitatea de secretariat a reuniunii este asigurată prin rotație în ordine alfabetică, de către țara gazdă..

Comandantul BLACKSEAFOR este un contraamiral sau comandor numit prin rotație în ordine alfabetică de către autoritatea națională a țării gazdă și investit pentru anul următor de către Comitetul comandanților o dată cu aprobarea planului anual. Acesta deține comanda tactică a grupului compus din navele oferite de către țările riverane pe timpul activării.

Șeful de stat major al BLACKSEAFOR este un comandor numit prin rotație de către autoritatea națională din țara care urmează să dețină în anul următor comanda BLACKSEAFOR și este investit de către Comitetul comandanților. Acesta are în subordine pe timpul activării forței pe cei patru ofițeri de stat major care provin din celelalte 4 țări decât comandantul și șeful de stat major și execută atribuțiile uzuale ale unui stat major de grupare navală.

Statul Major al Forțelor Navale poate oferi anual nave care să participe la activarea BLACKSEAFOR, dintre navele nominalizate pentru a participa la operațiuni sub conducerea NATO/UE, care execută pregătire specifică acestor misiuni (corvete, dragoare, remorcher;

fregata *Mărășești* -ca navă comandant în 2005-2006).

Activarea BLACKSEAFOR

Prima activare a BLACKSEAFOR s-a desfășurat în perioada 27 septembrie - 16 octombrie 2001, având ca țară gazdă Turcia, iar în program următoarele activități: ceremonia preluării comenzii de către primul comandant al BLACKSEAFOR, Cam. Nusret Guner, Turcia și de activare a forței, instrucție în comun a echipajelor în port, exerciții pe mare: manevre tactice cu grupul de nave, comunicații, căutare și salvare, lupta pentru vitalitatea navelor, vizitarea porturilor Istanbul, Varna, Constanța, Odesa, Novorosiysk și Poti. România a participat la activare cu corveta *CAm. Horia Macellariu* (265), comandant căpitan-comandor Motoc Constantin; un ofițer de stat major - informare publică (locotenent-comandor Lupașcu Ady) la bordul navei comandant – fregata turcească *Fatih*; un ofițer de legătură (căpitan-comandor Preda Liviu) la Autoritatea de Control Operațional - Statul Major al Forțelor Navale ale Turciei.

Cea de-a doua activare s-a desfășurat în perioada 5-28 august 2002, având ca țară gazdă Ucraina, iar în program următoarele activități: ceremonia preluării comenzii de către comandorul Ihor Tenukh, Ucraina (avansat în gradul de contraamiral pe timpul activării) și de activare a forței, instrucție în comun a echipajelor în port, exerciții pe mare: dragaj, căutare și salvare, manevre tactice cu grupul de nave, comunicații, lupta pentru vitalitatea navelor, lupta împotriva terorismului, vizitarea porturilor Sevastopol, Gölçuk, Constanța și Varna. România a participat la activare cu dragorul maritim *Lt. Nicolescu* (29)-comandant locotenent-comandor Lișman Cristian; un ofițer de stat major – logistică (locotenent-comandor Savu Constantin) la bordul navei

comandant – nava ucraineană *Slavutici*; un ofițer de legătură (căpitan-comandor Ciorobea Constantin) la Autoritatea de Control Operațional -Statul Major al Forțelor Navale ale Ucrainei.

A treia activare s-a desfășurat în perioada 3-31 august 2003, având ca țară gazdă Bulgaria, iar în program următoarele activități: ceremonia preluării comenzii de către contraamiralul Giorgi Gheorghiev, Bulgaria și de activare a forței, instrucție în comun a echipajelor în port, exerciții pe mare: acțiuni de asistență umanitară, căutare și salvare, manevre tactice cu grupul de nave, comunicații, lupta pentru vitalitatea navelor, lupta împotriva terorismului, vizitarea porturilor Atya, Gölçuk, Constanța, Sevastopol, Novorosiysk și Poti. România a participat la activare cu corveta *CAm. Horia Macellariu* (265) - comandant căpitan-comandor Lepădatu Adrian, un ofițer de stat major- operații (locotenent-comandor Voinea Sorin) la bordul navei comandant – nava bulgară *Smeli*, un ofițer de legătură (căpitan Stan Marian) la Autoritatea de Control Operațional - Statul Major al Forțelor Navale ale Bulgariei.

A patra activare în perioada august 2004 - august 2005, a constat pentru prima dată din două misiuni: Prima misiune a avut loc în luna august 2004 pentru schimbarea comenzii (a preluat Georgia de la Bulgaria) și instruirea în comun. România a participat cu corveta *Contraamiral Horia Macellariu* (265) și a încadrat funcția de șef de stat major al grupării (comandor Niculae Vâlsan), a trimis un ofițer de legatură la Statul Major al Forțelor Navale ale Georgiei. A doua misiune a avut loc în luna aprilie 2005 pentru instruire prin participarea la exercițiul BLACKSEAPARTNERSHIP '05, organizat de Turcia. România a participat iarăși cu corveta 265 și a continuat să dețină poziția de șef de stat major, până în luna august 2005.

În perioada 4 – 28 august 2005 s-a desfășurat prima activare sub conducere românească. Aceasta a presupus un marș de instruire în Marea Neagră cu vizitarea porturilor Constanța, Varna și Eregli.

România a preluat comanda BLACKSEAFOR la data de 14 august 2005 și a exercitat autoritatea de control operational. Statul Major al Forțelor Navale, prin intermediul Comandamentului Operațional Naval, a coordonat planificarea, a organizat

Preluarea comenzii BLACKSEAFOR de către România (2005)

Comandanții de nave BLACKSEAFOR în vizită la autoritățile locale

PHOTEX BLACKSEAFOR 2006

și condus activitatea pe timpul activării în calitate de autoritate de control operațional. La misiune a participat ca navă comandant fregata *Mărășești*, având la bord pe comandorul Mârșu Alexandru, în calitate de COMBLACKSEAFOR.

Între 7 și 28 aprilie 2006 s-a desfășurat cea de-a doua etapă a celei de-a cincea activări a Grupului de Cooperare Navală în Marea Neagră – BLACKSEAFOR. Activarea a început în acest an în portul ucrainean Novoozerne unde au participat următoarele nave: fregata *Mărășești* - nava comandant a Grupării, fregata turcă *Yildirim*, nava rusă de debarcare *Yamal*, nava de comandament *Slavutich* din Ucraina, dragorul bulgar *Shkval* și vedeta de patrulare *Kutaisi*, purtătoarea pavilionului georgian. Etapa consecutivă s-a derulat pe mare unde s-au executat acțiuni de luptă împotriva minelor marine și trecerea Forței printr-un canal dragat. S-au mai desfășurat activități de căutare și salvare pe mare, de protecție a Forței navale împotriva amenințărilor de suprafață și aeriene, pe timpul nopții atenția concentrându-se pe antrenamente de supraveghere a traficului maritim și autoprotecție.

În perioada 30 iulie-26 august s-a desfășurat **prima etapă a celei de-a șasea activări**, august 2006, a Grupului de Cooperare Navală în Marea Neagră, Blackseafor. Forțele Navale Române sunt reprezentate de corveta *Contraamiral Eustațiu Sebastian*, comandată de căpitan-comandorul Constantin Olteanu, alături de care participă nave aparținând statelor riverane Mării Negre: nava de desant *Kunikov* (Federația Rusă), nava de comandament *Slavutich* (Ucraina), fregata *Smeli* (Bulgaria) și fregata *Turgutreis* (Turcia). În portul Novorossisk din Federația Rusă, unde s-a desfășurat activarea Grupării, a avut loc și ceremonialul de predare-primire a comenzii acesteia, România predând comanda Blackseafor, Federației Ruse pentru un an. Pe durata instruirii în comun, navele au executat exerciții de luptă antiaeriană și împotriva navelor de suprafață, manevre și evoluții conform procedurilor NATO/PfP, exerciții de comunicații, de căutare și salvare pe mare, de luptă împotriva minelor, pentru menținerea vitalității navelor și de control a unei nave suspecte. Itinerariul Grupării Blackseafor a cuprins escale în porturile Novorossisk (Federația Rusă), Sevastopol (Ucraina) și Batumi (Georgia).

Corveta *Eustațiu Sebastian* (264) care a reprezentat România la prima etapă a celei de-a șasea activări BLACKSEAFOR

PROGRAME MAJORE DE ÎNZESTRARE

Pentru realizare obiectivelor și angajamentelor militare pe care România și le-a asumat în cadrul Alianței Nord-Atlantice, Forțele Navale au în vedere programe de înzestrare pe termen mediu și lung. În anul 2006 sunt propuse pentru inițiere 6 programe majore de înzestrare:

1. Modernizarea fregatelor tip 22, etapa a doua, cu o durată de derulare de 7 ani;

2. Realizarea sistemului SCOMAR (sistem de supraveghere maritimă) cu o durată de derulare de trei ani;

3. Achiziționarea a patru vânătoare de mine, cu o durată de derulare de nouă ani;

4. Achiziționarea a patru corvete, cu o durată de derulare de 10 ani;

5. Realizarea unui sistem integrat de comunicații pentru Forțele Navale, cu o durată de derulare de 10 ani;

6. Realizarea unui sistem de identificare amic-inamic, cu o durată de derulare de trei ani.

7. Achiziționarea de elicoptere ambarcate pentru fregatele tip 22.

În perspectivă sunt propuse pentru inițiere un număr de șapte programe majore de înzestrare:

1. **Achiziționarea (realizarea) a patru remorchere maritime și fluviale pentru asigurarea manevrelor în zonele portuare și acțiunilor de salvare – durata de realizare a programului este de cinci ani începând cu anul 2010;**

2. **Achiziționarea unei nave logistice necesară pentru asigurarea suportului logistic al fregatelor, vânătoarelor de mine și corvetelor - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2015;**

3. **Modernizarea navelor purtătoare de rachete necesară pentru asigurarea interoperabilității sistemelor, de echipamente și armament cu NATO - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2010;**

4. **Revitalizarea submarinului - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2010;**

5. **Achiziționarea a trei submarine - durata de realizare a programului este de 10 ani începând cu anul 2015;**

6. **Achiziționarea unui sistem meteo-hidrologic pentru asigurarea**

transmiterii datelor specifice pentru modulul corespunzător din cadrul SCOMAR- durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2007;

7. **Achiziționarea unui sistem de instruire prin simulare - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2007.**

UNIFORME ALE MARINEI ROMÂNE

Scurt Istoric

O primă etapă în domeniul uniformelor a fost cea marcată de două evenimente politice de mare însemnătate din a doua jumătate a secolului al XIX-lea: Unirea Principatelor (1859) și Războiul de Independență (1877-1878). Regulamentul din anul 1873 care stabilea ținuta

Uniforme model 1854-1860 (colecția Muzeului Marinei Române)

marinarilor, cu influențe franceze (pomponul roșu al beretei soldaților de marină) și engleze (galoanele de mânecă cu ochiul lui Nelson), după ce primele reglementări au fost decretate în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (inclusiv introducerea culorii bleumarin pentru uniforma de marină), avea să fie completat prin prevederile unor decrete ulterioare. Emise în 1875 și 1882, aceste decrete au reprezentat afirmarea deplină a uniformelor tradiționale, create în perioada anterioară. Aceste uniforme instituite prin regulamentele și decretele amintite, au rămas în vigoare cu mici modificări, până la sfârșitul secolului al XIX-lea și chiar în primele decenii ale secolului nostru.

După legea de organizare a armatei din 1872, uniformele fiecărei arme sunt ordonate prin regulamente puse în

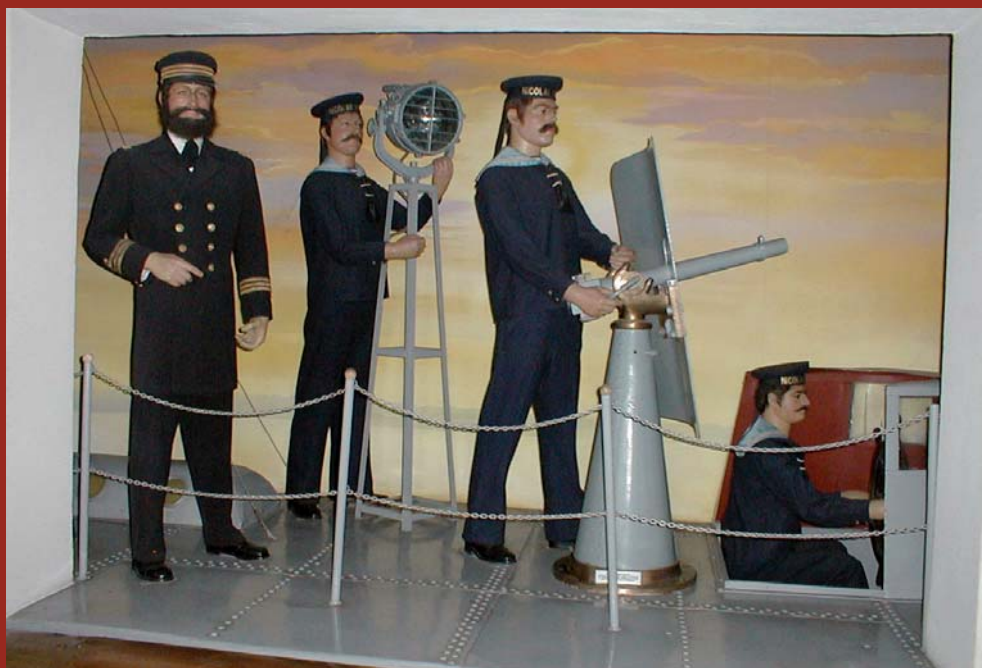

Uniforme model 1877 (colecția Muzeului Marinei Române)

aplicare în 1873, pentru toate armele predominând culoarea bleumarin. În 1875, uniforma flotei, așa cum fusese stabilită anterior, a căpătat unele modificări. Se introduce coafa de pânză albă pentru învelitoarea bonetei. Pentru trupă, spențurul de ordonanță va fi bleumarin-închis, cu două rânduri de câte patru nasturi cu ancoră în relief. La ofițeri fracul se închide la două rânduri de câte șapte nasturi ștanțați în relief, cu ancoră încoronată. Pentru distincția gradelor, locotenentul are la guler și manșete câte o ancoră din canetil, maiorul are trei ancore. Epoleții, după modelul general, au fondul din pânză de fir auriu, cu o ancoră din metal alb și stelele corespunzătoare gradului. Pantalonii de mare ținută sînt prevăzuți cu un lampas cu ancore, lat de 35 mm pentru ofițerii inferiori și de 40 mm pentru ofițerii superiori. La manșetă, gradele se indicau cu galoane din fir auriu, în număr de la unu la cinci, începând cu sublocotenentul, până la locotenent-colonel. Vesta de mică ținută este din

postav bleumarin-închis, la un rând de șapte nasturi mici, ca și cea albă, de mare ținută. Bicornul este prevăzut cu galon de mătase neagră și cu ciucuri din fir auriu la colțurile borurilor, liberi pentru ofițerii inferiori și strânși pentru ofițerii superiori. Centironul de mică ținută este ca cel de mare ținută dar din mătase neagră.

În 1882, se produc noi modificări pentru spențurul trupei, care va fi închis la două rânduri de câte șase nasturi, iar gulerul va fi răsfrânt în față cu colțurile rotunjite. Gradele inferioare au pentru distincția meritelor un galon de mătase albastră, cusut deasupra semnelui de grad. La ofițeri se modifică distincția gradelor de pe manșete, ofițerii inferiori avînd de la unul la trei galoane, iar ofițerii superiori au în plus un galon îngust pentru maior, două pentru locotenent-colonel și trei pentru colonel - grad nou introdus în marina militară. La bicorn se introduc - pentru comandantul unei „reuniuni de bastimente” și pentru comandantul flotei - fulgi albi. La manta,

Uniforme din primul război mondial (colecția Muzeului Marinei Române)

ofițerii poartă trefle, asemenea celorlalți ofițeri ai armatei române.

În anul 1895 un nou regulament stabilește o nouă descriere a uniformelor, aspectul general și culorile rămânând în general neschimbate.

În 1916, pe baza experienței de război, și de pe urma faptului că în toate armatele europene s-au introdus simplificări simțitoare la uniformele ofițerilor și ale trupei, se stabilește un model unic de uniformă pentru toate armele.

În 1921 se modifică uniforma marinei. Ofițerii vor purta tunica scurtă, din postav albastru-marin, încheiată la două rânduri de câte patru nasturi de marină, cu guler răsfrânt. Pentru indicarea gradului se folosesc galoanele țesute în zigzag, cu adăugarea că ofițerii superiori au denumiri noi: locotenent-comandor; căpitan-comandor și comandor. Amiralii poartă un galon mai lat în țesătură în formă de frunze de stejar, deasupra căruia este cusut un galon din aceeași țesătură mai îngust și apoi galonul de

grad, cu țesătura ca la ofițerii inferiori și superiori, un galon pentru contraamiral, două pentru viceamiral și trei pentru amiral. La ofițerii de administrație și guarzii de marină galoanele sunt din fir argintiu. Ochiul galoanelor rămâne liber, neaplicat pe panglică, ci direct pe manșetă. Elevii școlii militare de marină au vestonul, tunica de vară, pantalonii, șapca și mantaua ca ofițerii, cu deosebirea că pe mâneca tunicii se află, cusuți orizontal, patru nasturi de marină, iar doi verticali, la cusăturile laterale.

În 1930, pe lângă ținuta zilnică, reapar uniformele tradiționale de ceremonie, specifice fiecărei arme. Ele vor fi abandonate pe timpul războiului, când nu se va mai purta decât uniforma simplă, zilnică și de campanie, cu noua cască de tip olandez.

În 1934, la marină se introduc unele modificări pe fondul stabilit în 1921. Astfel, redingota și sacoul se încheie la două rânduri de câte patru

nasturi. Se introduce jachetul din postav bleumarin, cu două rânduri de câte trei nasturi, după forma celor de la regimentele de gardă, cu galoane pe mânecă. Jachetul alb, croit la fel, este facultativ și are contra-epoleți cu galoane ca la bluza de vară. Comandorii și amiralii poartă facultativ frac, după croiala celui civil, prevăzut cu patru nasturi de marină, având pe mâneci galoanele gradului.

Maiștrii militari poartă și ei acum redingote, având cusut pe brațul stâng gradul, iar pe contra-epolet semnul de specialitate, ca și la tunică de iarnă-închisă la un rând de cinci nasturi-la tunică de vară și la sacou. Meritele distinctive de grad sunt acum din galon cu țesătură în zig-zag, cusute în unghi pe mânecă. La trupă, pe panglica bonetei, vor fi aplicate mai multe inscripții, după unități: „Divizia de Mare”, pentru cei care aparțin unităților de uscat ale diviziei; „Divizia de Dunăre” pentru cei care aparțin unităților de uscat ale diviziei, diferitelor școli, nave de luptă, nave-școală, yahturi.

În 1940, la guarzii din marină apar galoane din fir auriu pe fond de mătase de culoarea armei, iar la centura de piele se poartă emblema armei respective, numai dragonul rămânând din fir argintiu. Infanteria marină va avea uniformă gri-bleu, ca a trupei de aviație, cu semnul distinctiv: ancora din postav albastru. Ținutele de ceremonie, cu tunică bleumarin, dolmenele și ținuta de vară se desființează în 1941. Haina de piele rămâne în dotare numai pentru ofițerii din trupele motorizate, aviație și marină.

Noi simplificări de uniforme au loc după anul 1948, rămânând tradiționale însemnele de armă de pe epoleți, uniformă simplificată fiind un element caracteristic întâlnit de acum înainte la toate armatele din lume.

În anul 1999, prin Ordinul ministrului de stat, ministrul apărării naționale

s-a aprobat „L-6 Regulamentul de descriere și port al uniformelor militare”. Prin acest ordin a fost hotărâtă culoarea uniformelor pentru marină, astfel: bleumarin și alb pentru ținuta de ceremonie; negru, alb și bej.

Compunerea actuală a uniformelor

Uniforma de ceremonie - se poartă la ordinul comandantului și facultativ în oraș în zilele de sărbătoare sau la operă, teatru, vizite, căsătorii, cinematografe, baluri și la alte evenimente deosebite în familie și este compusă din: șapcă albă, veston bleumarin, veston alb, pantalon bleumarin, pantalon alb, pantofi albi, pantofi negri.

Uniforma de oraș – se poartă în toate ocaziile când militarul se deplasează în oraș și este compusă din: șapcă, căciulă (cadre militare, studenți și elevi); bască (pentru studenți și elevi); beretă marină (SGV); costum (cadre militare, studenți și elevi) (SGV); cămașă (cadre militare, studenți și elevi); tricou marină (SGV); manta (cadre militare, studenți și elevi); scurtă neagră cu misadă (cadre militare, studenți și elevi); pantofi (cadre militare, studenți și elevi, SGV); ghete marină (cadre militare, studenți și elevi); centură (SGV); cravată (cadre militare, studenți și elevi); fular alb (cadre militare, studenți și elevi).

Uniforma de instrucție – este uniformă zilnică a cadrelor și se poartă numai la serviciu, când nu s-a stabilit o altă uniformă și este compusă din: capelă unică de instrucție, costum unic de instrucție, scurtă unică de instrucție, cămașă de instrucție, tricou alb marină, bocanci unici, centură, eșarfă albă. La ținuta unică de instrucție emblemele pentru coifură și semnele de armă vor fi din material plastic de culoare neagră mată, iar însemnele de grad vor fi de culoare neagră.

metalic aurit cu vipușcă din paspoal negru pe margine având brodate cu fir metalic argintat stele în opt colțuri

Pentru **ofițerii de marină** însemnele de grad de pe mânecile vestoanelor sunt țesute din fir metalic aurit, pe două lățimi 25 și 8 mm, însemnele pentru epoleți sunt din galon de mătase galbenă montat pe manșon din paspoal negru.

Pentru **maiștrii militari de marină** însemnele de grad de pe mânecile vestoanelor sunt compuse din galon din mătase galbenă lat de 12 mm și stele metalice galbene cu anvergura de 15 mm, însemnele pentru epoleți sunt din galon din mătase galbenă montat pe manșon din paspoal negru.

Semnele de școlaritate în Forțele Navale se confecționează astfel:

- din paspoal de culoare roșie pentru studenții Academiei Navale;
- din paspoal de culoare galbenă pentru elevii Școlii de maiștri militari ai Forțelor Navale. Pe paspoal se aplică semne dreptunghiulare cu laturile de 40 și 8mm pentru fiecare an de școlaritate.

Semnele distinctive ale gradelor în Forțele Navale:

Pentru **amirali** însemnele de grad de pe mânecile vestoanelor sunt țesute din fir metalic aurit, pe trei lățimi 35, 25 și 12mm, epoleții sunt din galon din fir

ÎNSEMNE HERALDICE ALE UNITĂȚILOR DE MARINĂ

Nevoia de blazon

Pentru instituțiile cu tradiție, care își trag seva din adâncul istoriei, nevoia de blazon răzbate în zilele noastre mai acut ca niciodată. Este nevoia demonstrării apartenenței la tradițiile unei instituții, exprimată simbolic prin însemne heraldice. De-a lungul istoriei, drapelul a fost simbolul care a reunit sub faldurile sale eforturile de apărare a patriei și a intereselor naționale. Alături de stemă și imn, au constituit, prin puterea lor simbolică, un crez, o lege, un scop.

Scutul ilustrat al armatei

Prin Ordinul ministrului Apărării Naționale M 45 din 08.03.2004 privind organizarea și funcționarea Comisiei de Heraldică și Denumiri a Ministerului Apărării Naționale și prin Normele metodologice privind elaborarea, adoptarea și utilizarea însemnelor heraldice militare, s-a reglementat în armată modul de întocmire, aprobare și utilizare a însemnelor heraldice. De la momentul elaborării acestor acte și până în prezent, parte din instituțiile militare de marină au întocmit însemne care să le reprezinte activitatea, care să le identifice în multitudinea de structuri aflate pe toate nivelele ierarhice.

Însemnul heraldic al Statului Major al Forțelor Navale, împreună cu cele ale Ministerului Apărării Naționale, Statului Major General, Statelor Majore ale Forțelor Terestre și Aeriene, a fost aprobat prin Hotărâre a Guvernului României, publicată în Monitorul Oficial nr. 731 din 13 august 2004.

Toate însemnele heraldice folosite de structuri ale armatei României sunt

reprezentate pe un scut, aplicat pe pieptul unei acvile cruciate, cu aripile deschise și capul întors spre dreapta. Aceasta ține în cioc o cruce ortodoxă, iar în gheare fulgerele lui Zeus. Astfel reprezentată, acvila devine un simbol generator de putere și curaj, al siguranței sociale și al apartenenței la creștinism.

Scutul Statului Major al Forțelor Navale este de nivel „armată”, are smalțul de culoare bleu-marin și este mobilat cu o ancoră tip amiralitate, de culoare galbenă.

În general, smalțul scutului însemnelor heraldice ale unităților aflate în subordinea Statului Major al Forțelor Navale este de culoare bleumarin, culoare specifică marinarilor militari.

Începând cu acest an, pe măsură ce au fost aprobate de ministrul Apărării Naționale, însemnele heraldice au fost inscripționate și montate la bordul navelor militare, pentru a conferi acestora identitate simbolică proprie.

Steagul de identificare

De la șarpele cu cap de lup – simbol urmat în luptă până la sacrificiu de daci – și până la drapelele de luptă ale unităților din ziua de astăzi, armatele din spațiul carpato-danubiano-pontic și-au purtat în vârtoarea bățăliilor stindardele.

Steagurile de identificare, instituite prin Ordinul M 84 al ministrului apărării naționale, promovează spiritul de corp și de apartenență a structurii la un grup militar distinct. Simbolul astfel întocmit are dimensiuni standard, de 60 cm x 90 cm.

Steagul de identificare al Statului Major al Forțelor Navale este albastru și are, pe avers scutul de pe însemnul heraldic al structurii și denumirea acesteia, iar pe revers reprezentarea Sfintei Fecioare Maria, ocrotitoarea și patroana spirituală a marinarilor militari.

Nevoia instituirii steagurilor de identificare a apărut în urma participării militarilor români la acțiuni în cadrul unor structuri multinaționale, peste hotare. Aceștia au simțit nevoia de a se grupa în jurul unui simbol care să îi reprezinte și de care să poată fi mândri. Tot nevoia de identificare a dus la instituirea fanioanelor care, la dimensiuni de 21 cm x 14 cm, reprezintă în principal steagul de identificare și are în plus, la partea superioară, o bandă roșu-galben-albastră. Obiecte de acest fel, ca și plachetele, sunt des utilizate în cadrul schimburilor de cadouri simbolice pe timpul vizitelor delegațiilor străine în România sau a celor românești în străinătate.

Heraldica este știința auxiliară istoriei care se ocupă cu compunerea și explicarea stemelor, fiind totodată știința care studiază, descifrează și interpretează simbolurile. Este știința blazoanelor, arta de a descrie în mod metodic totalitatea devizelor, stemelor, mărcilor, ornamentelor interioare și exterioare ale scutului unei familii, oraș, stat, corporație, instituție.

SIMBOLURI MARINĂREȘTI

Steagurile sunt foarte importante pe mare unde pot reprezenta diferența dintre viață și moarte și, în mod consecvent, regulile pentru folosirea acestora și a altor pavilioane sunt impuse pretutindeni. În categoria steagurilor intră *pavilioanele* sau *mărcile*, ele fiind steaguri naționale care sunt arborate la pupa pe o vergă sau pe un capăt de vergă. Pentru unele state, pavilionul destinat marinei comerciale este diferit de cel al marinei de război (Marea Britanie, Germania, Rusia) însă la marea majoritate este același și anume steagul național. Ele sunt folosite la modul general la ieșirea și intrarea dintr-un port, atunci când navigă în ape străine sau când este somată de o navă de luptă să facă întocmai. Pe navele militare ele sunt arborate între ceremonialul de dimineață al ridicării pavoazului și cel de seară, precum și atunci când sunt angajate

într-o bătălie. În aceste condiții, navele militare arborează mai multe pavilioane naționale, acest obicei datând din vreme corăbiilor. Tradiția menționează că atunci când o navă coboară pavilionul, aceasta înseamnă că este gata să se predea. Pentru că unul din catarge putea fi lovit de un proiectil, pavilioanele fluturau pe mai multe vergi ca nu cumva să se creadă că unul din acestea căzând o dată cu catargul, corabia iese din luptă.

Poziția cea mai privilegiată pe care se poate afla un steag este duneta de la pupa, arborată fie pe un port-stindard fie pe o vergă a unui arbore aflat la pupa. În zilele noastre când un vas se află pe mare arborează marca în pupa tribord. Regula care spune că nici un steag nu ar trebui să se afle mai sus decât cel național nu este respectată la bordul multor nave, deoarece orice steag care este arborat la pupa tribord în multe

Geac

Marca șefului Statului Major al Forțelor Navale

Marca trei stele

Marca două stele

cazuri este superior oricărei mărci sau pavilion de la bord.

Etichetele navale cer ca o navă comercială să ridice pavilionul propriu atunci cand trece pe langa una militară în semn de salut. La rândul ei, aceasta îi răspunde la salut în același fel.

Geacul este exclusiv un steag național folosit pe orice tip de ambarcațiune începând cu secolul al XVII-lea. Marea lor majoritate este bazată pe steagul statului respectiv dar cu diferite modificari de ordin stlistic. Geacul este arborat la prova și se foloseste numai atunci când nava staționează sau la anumite ceremonii sau ocazii speciale.

Marca distinctivă sau marca de rang este flamura arborată la catarg de către un ofițersuperior pe nava comandant/amiral. Acest semn distinctiv își trage rădăcinile din era de dinaintea radiotelegrafiei și a radiotelecomunicațiilor, cand ordinele erau comunicate între nave prin pavilioane. Aceasta marcă desemna

Marca comandament mare unitate

Marca comandant

nava de la care trebuiau recepționate ordinele. Acest fel de mărci sunt folosite chiar și de alte notabilități ale unui stat cum ar fi președintele, sau miniștrii secretari de stat, când se află la bordul unui vas de război, indicând navelor să mențină o alertă sporită. Astăzi, această marcă are rolul doar de a indica navelor când e momentul să răsplatească nava amiral cu onorurile cuvenite.

Flamura reprezintă un pavilion triunghiular cu înălțimea foarte mare în raport cu baza. În codul internațional de semnale se disting Flamura „caracteristică codului” și Flamurale numerice. Există și flamura ridicată pe navele militare comandate de un ofițer, dacă la bord nu se află un comandant superior care are dreptul la o marcă de comandament. De asemenea, există și Flamura de sfârșit de campanie, foarte lungă, care semnifică întoarcerea acestuia dintr-o călătorie îndelungată.

Sennior Officer Present Afloat Pennat (fanion Ofițer Superior la Bord) este stegulețul de semnalizare NATO cunoscut drept „Starboard”, este verde lângă trolu și întretăiat de o dungă albă pe diagonală. Originea acestui steag se trage din vechile practici marinărești. Această flamură este astfel arborată la tribord atunci când ea indică prezența unui ofițer superior la bord.

Pavoazul reprezintă un set de pavilioane folosite pentru ornarea festivă a navei. Micul pavoaz constă din pavilioanele naționale ridicate înainte de luptă la mărul tuturor catargelor. Marele pavoaz este constituit din micul pavoaz și din pavilioane de saulă așezate, pe culori, unul lângă altul, pe câte o singură saulă. În Marina Română pavilioanele sunt dispuse în așa fel încât culorile dominante, de la prova la pupa, să fie roșu, galben și albastru. Marele pavoaz se ridică la sărbători naționale, cu ocazia vizitei șefului statului etc. Pe timpul nopții, se ridică pavilionul electric.

MUZEUL MARINEI ROMÂNE

Muzeul Marinei Române este instituția specializată a Forțelor Navale, cu rol de formare a conștiinței istorice în rândul marinarilor militari și al comunității locale. Este clasificat ca muzeu de importanță națională și se înscrie astfel, pe lista celor mai importante instituții culturale din țară, fiind singura din această categorie din Dobrogea.

Instituție unicat în România prin specific, reprezentativă prin maniera elevată de valorificare a patrimoniului național, Muzeul Marinei Române abordează cu profesionalism și diplomatie colaborarea cu unități similare din rețeaua muzeală națională și internațională. Exponatele și fondul său documentar au inspirat istoricilor, muzeografilor, artiștilor și cercetătorilor proprii, din instituțiile militare de învățământ ale Marinei ca și din alte instituții de profil și centre de cultură din armată și societatea civilă, pagini inedite

de istorie navală și militară, precum și lucrări de certă valoare artistică și științifică. Racordat la trecut dar mereu

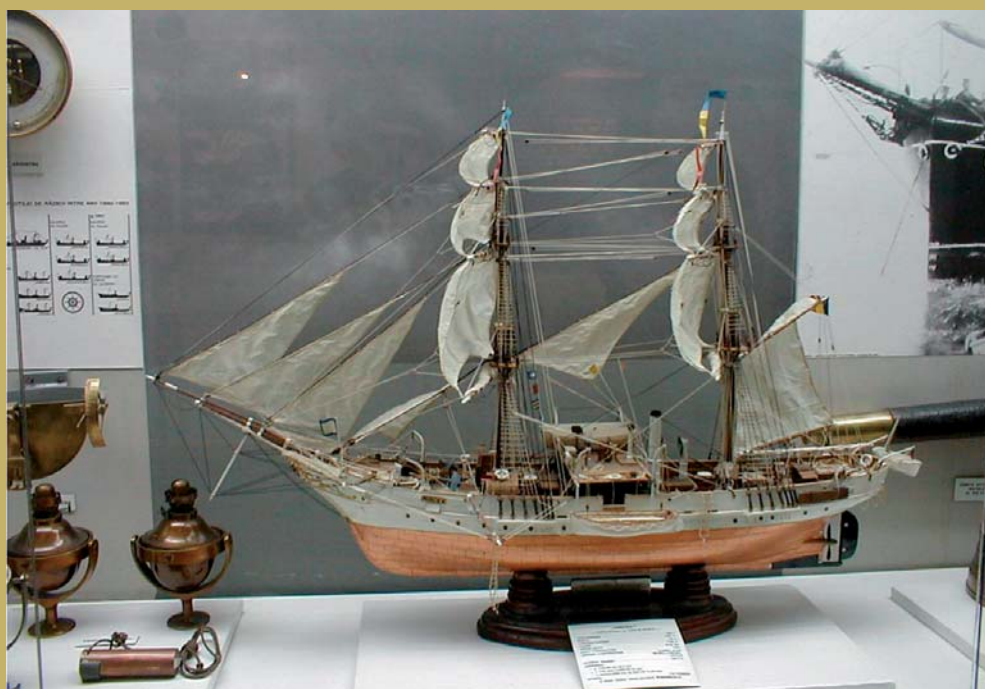

În pas cu prezentul, Muzeul Marinei Române a venit în întâmpinarea cadrelor forțelor navale, a elevilor și studenților marinari, a tinerilor în general, facilitându-le contactul direct cu simbolurile unei profesii de excepție.

Patrimoniu unicat în țară

Muzeul Marinei Române este organizat pe criteriul tematico-cronologic, în conformitate cu periodizările istoriografiei românești și are patru secții - epocile veche, medie, modernă și contemporană - prezentate pe parcursul a 22 de săli. Toate exponatele se constituie în argumente care vin să demonstreze continuitatea și dezvoltarea navigației în Dacia romană și, mai apoi, în perioada de formare a poporului român. Pânzarele moldave, machete de nave, arme originale, piese rare, datând din secolul al XV-lea, sunt numai câteva din exponatele cu ajutorul cărora istoria navigației în evul mediu românesc capătă verosimilitate și culoare. Muzeul prezintă și unul din cele mai valoroase obiecte aflate în patrimoniul său, o monoxilă în lungime de 10 metri, datând din secolul al XV-lea, descoperită în albia Crișului Alb. Un loc aparte este acordat corabiei-machetă *Marița*. În anul 1834, această navă purtând numele soției domnitorului Bibescu, construită în șantierul naval de

lângă Giurgiu, a părăsit portul Sulina, având la bord "300 chile mari de grâu", cu destinația Constantinopol. Echipajul era românesc iar la catarg flutura pavilionul Munteniei. Evenimentul a deschis pentru românii conștienți de rostul Marinei Comerciale în viața unei națiuni, o epocă "așa de fericită", încât ei se credeau iar vechii domni ai Dunării și Mării Negre.

Participarea Marinei la ostilitățile celui de-al doilea război mondial este ilustrată cu fotografii, documente, obiecte care au aparținut unor personalități militare și eroi căzuți în timpul conflagrației, mine, torpile, arme de diferite tipuri. În ceea ce privește misiunile Marinei Române în perioada 23 august - 5 septembrie 1944, când navele noastre au fost dezarmate de sovietici și duse în porturile rusești din Marea Neagră, ele sunt prezentate prin lucrări artistice de amploare, panouri luminoase, metaloplastii, ordine și medalii conferite luptătorilor români de autorități române și sovietice, grafice, documente.

Ultimele săli ale muzeului sunt dedicate perioadei de refacere a Flotei Militare și Civile după 1947, proces care a demarat greu, mai ales datorită controlului sovietic exercitat în primii ani după război.

Cea mai de actualitate sală a expoziției afectează un spațiu deosebit ilustrării modernizării Forțelor Navale. Într-o impunătoare vitrină centrală, se află machetele fregatelor *Mărășești*, (construită în șantierele naționale) și *Regele Ferdinand*, achiziționată din Marea Britanie.

În ansamblu, Muzeul Marinei Române, prin zeci de machete reproducând toate tipurile de nave existente în Marina noastră militară și comercială, de la începuturile ei și până în zilele noastre, instrumente de navigație, documente și fotografii, armament alb și de foc, ancore, elice, lentile de faruri, drapele și pavilioane, tablouri, expunate de o deosebită valoare științifică și documentară, conturează în

fața publicului interesat adevărata istorie a navigației române, dezvoltarea tehnicii navale, a relațiilor comerciale și militare ale Marinei.

Secția Mangalia a fost înființată în anul 2004 ca o necesitate a punerii mai accentuate în valoare a tradițiilor Bazei Navale, a portului și a șantierelor navale din localitate. Această primă filială a Muzeului Marinei Române va cuprinde o expoziție de armament și tehnică navală, organizată pe servicii de luptă, care urmează să fie amenajată în localul fostei Infirmerii a garnizoanei Mangalia de pe strada Portului.

Tânăra generație, elevi și studenți, cadre și soldați gradați voluntari din garnizoanele de pe litoral, cercetători, jurnaliști, membrii delegațiilor militare străine, echipajele navelor care acostează an de an în portul Constanța și un tot mai numeros public vizitator din țară și din străinătate se bucură în Muzeul Marinei Române de tradiționala ospitalitate marinărească, de consiliere

și oferte culturale și de agrement dintre cele mai atractive.

GRUPUL MASS-MEDIA AL FORȚELOR NAVALE

Apariția și dezvoltarea structurilor de relații publice și presă militară s-a bazat, în special, pe imperativul necesității menținerii și promovării imaginii structurilor militare, precum și pe cel care decurge dintr-o bună informare internă a audiențelor proprii. Promovarea și susținerea intereselor prin aceste mijloace, într-o societate democratică, se poate face doar prin acordarea importanței relațiilor publice și presei militare.

Grupul Mass-media al Forțelor Navale (GMMFN) contribuie prin mijloace specifice la îndeplinirea obiectivelor de imagine publică, informare internă a personalului și realizare a transparenței activităților Forțelor Navale. Activitatea GMMFN se desfășoară în conformitate cu principiile constituționale ale libertății presei și ale libertății de exprimare și de creație, cu respectarea prevederilor Planul de comunicare strategică al Ministerului Apărării.

Mijloacele de presă aflate la dispoziția Statului Major al Forțelor Navale reunite, începând cu 15 ianuarie 2002 în Grupul Mass - Media au creat diferite produse care au fost folosite pentru promovarea imaginii Forțelor Navale și pentru informarea internă a personalului: albumul "Marina Română în al doilea război mondial", reviste de prezentare a Forțelor Navale în limba română și engleză, pliante pentru diferite activități aniversare sau aplicații, articole de presă și materiale radio - TV publicate/difuzate în mass-media civile și militare, locale și centrale.

Obiectivele activității de producție publicistică desfășurate în cadrul Grupului Mass-Media, formulate în concordanță cu Instrucțiunile privind activitatea de relații publice în armată RP-1, Strategia de comunicare a Ministerului Apărării și Planul activității de relații publice al Statului

Major al Forțelor Navale sunt structurate pe următoarele direcții: • Promovarea imaginii Forțelor Navale prin intermediul produselor mediatice realizate; • Informarea publică directă și transmiterea informațiilor de interes public, referitoare la Forțele Navale, conform Legii 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public; • Informarea internă a personalului din toate structurile subordonate Statului Major al Forțelor Navale; • Informarea personalului pe timpul desfășurării aplicațiilor, exercițiilor sau altor activități speciale și asigurarea materialelor media necesare pentru reprezentarea Forțelor Navale.

Grupul Mass - Media al Forțelor Navale realizează în prezent următoarele produse mediatice:

Revista Marina Română a fost înființată la 15 iunie 1990. Încadrarea cu personal calificat a început în luna octombrie 1990, astfel încât primul număr a apărut pe 20 decembrie 1990, într-un tiraj de 2.000 de exemplare, toate fiind difuzate gratuit în

unități militare. În prezent, revista apare odata la două luni, într-o ținută grafică modernă, integral color, adresându-se atât personalului din unitățile militare cât și publicului larg. Difuzarea se face în unitățile militare de marină. Poate fi accesată în format pdf. la adresa www.fortele-navale.ro

Emisiunea tv Scutul Dobrogei și emisiunea radio Scutul Dobrogei

Prima redacție teritorială a fost înființată în anul 1991, pentru crearea și menținerea imaginii publice a instituției militare în zona de sud-est a țării. În prezent, ea realizează o emisiune de televiziune cu durata de 30 minute, o dată la două săptămâni, difuzată pe postul local TV Neptun, sâmbăta de la ora 08.00 – 08.30 și în reluare joi, între 12.30-13.00 și o emisiune săptămânală de radio cu durata de 15 minute, difuzată pe postul Radio Constanța (miercuri, 14.10-14.25).

Pentru realizarea acestor produse mediatice, GMMFN colaborează cu:

- comandanții și ofițerii de relații publice ai unităților Forțele Navale;
- ofițerii responsabili din Statul Major al Forțelor Navale;
- Trustul de Presă al Ministerului Apărării;
- structurile de presă ale categoriilor de forțe din MAP și MAI;
- structurile de presă civilă, naționale sau particulare, implicate în difuzarea produselor mediatice realizate de GMMFN;
- Centrul Tehnic Editorial al MAP;
- colaboratorii voluntari ai GMMFN;

De asemenea, GMMFN contribuie la mediatizarea imaginii Forțelor Navale la nivel național, prin colaborări cu redacțiile emisiunilor militare de radio și televiziune și redacțiile publicațiilor militare, subordonate Trustului de Presă al MAP și Direcției Relații Publice.

Pentru informarea corectă și oportună a publicului, GMMFN furnizează informații înregistrate și date pentru redacțiile radio-Tv ale posturilor locale de radio și televiziune, cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor și apărarea prestigiului și onoarei organismului militar.

Prin revista Marina Română, și emisiunile de radio și de televiziune Scutul Dobrogei, GMMFN va căuta să rămână în continuare o oglindă fidelă a activității desfășurate de Forțele Navale, precum și a stării de spirit a marinarului român.

ISBN (10) 973-7601-96-3
ISBN (13) 978-973-7601-96-4